

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
COMPLETUL DE 5 JUDECĂTORI

Decizie penală nr.13

Dosar nr. 2253/1/2013

Ședința publică de la 24 ianuarie 2014

PREȘEDINTE: Livia Doina Stanciu	Președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție
Lucia Tatiana Rog	- judecător
Ștefan Pistol	- judecător
Mariana Ghena	- judecător
Maricela Cobzariu	- judecător

Magistrat asistent – **Adina Andreea Ciuhan Teodoru**

Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție-a fost reprezentat prin procuror **Monica Danciu**

S-au luat în examinare recursurile declarate de **Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție**, recurenții intimați inculpați **Nagy Zsolt și Chiuariu Tudor Alexandru** și recurenții inculpați **Folfă Ioan, Toader Dan Mihai, Lepădatu Emanoil și Marinescu Andrei** împotriva sentinței penale nr.1568 din 27 noiembrie 2012, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția Penală în dosarul nr.10330/1/2010.

Dezbaterile și susținerile părților au avut loc în ședința publică din **13 ianuarie 2014**, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta decizie, când instanța, având nevoie de timp pentru a delibera, a dispus amânarea pronunțării la data de **24 ianuarie 2014**.

ÎNALTA CURTE

Examinând actele și lucrările dosarului, Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul de 5 Judecători constată următoarele:

I. Prin sentința penală nr.1568 din 27 noiembrie 2012, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția Penală în dosarul nr.10330/1/2010, în majoritate, a fost respinsă, ca inadmisibilă, cererea de sesizare a Curții de Justiție a Uniunii Europene formulată de inculpatul Chiuariu Tudor Alexandru.

În baza art. 13² din Legea nr.78/2000 raportat la art. 248 și art. 248¹ Cod penal, a fost condamnat inculpatul **Toader Dan Mihai (...)**, la pedeapsa de **6 ani închisoare** și 3 ani pedeapsa complementară prevăzută de art.64 alin.1 lit. a teza a-II-a, lit. b și c Cod penal pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu contra intereselor publice în formă calificată.

În baza art.10 lit. a din Legea nr.78/2000 a fost condamnat același inculpat la pedeapsa de **5 ani închisoare** și 3 ani pedeapsa complementară prevăzută de art.64 alin.1 lit. a teza a-II-a, lit. b și c Cod penal, pentru săvârșirea infracțiunii de stabilire cu intenție a unei valori diminuate față de valoarea comercială reală a bunurilor aparținând operatorilor economici la care statul este acționar.

În baza art.33 lit. a, art.34 lit. b și art.35 alin.2 Cod penal, au fost contopite pedepsele aplicate inculpatului dispunându-se ca acesta să execute pedeapsa cea mai grea de **6 ani închisoare** și **3 ani pedeapsa complementară** prevăzută de art.64 alin.1 lit. a teza a-II-a, lit. b și c Cod penal.

În baza art.71 Cod penal a fost interzis inculpatului, ca pedeapsă accesorie, exercițiul drepturilor prev. art.64 alin.1 lit. a teza a-II-a, lit. b și c Cod penal.

În baza art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 și art.248¹ Cod penal, a fost condamnat inculpatul **Marinescu Andrei (...)**, la pedeapsa de **5 ani și 6 luni închisoare** și 3 ani pedeapsa complementară prevăzută de art.64 alin.1 lit. a teza a-II-a, lit. b și c Cod penal pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu contra intereselor publice în formă calificată.

În baza art.10 lit. a din Legea nr.78/2000 a fost condamnat același inculpat la pedeapsa de **5 ani închisoare** și 3 ani pedeapsa complementară prevăzută de art.64 alin.1 lit. a teza a-II-a, lit. b și c Cod penal pentru săvârșirea infracțiunii de stabilire cu intenție a unei valori diminuate față de valoarea comercială reală a bunurilor aparținând operatorilor economici la

care statul este acționar.

În baza art.33 lit. a, art.34 lit. b și art.35 alin.2 Cod penal au fost contopite pedepsele aplicate inculpatului, urmând ca acesta să execute pedeapsa cea mai grea de **5 ani și 6 luni închisoare și 3 ani pedeapsa complementară** prevăzută de art.64 alin.1 lit. a teza a-II-a, lit. b și c Cod penal.

În baza art.71 Cod penal, a fost interzis inculpatului, ca pedeapsă accesorie, exercițiul drepturilor prevăzute de art.64 alin.1 lit. a teza a-II-a, lit. b și c Cod penal.

În baza art.10 lit. a din Legea nr.78/2000 a fost condamnat inculpatul **Lepădatu Emanoil (...)**, la pedeapsa de **5 ani închisoare și 3 ani pedeapsa complementară** prevăzută de art.64 alin.1 lit. a teza a-II-a, lit. b și c Cod penal pentru săvârșirea infracțiunii de stabilire cu intenție a unei valori diminuate față de valoarea comercială reală a bunurilor aparținând operatorilor economici la care statul este acționar.

În baza art.71 Cod penal a fost interzis inculpatului, ca pedeapsă accesorie, exercițiul drepturilor prev. art.64 alin.1 lit. a teza a - II-a, lit. b și c Cod penal.

În baza art.290 Cod penal raportat la art.17 lit. c din Legea nr.78/2000 cu referire la art.10 lit. a din Legea nr.78/2000 a fost condamnat inculpatul **Folfa Ioan (...)**, la pedeapsa de **1 an închisoare** pentru săvârșirea infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată.

În baza art.71 Cod penal, a fost interzis inculpatului, ca pedeapsă accesorie, exercițiul drepturilor prev. art.64 alin.1 lit. a teza a - II-a, lit. b și c Cod penal.

În baza art.81 Cod penal, s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei de 1 an închisoare pe durata termenului de încercare de 3 ani stabilit în condițiile prevăzute de art.82 Cod penal.

În baza art.359 Cod procedură penală a fost atrasă atenția inculpatului asupra dispozițiilor art.83 Cod penal privind revocarea beneficiului suspendării, dacă în cursul termenului de încercare cel condamnat săvârșește din nou o infracțiune.

În baza art.71 alin.5 Cod penal, pe durata suspendării condiționate a executării pedepsei închisorii a fost suspendată și executarea pedepselor accesorii.

În baza art.334 Cod procedură penală, a fost schimbată încadrarea juridică a faptei săvârșită de inculpatul **Nagy Zsolt** din infracțiunea prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 - art.248¹ Cod penal, în infracțiunea de neglijență în serviciu prevăzută de art.249 alin.2 Cod penal.

În baza art.249 alin.2 Cod penal, a fost condamnat inculpatul **Nagy Zsolt** (...), la pedeapsa de 3 ani și 6 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de neglijență în serviciu.

În baza art.71 Cod penal, a fost interzis inculpatului, ca pedeapsă accesorie, exercițiul drepturilor prev. art.64 alin.1 lit. a teza a - II-a, lit. b și c Cod penal.

În baza art. 86¹ Cod penal, s-a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere pe durata unui termen de încercare de 6 ani stabilit în condițiile prevăzute de art. 86² Cod penal.

În baza art. 86³ Cod penal, s-a stabilit că, pe durata termenului de încercare, inculpatul trebuie să se supună următoarelor măsuri de supraveghere:

- a) să se prezinte, trimestrial, la judecătorul desemnat cu supravegherea lui de la Tribunalul Cluj;
- b) să anunțe, în prealabil, orice schimbare de domiciliu, reședință sau locuință și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea;
- c) să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă;
- d) să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele lui de existență.

În baza art.359 Cod procedură penală, a fost atrasă atenția inculpatului asupra dispozițiilor art.86⁴ Cod penal privind revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere dacă cel condamnat nu îndeplinește, cu rea credință, măsurile de supraveghere stabilite de instanță.

În baza art.11 pct.2 lit. a raportat la art.10 lit. d Cod procedură penală, a fost achitat inculpatul **Chiuariu Tudor Alexandru** (...) pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu contra intereselor publice în formă calificată prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 -248¹ Cod penal.

În baza art. 348 raportat la art. 14 alin.1 și 3 lit. a Cod procedură penală, a fost admisă acțiunea civilă formulată de Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice -ANAF, respectiv Ministerul Comunicațiilor și Societății Informaționale și dispunându-se restabilirea situației anterioare prin aducerea imobilului situat în municipiului București, Calea Victoriei nr.133-135, sector 1 în proprietatea publică a statului, cu drept de administrare asupra acestuia în favoarea Companiei Naționale Poșta Română.

S-a dispus anularea parțială a actului constitutiv al SC IMOPOST DEVELOPMENTS SA - pct. 3.1.5. până la 3.1.5.2.inclusiv- autentificat prin încheierea de autentificare nr.722 din 26.07.2005, (filele 29-30 vol. VIII dosar urmărire penală).

S-a dispus anularea raportului de evaluare întocmit la data de 21.07.2005 de către SC TOPCADEX -99 SRL București, aflat la filele 278-285 vol. IV dosar urmărire penală.

În baza art.191 Cod procedură penală, au fost obligați inculpații Toader Dan Mihai, Lepădatu Emanoil, Marinescu Andrei, Nagy Zsolt și Folfă Ioan la plata sumei de câte 3000 lei fiecare cheltuieli judiciare către stat, din care suma de câte 150 lei reprezentând onorariul parțial al apărătorilor desemnați din oficiu, se va plăti din fondul Ministerului Justiției.

Onorariul parțial pentru apărătorul desemnat din oficiu inculpatului Chiuariu Tudor Alexandru, în sumă de 150 lei, a fost plătit din fondul Ministerului Justiției.

Pentru a pronunța această hotărâre, prima instanță a reținut, în esență, că, prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - din 14 decembrie 2010, s-a dispus trimiterea în judecată în stare de libertate a inculpaților:

- **Toader Dan Mihai** (...), pentru săvârșirea infracțiunilor de:
 - abuz în serviciu cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art.13 din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 și art.248¹ Cod penal;
 - stabilirea cu intenție a unei valori diminuate, față de valoarea comercială reală a bunurilor aparținând operatorilor economici la care statul este acționar, prevăzută de art.10 lit. a din Legea nr.78/2000.
- **Marinescu Andrei** (...), pentru săvârșirea infracțiunilor de:
 - abuz în serviciu cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art.13 din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 și art.248¹ Cod penal;
 - stabilirea cu intenție a unei valori diminuate, față de valoarea comercială reală a bunurilor aparținând operatorilor economici la care statul este acționar, prevăzută de art.10 lit. a din Legea nr.78/2000.
- **Lepădatu Emanoil** (...), pentru săvârșirea infracțiunii de stabilire cu intenție, a unei valori diminuate, față de salvarea comercială reală, a bunurilor aparținând operatorilor economici la care statul este acționar, prevăzută de art.10 lit. a din Legea nr.78/2000.
- **Folfă Ioan** (...), pentru săvârșirea infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată săvârșită în legătură cu o faptă de corupție, prevăzută de art.290 Cod penal raportat la art.17 lit. c din Legea nr.78/2000 cu referire la art.10 lit. a din Legea nr.78/2000.
- **Nagy Zsolt** (...), pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 și 248¹ Cod penal.

-Chiuariu Tudor Alexandru (...), pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 și art.248¹ Cod penal.

II. Analizând probele administrate în faza de urmărire penală și în cursul cercetării judecătorești, Înalta Curte, Secția penală a reținut următoarea stare de fapt:

Prin Hotărârea de Guvern nr.371/3.07.1998 a fost înființată Compania Națională „Poșta Română” SA prin reorganizarea Regiei Autonome „Poșta Română” S.A, care a fost desființată.

Potrivit dispozițiilor art. 3 din actul normativ enunțat, la data înființării, „Poșta Română” era proprietara tuturor imobilelor aflate în patrimoniul Regiei Autonome „Poșta Română”, cu excepția celor dobândite cu alt titlu.

Prin Hotărârea de Guvern nr.550/10.07.1996, imobilul proprietatea publică a statului, situat în Municipiul București, Calea Victoriei nr.133-135, a fost transmis **din administrarea Consiliului General al Municipiul București în Administrarea Regiei Autonome „Poșta Română”**.

Prin Hotărârile Acționariatului unic nr.57/14.09.2001, respectiv, 102 din 12.03.2004, conducerea executivă a Companiei Naționale „Poșta Română” SA a fost împuternicită să valorifice imobilul în condițiile cele mai avantajoase pentru companie.

Au fost demarate procedurile privind licitația publică, însă, în urma analizării ofertelor, comisia de licitație prin Hotărârea nr.102/964/30.11.2004, a decis anularea acesteia, ofertele depuse nefiind satisfăcătoare pentru scopul urmărit și anume, crearea unui parteneriat pentru valorificarea imobilului din Calea Victoriei nr.133-135.

În cursul anului 2005, reprezentanții Companiei Naționale „Poșta Română” SA, - inculpatul **Toader Dan Mihai** deținea funcția de director general al Companiei Naționale „Poșta Română” SA, respectiv președinte al Consiliului de Administrație; inculpatul **Marinescu Andrei** exercita funcția de Director Executiv de Dezvoltare Strategică, iar inculpatul **Lepădatu Emanoil** deținea funcția de Director Economic Executiv, - au hotărât reluarea acțiunilor privind valorificarea imobilului situat în Municipiul București, Calea Victoriei nr.133-135, determinat de starea avansată de degradare a construcției.

Inculpatul **Toader Dan Mihai**, în calitate de director general și președinte al Consiliului de Administrație al Companiei Naționale „Poșta Română” SA, prin decizia nr.67/1.04.2005, a dispus declanșarea procedurii de licitație publică deschisă cu preselecție internațională de oferte, în vederea

valorificării, în cele mai eficiente condiții, a imobilului situat în Calea Victoriei nr.133-135 (vol.9 dosar urmărire penală, fila 395).

Prin aceeași hotărâre, s-a stabilit componența comisiei de licitație, după cum urmează: inculpatul **Lepădatu Emanoil** – președinte; inculpatul **Marinescu Andrei** – membru; Mădălina Costea și Mihaela Hecksch – membrii; Svetlana Ancu – secretar.

Data de **18.04.2005** a fost stabilită ca fiind data limită de depunere a ofertelor pentru prima etapă a procedurii de licitație publică deschisă cu preselecție internațională de oferte, iar conform procesului-verbal nr.2050 din 19.04.2005, întocmit de comisia de licitație, cu ocazia deschiderii ofertelor, s-a constatat că au fost depuse 5 oferte ale următoarelor societăți: SC COMINCO SA, SC PROCEMA SA în consorțiu cu SC COMNORD SA, SC TRIUMF CONSTRUCT SA și SC S+B PROIECT SRL (vol.9 dosar urmărire penală, filele 481-482).

Anterior datei limită de depunere a ofertelor, SC S+B PROIECT SRL, prin reprezentanții săi – Societatea Civilă de Avocați „DĂNESCU ȘI ASOCIAȚII” - au formulat un memoriu adresat și înregistrat la Ministerul Finanțelor Publice sub nr.27092/15.04.2005 și la Secretariatul General al Guvernului sub nr.17/6681/15.04.2005, prin care se aducea la cunoștință faptul că licitația organizată de Compania Națională „Poșta Română” SA, având ca obiect înființarea unui parteneriat în vederea valorificării în cele mai eficiente condiții a imobilului situat în Calea Victoriei nr.133-135, este **ilegală**.

În cuprinsul acestui memoriu, se arată că imobilul ce constituie obiectul licitației este un bun proprietate publică a statului și, ca atare, C.N.P.R. SA nu poate să aporțeze dreptul de proprietate asupra terenului, astfel cum rezultă din caietul de sarcini.

În susținerea memoriului, S+B PROIECT SA a invocat Hotărârea de Guvern nr.550/1996 și Hotărârea de Guvern nr.1034/2001, care fac referire la acest imobil ca fiind bun proprietate publică a statului, dar și Hotărârea de Guvern nr.740/2000, prin care o parte din suprafața inițială a terenului în discuție, respectiv 4700 m.p., a fost atribuită Ministerului Culturii și dată în administrarea Uniunii Scriitorilor, ca bun proprietate publică a Statului Român, iar terenul în suprafață de 8.218 m.p. are același regim juridic.

Demersurile efectuate de SC S+B PROIECT SA au fost aduse și la cunoștința membrilor comisiei de licitație, cerându-li-se suspendarea procedurii de licitație.

Urmare acestei informări, și reprezentanții SC RESTAURANT CASA VERNESCU SA – care depusesese oferta de a participa la licitație – au fost de acord cu punctul de vedere exprimat de S+B PROIECT SA, context în care

s-au retras de la licitație, manifestarea de voință fiind consemnată în hotărârea comisiei de licitație nr.101/22.04.2004.

După deschiderea ofertelor, comisia de licitație a constatat că documentația depusă de SC S+B PROIECT SA nu conținea dovada depunerii scrisorii de garanție, astfel că această societate nu a mai intrat în faza următoare, fiind descalificată.

Prin urmare, au fost calificate pentru etapa a II-a a licitației ofertele depuse de SC COMINCO SA, SC PROCEMA SA în consorțiu cu SC COMNORD SA și SC TRIUMF CONSTRUCT.

La data de 22.04.2005, a fost înregistrată la Compania Națională „Poșta Română” SA, sub nr.1284/299951, contestația formulată de SC S+B PROIECT SA împotriva licitației, context în care reprezentanții Companiei Naționale „Poșta Română” SA au solicitat un punct de vedere cu privire la natura juridică a imobilului, Societății Civile de Avocați „BOȘTINĂ&ASOCIAȚII”.

La data de 25.04.2005, Societatea Civilă de Avocați „BOȘTINĂ&ASOCIAȚII” le-a adus la cunoștință inculpaților **Marinescu Andrei, Lepădatu Emanoil** și a celorlalți membri, punctul de vedere relativ la natura juridică a imobilului, **atrăgându-li-se atenția că imobilul se află în proprietatea publică a statului**, făcându-se referire la Hotărârea de Guvern nr.1034/18.10.2001, fiind dat în administrare Companiei Naționale „Poșta Română” SA, existând astfel riscul formulării unei acțiuni de constatare a nulității absolute a certificatului de atestare a dreptului de proprietate asupra imobilului.

S-a recomandat promovarea unei hotărâri de guvern pentru clarificarea expresă a naturii juridice a imobilului.

Atât demersurile efectuate de SC S+B PROIECT SA, cât și punctul de vedere exprimat de Societatea Civilă de Avocați „BOȘTINĂ&ASOCIAȚII”, au fost cunoscute de toți membrii comisiei, dar și de inculpatul **Toader Dan Mihai**, care, la data de 26.05.2005, a respins contestația formulată de SC S+B PROIECT SA (vol.12 dosar urmărire penală, filele 148-154).

Respingerea contestației a fost fundamentată pe dispozițiile Legii nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, întrucât această lege a intrat în vigoare la 01.11.1998, deci ulterior momentului în care imobilul a intrat în proprietatea privată a Companiei Naționale „Poșta Română” SA.

Contestația formulată de SC S+B PROIECT SA a fost depusă și la Secretariatul General al Guvernului, dar și la Autoritatea Națională de Control, concluziile exprimate fiind în sensul că, în lipsa unei hotărâri de guvern care

să prevadă, în mod expres, trecerea terenului din domeniul public al statului în domeniul privat al statului, imobilul din Calea Victoriei nr.133-135 face parte din proprietatea publică a statului, cu drept de administrare, în favoarea C.N.P.R. SA.

Deși inculpații **Toader Dan Mihai** și **Marinescu Andrei**, factori de decizie în cadrul Companiei Naționale „Poșta Română” SA, aveau cunoștință de situația juridică incertă a imobilului ce a constituit obiectul licitației, aceștia au dispus continuarea procedurii, astfel că în luna mai 2005, s-a trecut la elaborarea caietului de sarcini pentru organizarea celei de-a doua etape a licitației deschise cu preselecție de ofertă privind înființarea unui parteneriat în vederea valorificării imobilului din Calea Victoriei nr.133-135, termenul limită pentru depunerea ofertelor fiind 23.06.2005.

Conform adresei nr. 101/3086/03.06.2005, reprezentanții Companiei Naționale „Poșta Română” SA au adus la cunoștință societăților comerciale acceptate pentru a doua fază a licitației – SC COMINCO SA, SC PROCEMA SA în consorțiu cu SC COMNORD SA și SC TRIUMF CONSTRUCT SRL - că pot achiziționa caietul de sarcini.

Ulterior acestei date, respectiv la 14.06.2005, SC S+P PROIECT SRL a formulat o acțiune în contencios administrativ, prin care s-a solicitat anularea licitației, cauza formând obiectul dosarului nr.4148/CA/2005 al Tribunalului București, declinată la Curtea de Apel București, care a pronunțat încheierea din 28.06.2006, prin care s-a luat act de renunțarea reclamantei SC S+P PROIECT SRL la dreptul pretins.

Această hotărâre a fost determinată de tranzacția extrajudiciară încheiată între Compania Națională „Poșta Română” SA, reprezentată de inculpatul Dan Mihai Toader, SC IMOPOST DEVELOPMENTS SA, reprezentată de Toader Cristian și SC QUEEN INVESTEMENTS INC SRL, reprezentată de Michael Eltes, această din urmă societate fiind interesată de stingerea oricăror litigii privind dreptul de proprietate asupra terenului în discuție.

Dat fiind faptul că, în această cauză, Ministerul Comunicațiilor și Tehnologiei Informației avea calitatea de pârât, alături de Statul Român prin Ministerul Finanțelor, inculpatul **Nagy Zsolt**, care deținea funcția de ministru la Ministerul Comunicațiilor și Tehnologiei Informației, prin adresa nr.2295/22.06.2005, a solicitat directorului general al Companiei Naționale „Poșta Română” SA, inculpatul **Toader Dan Mihai**, suspendarea licitației până la soluționarea, de către instanța de judecată, a acțiunii formulate de SC S+B PROIECT SRL (vol.12 dosar urmărire penală, fila 365).

Inculpatul **Toader Dan Mihai**, deși a luat cunoștință de solicitarea expresă a ministrului **Nagy Zsolt**, a comunicat faptul că licitația nu va fi suspendată, deoarece Regulamentul de organizare și desfășurare a achizițiilor de bunuri și servicii nr.100/324/25.02.2001 nu prevede posibilitatea suspendării procedurii de licitație în situația formulării unei acțiuni în justiție.

În aceste condiții, la data de 23.06.2005, comisia de licitații s-a întrunit pentru desemnarea ofertei câștigătoare în cadrul celei de-a doua etape a licitației, iar prin Hotărârea nr.101/3712/28.06.2005 s-a stabilit ca fiind câștigătoare oferta depusă de Consorțiul PROCEMA SA – COMNORD SA, acumulând un punctaj de 95 de puncte (vol.11, fila 287-290).

Din analiza ofertei depuse de Consorțiul PROCEMA SA – COMNORD SA, a rezultat că forma de asociere era aceea a unei societăți comerciale pe acțiuni; termenul de execuție era 20 de luni de la obținerea autorizațiilor, iar la facilități s-a arătat că s-au asigurat, în totalitate sursele de finanțare, managementul proiectului, experiența societății în domeniul proiectării, iar cota parte de participare la rezultatele societății nou înființate, echivalentul cotei aduse ca aport social la capitalul societății luată în calcul de către consorțiu, urma să fie divizat astfel:

- 67,4658%, echivalentul a 9.800.000 euro numerar, S.C. PROCEMA S.A.,
- 149,7%, echivalentul a 1.0253 euro numerar S.C. COMNORD S.A.,
- 31,5089%, echivalentul a 4.600.000 euro reprezentând aport în natură, respectiv teren proprietatea Companiei Naționale „Poșta Română” S.A.;
- 3 administratori - având câte o acțiune în valoare de 100 euro, reprezentând 0,0007 acțiuni.

După declararea consorțiului PROCEMA SA – COMNORD SA ca și câștigător al licitației, la data de 13.07.2005 a fost încheiată Convenția înregistrată la Compania Națională Poșta Română SA sub nr.101/4065/2005, între C.N.P.R. S.A., reprezentată de inculpații **Toader Dan Mihai, Lepădatu Emanoil și Marinescu Andrei**, SC PROCEMA SA și SC COMNORD SA, reprezentată de Tudor Cristian.

Convenția a avut ca obiect efectuarea, de către părți, a tuturor actelor de procedură necesare constituirii și majorării capitalului social al unei societăți pe acțiuni, având ca acționari Compania Națională Poșta Română SA, Consorțiul PROCEMA-COMNORD și două persoane dintre membrii Consiliului de Administrație ai societății nou constituite.

Potrivit convenției, denumirea societății comerciale nou înființată era SC IMOPOST DEVELOPMENTS SA, aportul Companiei Naționale Poșta Română SA constând în imobilul situat în Calea Victoriei nr.133-135

București, transferat din proprietatea Companiei Naționale Poșta Română SA în proprietate SC IMOPOST DEVELOPMENTS SA, iar consorțiul urma să contribuie la capitalul social al acesteia cu aport în numerar, reprezentând echivalentul în lei a sumei de 10.000 euro.

Scopul constituirii SC IMOPOST DEVELOPMENTS SA era, astfel cum rezultă din convenție, demolarea de către societate a clădirilor existente pe terenul din Calea Victoriei nr.133-135 și edificarea unui imobil cu funcțiuni multiple.

Prin decizia nr.67/01.04.2005, dată de inculpatul Toader Dan Mihai – în calitate de director general al Compania Națională Poșta Română SA – s-a dispus, alături de declanșarea procedurii de licitație pentru valorificarea imobilului din Calea Victoriei nr.133-135, și declanșarea procedurii de achiziție a serviciilor de evaluare a imobilului, iar prin decizia nr.93 din 26.04.2005 a fost numită Comisia de achiziție a ofertelor în vederea achiziționării serviciilor de evaluare a imobilelor din Calea Victoriei nr.133-135 și imobilul din str. Matei Millo nr.10.

Prin adresele nr.102/364/5.05.2005, emise de Direcția Economică a Compania Națională „Poșta Română” SA, semnate de inculpatul **Lepădatu Emanoil**, au fost invitate să depună oferte pentru serviciile de evaluare în vederea stabilirii prețului de piață a imobilelor situate în Calea Victoriei nr.133-135, respectiv Matei Milo nr.10, următoarele societăți comerciale: SC TRAVIS CONSULT SRL, SC EVALCONS S.R.L., S.C. CMF CONSULTING S.A., S.C. WELDY CONSULTING S.R.L. și S.C. VISION FINANCIAL BROKERAGE COMPANY S.R.L.

Au fost examinate de comisie ofertele depuse de SC TAVIS CONSULT SRL, SC EVALCONS SRL și SC VISION FINANCIAL BROKERAGE COMPANY SRL, constatându-se ca fiind înregistrate doar ofertele SC TAVIS CONSULT SRL, respectiv SC EVALCONS SRL, aceasta din urmă fiind transmisă prin fax.

Din înscrisurile existente în dosarul cauzei, a rezultat că oferta SC VISION FINANCIAL BROKERAGE COMPANY SRL nu avea număr de înregistrare la Compania Națională „Poșta Română” SA și nici nu s-a putut stabili modalitatea în care această ofertă a ajuns spre a fi examinată de comisia de analiză coordonată de inculpatul Lepădatu Emanoil.

Ulterior, prin Hotărârea nr.102/419/16.05.2005, comisia de analiză a ofertelor a stabilit ca fiind câștigătoare oferta depusă de SC VISION FINANCIAL BROKERAGE COMPANY SRL, care a oferit prețul cel mai mic, de 1.700 euro fără TVA, în condițiile în care această societate nu avea la

nivelul anului 2005 evaluatori specialiști în evaluarea imobilelor, acreditați de ANEVAR sau de Ministerul Justiției.

În aceste împrejurări, neavând evaluatori specializați, SC VISION COMPANY SRL a subcontractat contractul de evaluare a imobilului către SC TOPCADEX SRL pentru suma de 6.439,27 lei, societate care și-a manifestat intenția de a participa, în nume propriu la licitație, oferta fiind depusă și adresată inculpatului **Lepădatu Emanoil**, președintele comisiei de licitație.

Din înscrisurile existente în vol.4, filele 323-324 dosar urmărire penală, a rezultat că oferta SC TOPCADEX SA de a participa la licitație era de 5.405,4 lei + TVA, oferta fiind sub prețul oferit de societatea câștigătoare SC VISION COMPANY SRL, dar aceasta nu a fost adusă la cunoștința membrilor comisiei de licitație.

Raportul de evaluare pentru imobilul din Calea Victoriei nr.133-135 a fost întocmit de expertul Tăbăcaru Adrian, expert judiciar în cadrul SC TOPCADEX SRL, iar la data de **26.05.2005** a fost depus la Compania Națională „Poșta Română” SA.

Din analiza raportului de evaluare, a rezultat că valoarea de circulație a terenului a fost stabilită la 4.752.113 euro, respective 578,3 euro/mp, metoda folosită de expert fiind metoda comparației prin bonitate, terenul fiind evaluat astfel cum rezultă din raport, liber de construcții.

Toată documentația care a stat la baza întocmirii raportului de expertiză – documentația topografică pentru obținerea numărului cadastral, planuri de situație la scară, planuri urbanistice zonale, **expertiza tehnică efectuată de SC PROCEMA SA**, raport de evaluare imobiliară al SNM SMITH HODGKINSON România SRL - a fost pusă la dispoziția expertului Tăbăcaru Adrian, de către inculpatul **Folfă Ioan**.

Expertul Tăbăcaru Adrian nu a cunoscut scopul întocmirii raportului de evaluare, împrejurarea că imobilul urma să fie adus ca aport în natură la înființarea unei noi societăți comerciale, nici că acesta a constituit obiectul unei licitații organizate de CNPR SA și nici că SC PROCEMA SA avea interes în evaluarea terenului.

Raportul de evaluare întocmit de expertul Tăbăcaru Adrian a avut în vedere, pe baza documentației prezentate, doar evaluarea terenului nu și a construcției, reținându-se sub acest aspect, anexa alăturată raportului, semnată și neștampilată, intitulată „Stabilirea prețului de demolare” conform căreia, costul de demolare a clădirilor construite pe teren este de 2.255.000 euro. Această notă a fost luată în calcul de expert în momentul stabilirii valorii de circulație a imobilului situat în Calea Victoriei nr.133-135.

De asemenea, în raportul de evaluare s-a inserat, la final, că „prețul liber practicat în zonă este cuprins între 600-1200 euro/mp”.

Ulterior, la data de **21.07.2001** a fost întocmit de către SC TOPCADEX SRL, la cererea SC IMOPOST DEVELOPMENTS SA, un nou raport de evaluare.

Comparându-se raportul de expertiză întocmit de expertul Tăbăcaru Adrian la data de 26.05.2005 cu raportul de evaluare din 21.07.2005, Înalta Curte, Secția Penală a reținut următoarele modificări:

- a fost schimbat scopul evaluării, astfel că în raportul întocmit la 21.07.2005, scopul era acela al evaluării imobilului în vederea estimării valorii de aport la capitalul social al SC IMOPOST DEVELOPMENTS SA, aspect ce nu a fost adus la cunoștința expertului Tăbăcaru.

- la cap.2.4. „Sursa de informare” s-a omis faptul că expertiza tehnică a fost întocmită de către SC PROCEMA SA.

- a fost înlăturată mențiunea din raportul de expertiză întocmit de expertul Tăbăcaru Adrian, potrivit cu care „prețul liber practicat în zonă este de 600-1200 euro/mp.

- a fost reactualizat cursul leu/euro pentru data de 21.07.2005, stabilindu-se o valoare de 598,1 euro/mp și o valoare totală a terenului de 4.915.186 euro.

Toate aceste modificări au fost efectuate de inculpatul Folfă Ioan, fără știința martorului Tăbăcaru Adrian, care a aplicat, totodată, ștampila de expert tehnic cu nr.951-6416, ce aparținea expertului Tăbăcaru Adrian, semnând, în numele acestuia, raportul de evaluare.

Activitatea ilicită a inculpatului **Lepădatu Emanoil**, evidențiată anterior, documentația selectivă prezentată expertului Tăbăcaru Adrian a condus la subevaluarea terenului situat în Calea Victoriei nr.133-135, aport în natură la înființarea SC Imopost Developments SA.

În cursul urmăririi penale, la solicitarea inculpaților **Toader Dan Mihai, Lepădatu Emanoil și Marinescu Andrei** s-a dispus efectuarea unei expertize tehnice imobiliare de evaluare a imobilului situat în București, Calea Victoriei 133-135, expertiză ce nu a fost contestată de inculpați, care a avut următoarele obiective:

- analiza rapoartelor de evaluare efectuate de SC Topcadex 99 S.R.L în 26.05.2005, respectiv 21.07.2005, pentru a se stabili dacă parametrii utilizați de evaluator au fost aplicați corespunzător;

- stabilirea valorii de piață a terenului identificat prin numărul cadastral 5659/2, în suprafață de 8.218,18 m.p., situat în București, Calea Victoriei nr.133-135, sector 1, la data de 26.05.2005 respectiv 21.07.2005.

În raportul de expertiză nr.031J/2009 întocmit de către expertul judiciar, în evaluări imobiliare, Papasteri Mihai, au fost analizați indicatorii folosiți în cele două rapoarte de evaluare întocmite de SC Topcadex 99 S.R.L prin utilizarea metodei comparației prin bonitare, arătându-se că raportul de evaluare întocmit la data de 26.05.2005, a stabilit ca preț/m.p. teren suma de 578,3 euro/m.p., dar prețul corect, raportat la indicatorii folosiți, era de 594,95 euro/m.p., diferența rezultând din erorile de calcul ale expertului Tăbăcaru Adrian. Se arată că, utilizând aceeași metodă, se obține un preț de 617 euro/m.p.

Diferența între valoarea obținută de expertul Papasteri Mihai și SC Topcadex 99 S.R.L a rezultat din faptul că expertul Tăbăcaru Adrian a omis să aplice valoarea factorului C^a –aplicând un coeficient pentru utilizare teren $U=2$ în locul coeficientului maxim de 3, pentru spații comerciale și sedii administrative, deoarece nu i s-a adus la cunoștință care este destinația clădirii ce urma a fi construită pe terenul în discuție.

De asemenea, s-a reținut că raportul de evaluare din 21.07.2005 – întocmit de inculpatul **Folfă Ioan** a stabilit ca preț/m.p. teren suma de **598,1 euro/m.p.**, dar prețul corect raportat la indicatorii folosiți era de 604,46 euro/m.p., diferența rezultând din erorile de calcul ale inculpatului Folfă. Expertul Papasteri Mihai, utilizând aceeași metodă a obținut o valoare de **657,27 euro/m.p.**

Diferența de valoare a rezultat din aceea că inculpatul Folfă Ioan a omis să aplice valoarea factorului C și nici nu a cunoscut modificarea regimului de înălțime construibil în zonă, conform avizului spre preschimbare dat de Comisia Teritorială de Urbanism și Amenajarea Teritoriului din cadrul Primăriei Municipiului București, în vederea modificării PUZ-ului pentru Calea Victoriei nr.131-135, respectiv destinația dată imobilului, aceea de spațiu comercial și sedii administrative, coeficientul pentru indicativ Utilizare teren, fiind 3, iar coeficientul utilizat de SC Topcadex 99 S.R.L, a fost 2.

Metoda comparației prin bonitare a fost reglementată prin Hotărârea Consiliului General al Municipiului București nr.79/92.421/92, 191, 93, 827, 94 și 218/1997, modul de aplicare al acesteia fiind elaborat de Corpul Experților Tehnici din România.

Dar, întrucât la nivelul anului 2005 valoarea terenurilor de pe raza Municipiului București nu mai corespundea realității, evoluția prețurilor practicate pe piața imobiliară lăsând în urmă prețurile orientative, acestea au fost modificate prin Hotărârea Consiliului General al Municipiului București nr.207/29.09.2005 – care a modificat valoarea parametrilor în zonă de la 1043,8 lei/m.p. la 420 lei m.p. (aprox.12 euro/m.p. constatându-se astfel o

diferență între cei doi parametri utilizați în cadrul formulei de calcul prin metoda comparației prin bonitare de 10 ori mai mare.

Tocmai de aceea, se impunea ca, la evaluarea terenului de către SC Topcadex 99 S.R.L., să fie utilizată și o altă metodă care ar fi fost în beneficiul CNPR SA prin stabilirea corectă a valorii de piață a imobilului.

Folosind metoda comparației directe, expertul a stabilit o valoare de 605 euro/m.p. pentru intervalul 27.05.2005 – 21.07.2005, iar prin utilizarea metodei extracției, valoarea de piață a imobilului situat în Calea Victoriei 133-135 pentru perioada 26.05.2005 – 21.07.2005 a fost stabilită la 1.049 euro/m.p., iar valoarea totală a terenului a fost estimată de 8.619.787 euro.

Metoda extracției este o metodă prin care valoarea terenului este extrasă din prețul de vânzare a unei proprietăți, prin scăderea valorii construcțiilor, care este estimată prin costuri și uzură.

Expertul a utilizat această metodă deoarece a analizat valoarea de piață a imobilului (teren și clădire) prin metoda capitalizării veniturilor, ținând cont de destinația principală a clădirilor ce urmau a fi construite pe teren.

Expertul a reținut că proprietățile imobiliare care generează venituri se achiziționează ca investiții, iar din punct de vedere al investitorului capacitatea de a produce profit este un element esențial care influențează valoarea proprietății. O premisă de bază a abordării investiționale este relația direct proporțională între capacitatea de generare a venitului și valoarea unei proprietăți.

În condițiile în care imobilul din Calea Victoriei nr.133-135 urma să fie adus, ca aport, la capitalul social al SC Imopost Developments SA, în care Compania Națională „Poșta Română” S.A., SC PROCEMA SA și SC COMNORD SA dețineau calitatea de acționari, Înalta Curte, Secția Penală a reținut că se impunea utilizarea metodei care să reflecte valoarea reală a terenului respectiv metodei extracției (1.049 euro /m.p. respectiv 8.619.787 euro/m.p.).

De altfel, a reținut instanța de fond, valoarea rezultantă prin utilizarea acestei metode se încadrează în limitele stabilite de expertul Tăbăcaru Adrian indicate la finalul raportului unde a arătat că „prețul liber practica în zonă era cuprins între 600-1200 euro/m.p.”, mențione înălăturată de inculpatul **Folfă Ioan**, în raportul din 21.07.2005.

De asemenea, valoarea obținută prin metoda extracției, respectiv 1.049 euro/m.p., a fost confirmată și în lucrarea Prețuri –Terenuri – iunie 2005, publicată în Buletinul nr.13/2005 al Corpului Experților Tehnici din România, care precizează că prețul/m.p. teren, pentru zona Calea Victoriei, pentru un teren similar, respectiv în suprafața de 8.500 m.p., având deschidere de 50

m.p. și un regim de înălțime P+8, este de 1.000 euro/m.p., fiind apropiată de anunțurile cu oferte de vânzare teren din luna mai 2005, pentru terenuri similare.

Astfel, s-a reținut că, deși inculpații **Toader Dan Mihai, Marinescu Andrei și Lepădatu Emanoil** cunoșteau valoarea terenului stabilită de expertul Tăbăcaru Adrian (**4.752.113 euro**), au informat membrii Consiliului de Administrație că CNPR SA va participa la înființarea noii societăți cu terenul din Calea Victoriei nr.133-135, valoarea acestuia fiind estimată la aproximativ **6 milioane euro**.

Urmare ședinței Consiliului de Administrație al CNPR SA, a fost adoptată Hotărârea nr.33/28.06.2005, prin care s-a aprobat înaintarea propunerii către AGA privind constituirea unui parteneriat sub forma unei societăți comerciale pe acțiuni între Compania Națională Poșta Română S.A., SC PROCEMA SA în consorțiu cu SC COMNORD SA, fiind împuternicită conducerea executivă a Companiei pentru negocierea condițiilor de participare la constituirea noii societăți comerciale pe acțiuni.

Ulterior, prin Hotărârea nr.41/18.07.2005 a Consiliului de Administrație al Companiei Naționale „Poșta Română” S.A., s-a supus aprobării de către AGA a Convenției nr.101/4068/2004 din 13.07.2005, încheiată între C.N.P.R. S.A - reprezentată de inculpații Toader, Lepădatu și Marinescu și SC PROCEMA SA/SC COMNORD SA - reprezentată de Radu Cristian, propunerea privind împuternicirea conducerii executive a C.N.P.R. SA în vederea semnării actului de constituire și a celorlalte acte necesare înființării SC IMOPOST DEVELOPMENTS SA, propunerea ca imobilul compus din teren și construcție situat în Calea Victoriei nr.133-135 să fie adus ca aport în natură la capitalul social al SC IMOPOST DEVELOPMENTS SA.

În cadrul aceleiași ședințe, a fost aprobată Convenția și Actul Constitutiv al SC IMOPOST DEVELOPMENTS SA, inculpatul Toader Mihai informând membrii Consiliului de Administrație că C.N.P.R. SA are opțiunea de a participa la capitalul social al SC IMOPOST DEVELOPMENTS SA cu un procent de maxim 49%. De asemenea, a informat membrii că nu există probleme cu privire la valabilitatea titlului asupra terenului, făcând referire pe de o parte, la contestația formulată de SC S+B PROIECT SRL, respectiv la un control al Agenției Naționale de Administrare Fiscală, care nu putea – în opinia inculpatului – să efectueze un control asupra unui bun proprietatea privată a statului.

Prin Hotărârea Acționariatului Unic nr.31/19.07.2005, a fost aprobată Convenția nr.101/4068 (13.07.2005), precum și înființarea parteneriatului

dintre Compania Națională „Poșta Română” S.A., SC PROCEMA SA, SC COMNORD SA și două persoane fizice.

Prin aceeași hotărâre, s-a aprobat ca imobilul din Calea Victoriei nr.133 - 135 să fie adus de Compania Națională „Poșta Română” SA ca aport în natură la capitalul social al societății nou înființate, inculpații Toader Dan Mihai și Marinescu Andrei fiind împuterniciți să reprezinte C.N.P.R. S.A. în fața notarului public.

Prin Încheierea de autentificare nr.722/26.07.2005 al BNP Gabriela Georgescu, a fost autentificat actul constitutiv al SC IMOPOST DEVELOPEMENTS SA cu un capital social de 53.122.130 lei, din care 17.500.930 lei, aport în natură, și 35.616.200 lei aport în numerar, având următorii acționari:

- Compania Națională „Poșta Română” S.A. – 1.750.593 acțiuni nominative a câte 10 lei fiecare, în valoare totală de 17.505.930 lei, reprezentând 32,954119% din capitalul societății comerciale;

- S.C. COMNORD S.A. – 35.616 acțiuni nominative a câte 10 lei fiecare, în valoare totală de 356.160 LEI, reprezentând 0,670455% din capitalul societății comerciale;

- S.C. PROCEMA S.A. – 3.525.984 acțiuni nominative a câte 10 lei fiecare, în valoare totală de 35.259.840 lei, reprezentând 66,37505% din capitalul societății comerciale;

- CREȚEANU SIMONA MARILENA, POENARU DORINA GEANINA – fiecare cu câte 10 acțiuni nominative a câte 10 lei fiecare, în valoare totală de 100 lei, reprezentând 0,000188% din capitalul societății comerciale.

În ceea ce privește aportul în natură al Companiei Naționale „Poșta Română” S.A., s-a constatat că pentru stabilirea taxei notariale s-a avut în vedere nu valoarea terenului indicată în raportul de evaluare întocmit de expertul Tăbăcaru Adrian, respectiv 17.505.930 lei, ci valoarea de expertiză a Camerei Notarilor Publici de 31.469.318 RON., aproape dublu decât suma cunoscută de membrii AGA.

SC IMOPOST DEVELOPMENT SA a fost înregistrată la Registrul Comerțului, fiind condusă de un Consiliu de Administrație, având ca membrii pe Cristian Tudor, Marilena Crețeanu și Toader Dan Mihai.

În condițiile unei licitații ce s-a purtat asupra unui bun care făcea parte din proprietatea publică a statului și a subevaluării terenului situat în Calea Victoriei nr.133-135 – aport în natură al Compania Națională „Poșta Română” S.A. la constituirea SC Imopost Developments SA, inculpații Toader Dan Mihai și Marinescu Andrei – prin încălcarea atribuțiilor de serviciu care îi

obliga la asigurarea realității și legalității datelor din documentele pe care și le însușesc, au semnat următoarele acte:

- inculpatul **Toader Dan Mihai**, în calitate de președinte al Consiliului de Administrație și director general al Companiei Naționale Poșta Română S.A., a semnat Convenția nr.101/4068/13.07.2005 având ca obiect efectuarea tuturor actelor și procedurilor necesare privind constituirea SC Imopost Developments SA;

- hotărârea nr.41/18.07.2005 a Consiliului de Administrație al Companiei Naționale „Poșta Română” S.A., prin care s-a dispus transmiterea, în vederea aprobării de către AGA a Convenției nr.101/4068/13.07.2005; a propunerii privind împuternicirea conducerii executive a Companiei Naționale Poșta Română S.A. în vederea semnării actului constitutiv și a celorlalte acte necesare constituirii noii societăți comerciale; a propunerii ca imobilul compus din teren și construcție, situat în Calea Victoriei 133-135, să fie adus ca aport în natură la capitalul social al societății nou înființate potrivit Raportului de evaluare ce urma a fi întocmit conform Legii nr.31/1990;

- hotărârea nr.33/28.06.2005 a Consiliului de Administrație al CNPR SA prin care s-a aprobat înaintarea propunerii către AGA privind constituirea unui parteneriat sub forma unei societăți comerciale pe acțiuni între Compania Națională „Poșta Română” S.A., SC PROCEMA SA în consorțiu cu SC COMNORD SA;

- inculpatul **Marinescu Andrei** – în calitate de Director Executiv al Direcției de Dezvoltare Strategică în cadrul Companiei Naționale „Poșta Română” S.A a semnat Convenția nr.101/4068/13.07.2005, alături de inculpatul **Toader Dan Mihai**;

- actul constitutiv al SC Imopost Developments SA;

- inculpatul **Lepădatu Emanoil** - în calitate de Director Economic Executiv cu atribuții în ceea ce privește integritatea patrimoniului CNPR SA, președintele Comisiei de licitație pentru evaluarea terenului - cu încălcarea Regulamentului de achiziții și servicii al Companiei Naționale „Poșta Română” S.A., precum și a dispozițiilor Legii nr.31/1990, a contribuit la stabilirea unei valori diminuate față de valoarea comercială reală a imobilului situat în Calea Victoriei nr.133-135 care a fost adus, ca aport în natură, la constituirea SC Imopost Developments SA.

După înființarea SC IMOPOST DEVELOPMENT SA, aceasta a încheiat o convenție cu lanțul hotelier Le Meridian, prin care se urmărea edificarea unui hotel pe terenul situat în Calea Victoriei nr.133-135.

Reprezentanții SC LE MERIDIAN au solicitat garanții suplimentare privind dreptul de proprietate al Companiei Naționale „Poșta Română” S.A.

asupra terenului, împrejurare în care martorul Crețeanu Sorin – acționar principal al SC PROCEMA și SC COMNORD SA, a solicitat reprezentanților Compania Națională „Poșta Română” S.A. astfel de garanții.

În aceste împrejurări, la data de 23.04.2004, inculpatul **Zsolt Nagy**, în calitate de ministru al Ministerului Comunicațiilor și Tehnologiei Informației, a demarat procedura de adoptare a Hotărârii de Guvern nr.377/2007, pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr.550/1996 privind transmiterea unui imobil situat în Municipiul București, în administrarea Companiei Naționale „Poșta Română”.

Potrivit art. 1 din Hotărârea de Guvern nr. 550/1996, imobilul proprietate publică a statului, compus din construcție și terenul aferent, situat în Municipiul București, Calea Victoriei nr.133-135, sectorul 1, se transmite din administrarea Consiliului General al Municipiului București, în administrarea Regiei Autonome „Poșta Română”.

În vederea punerii în aplicare a Hotărârii Guvernului nr.550/1995, prin protocolul nr.1627/17.06.1997, încheiat între Primarul General Interimar al Municipiului București și RA Poșta Română, s-a transmis imobilul situat în Calea Victoriei nr.133-135, din administrarea Consiliului General al Municipiului București în administrarea Regiei Autonome „Poșta Română”.

Compania Națională „Poșta Română” S.A a înscris în registrul de transcripțiuni – inscripțiuni al Judecătoriei sectorului 1, la poziția 1425, preluarea în administrare a imobilului în baza protocolului încheiat la 13.07.1997 între Direcția Generală de Administrare a Fondului Imobiliar și Regia Autonomă „Poșta Română”.

Prin proiectul H.G. nr.377/2007, H.G. nr.550/1996 urma să fie modificată astfel:

1. Articolul 1:

„Imobilul, proprietate a statului, compus din construcție și terenul aferent, situat în municipiul București, Calea Victoriei nr.133-135, sectorul 1, identificat potrivit anexei, se transmite din administrarea Consiliului General al Municipiului București în administrarea Companiei Naționale «Poșta Română» - S.A.”

2. Titlul anexei va avea următorul cuprins:

"Datele de identificare a imobilului, proprietate a statului, care se transmite în administrarea Companiei Naționale «Poșta Română» - S.A.”

Art. II - Se constată că la data adoptării Hotărârii Guvernului nr. 550/1996 privind transmiterea unui imobil, situat în municipiul București, în administrarea Companiei Naționale "Poșta Română" - S.A., publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.150 din 17 iulie 1996, imobilul situat

în municipiul București, Calea Victoriei nr.133- 135, sectorul 1, care face obiectul acesteia, nu avea destinație publică și nu era afectat vreunui uz sau interes public."

Nici nota de fundamentare și nici proiectul H.G. nr.377/1997 nu au fost înregistrate la Ministerul Comunicațiilor și Tehnologiei Informației.

Din analiza notei de fundamentare a H.G. nr.377/2007 – semnată de inculpatul **Nagy Zsolt** – rezulta că aceasta face referire la faptul că, deși în art.1 a HG 550/1996 se vorbește de un imobil aparținând „proprietății publice” la acea dată terminologia folosită era în conformitate cu legislația în vigoare, care nu făcea o distincție clară între proprietatea publică a statului și proprietatea privată a statului.

Se arată, totodată că, prin Hotărârea de Guvern nr.550/1996, s-a consfințit, indirect, voința guvernului de a considera bunul respectiv ca făcând parte din domeniul privat al statului.

Ca atare, pentru înlăturarea ambiguităților existente în H.G.nr.550/1996, H.G. nr.377/1998, respectiv H.G. nr.1034/2001 (prin acest act normativ se menționează datele de identificare ale imobilului transmis Companiei Naționale „Poșta Română” S.A., suprafața de teren fiind micșorată de la 12.918,25 mp la 8.218 mp, fără a se modifica regimul juridic al terenului), inculpatul **Nagy Zsolt** a considerat ca fiind necesară promovarea H.G. nr.377/2007.

Nota de fundamentare și proiectul hotărârii, la care erau anexate extrasul de CF, nota de fundamentare la Hotărârea de Guvern nr.550/1996, nota de fundamentare la Hotărârii Guvernului nr.1034/2001, certificatul constatator al SC IMOPOST DEVELOPMENTS SA, actul constitutiv al SC IMOPOST DEVELOPMENTS SA, adresa Direcției Impozite și Taxe Locale a Sectorului 1 București nr.5416/21.03.2006, certificatul de atestare a dreptului de proprietate seria M12 nr.4050 din 1.03.2002 emis de MCTI, încheierea de CF din 16.04.2002, documentația topografică pentru obținerea numărului cadastral provizoriu, adresa Primăriei Municipiului București – Direcția Evidență Imobiliară și Cadastrală nr.611049/4210/5.04.2007, adresa Ministerului Finanțelor Publice – Cabinet secretar de stat nr.53136/6.10.2006, au fost transmise, spre avizare, Ministerului Justiției și Ministerului Economiei și Finanțelor.

Ministrul Economiei și Finanțelor, reprezentat de ministrul Varujan Vosganian, a avizat favorabil proiectul Hotărârii de Guvern nr.377/2007.

La data de 24 aprilie 2007, Direcția Generală Juridică de Reglementare în Domeniul Activelor Statului și Direcția Generală Juridică din cadrul Ministerului Economiei și Finanțelor au întocmit o notă referitoare la proiectul

de hotărâre privind modificarea Hotărârii Guvernului nr.550/1996, făcând cunoscut faptul că Agenția Națională de Administrare Fiscală a efectuat un control la Compania Națională „Poșta Română”, apreciindu-se că imobilul aparține proprietății publice a statului, iar împotriva actului de control s-a formulat acțiune în justiție.

Prin decizia nr.661/2007, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de Contencios Administrativ și Fiscal, s-a dispus admiterea recursului formulat de către Agenția Națională de Administrare Fiscală împotriva sentinței civile nr.1658 din 05.07.2006 pronunțată de Curtea de Apel București – Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal și trimiterea cauzei spre rejudecare la Curtea de Apel București.

S-a apreciat că instanța este competentă să stabilească regimul juridic al imobilului.

Această notă a fost atașată proiectului de act normativ, fiind transmisă Secretariatului General al Guvernului și atașată agendei de lucru a ministrului Varujan Vosganian, pentru ședința de Guvern din 25 aprilie 2007.

În cadrul Ministerului Justiției, proiectul de hotărâre a fost înregistrat sub nr.52975/23.04.2007, purtând rezoluția „la SG pentru înregistrare după care Urgent la Avizare”, lucrarea fiind repartizată consilierului juridic Ciprian Romițan din cadrul Direcției de Avizare Acte Normative.

La data de 24 aprilie 2007, Direcția de Avizare Acte Normative a întocmit o notă, verificată în prealabil de directorul adjunct Cristiana Nicolescu și avizată de director Alina Vrabie, prin care se solicita refacerea instrumentului de prezentare și motivare, conform structurii prevăzute în anexa la Hotărârea Guvernului nr.1361/2006 privind conținutul instrumentului de prezentare și motivare a proiectelor de acte normative supuse aprobării Guvernului.

De asemenea, s-a reținut că nu rezultă regimul juridic al imobilului, respectiv dacă acesta face parte din domeniul public al statului, aceasta în condițiile în care din conținutul Hotărârii Guvernului nr.550/1996 rezultă că imobilul situat în Municipiul București, Calea Victoriei nr.133-135, sector 1, se află în proprietatea publică a statului.

În ceea ce privește certificatul de atestare a dreptului de proprietate asupra terenului seria M12 nr.0450, se arată că nu se aplică terenurilor care, în condițiile legii, fac parte din domeniul public al statului.

Pe de altă parte s-a apreciat că eliminarea cuvântului „publică” din cuprinsul art.1 alin.1 din proiectul de Hotărâre a Guvernului nr.377/2007 nu este de natură să înlăture neconcordanța existentă cu privire la regimul juridic al imobilului în discuție.

În concluzie, s-a arătat că imobilul este în proprietatea publică a statului, fiindu-i aplicabile dispozițiile referitoare la caracterul inalienabil și insesizabil al acestor bunuri, motiv pentru care Direcția Avizare Acte Normative a refuzat avizarea favorabilă a proiectului propus.

Inculpatul **Chiuariu Tudor Alexandru**, care deținea în acea perioadă funcția de ministru la Ministerul Justiției, nu și-a însușit punctul de vedere exprimat în nota întocmită de Direcția Avizare Acte Normative, astfel că, în aceeași zi, a solicitat martorului Lefter Constantin Zaharia, consilier în cadrul Ministerului Justiției, examinarea notei de fundamentare a proiectului Hotărârii Guvernului nr.377/2007, precum și a documentelor înaintate de ministerul inițiator, respectiv Ministerul Comunicațiilor și Tehnologiei Informației.

În opinia martorului Lefter Constantin Zaharia, proiectul Hotărârii Guvernului nr.377/2007 îndeplinea condițiile unui instrument de prezentare și motivare, fiind respectate cerințele impuse în Hotărârea Guvernului nr.1361/2006, anexa 1.

În concluzie, s-a arătat că se impune acordarea avizului fundamentat pe două realități juridice: existența unui titlu de proprietate asupra imobilului în discuție și, respectiv, certificatul de atestare a dreptului de proprietate asupra terenului seria M12 nr. 0450, care nu a fost desființat, respectiv existența unui aviz emis de Ministerul Economiei și Finanțelor, din conținutul căruia rezultă că imobilul în discuție nu face parte din domeniul public al statului, neregăsindu-se în inventarul bunurilor din această categorie.

În aceeași zi, prin adresa nr.525975/24.04.2007, a fost restituit proiectul H.G. nr.377/2007, Ministerului Comunicațiilor și Tehnologiei Informației, avizat de către inculpatul **Chiuariu Tudor Alexandru** în calitate de ministru la Ministerul Justiției.

Proiectul de Hotărâre de Guvern a intrat pe ordinea de zi din 25 aprilie 2007, fiind adoptată Hotărârea Guvernului nr.377/2007 pentru modificarea Hotărârii de Guvern nr.550/1996 privind transmiterea unui imobil, situat în Municipiul București, în administrarea Companiei Naționale „Poșta Română” - S.A.

Analizând elementele constitutive ale infracțiunilor prin prisma probelor administrate, Înalta Curte, Secția Penală a reținut că **faptele inculpaților Toader Dan Mihai și Marinescu Andrei** care, în calitate de președinte al Consiliului de Administrație și Director General al Companiei Naționale „Poșta Română” S.A., respectiv de Director Executiv al Direcției de Dezvoltare Strategică a Companiei Naționale „Poșta Română” S.A., a dispus, respectiv, a participat la organizarea licitației ce s-a purtat asupra unui bun aparținând domeniului public al statului (imobilul situat în București, Calea Victoriei

nr.133-135), înstrăinându-l, fără drept, prin aportarea acestuia la capitalul social al SC Imopost Developments SA, în scopul obținerii pentru altul a unor foloase necuvenite, constând în transmiterea în proprietatea noii societăți comerciale a acestui bun, cauzând un prejudiciu Statului Român în valoare de 8.619.717 euro, **realizează elementele constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu în formă calificată, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 și art. 248¹ Cod penal.**

Totodată, instanța de fond a reținut că **fapta inculpaților Toader Dan Mihai, Marinescu Andrei și Lepădatu Emanoil**, care, cu încălcarea dispozițiilor Legii nr.31/1990 și a Regulamentului de achiziții de bunuri și servicii al Companiei Naționale Poșta Română S.A, încălcându-și atribuțiile de serviciu, au contribuit la stabilirea unei valori diminuate față de valoarea comercială reală a imobilului situat în București, Calea Victoriei nr.133-135, acceptând aportarea acestui imobil la capitalul social al SC Imopost Developments SA, **realizează elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art.10 lit.a din Legea nr.78/2000.**

Cu privire la această infracțiune, Înalta Curte, Secția Penală a avut în vedere valoarea comercială reală a bunului stabilit prin utilizarea metodei extracției și nu valoarea stabilită de S.C. TOPCADEX 99 S.R.L, prin utilizarea metodei comparației prin bonitare.

Totodată, instanța de fond a reținut că **fapta inculpatului Folfă Ioan**, care a modificat raportul de evaluare întocmit de expertul Tăbăcaru Adrian, întocmind un alt raport de evaluare al imobilului ce urma să fie adus ca aport în natură la constituirea SC Imopost Developments SA, semnând în numele expertului Tăbăcaru Adrian, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată prevăzută de art.290 Cod penal raportat la art.17 lit. c din Legea nr.78/2000 cu referire la art.10 lit.a din aceeași lege.

În cauza dedusă judecății, instanța de fond a constatat, totodată, că nu s-a dovedit existența unei înțelegeri frauduloase între inculpatul **Nagy Zsolt** și inculpații **Toader Dan Mihai, Marinescu Andrei și Lepădatu Emanoil**, pe de o parte, iar pe de altă parte, între același inculpat și reprezentanții SC Imopost Developments SA și mai apoi intenția inculpatului **Nagy Zsolt** de a-și încălca, cu știință, atribuțiile de serviciu prin promovarea unei hotărâri de guvern, aceasta fiind modalitatea permisă de lege prin care un bun poate fi trecut din domeniul public în domeniul privat al statului.

Înalta Curte, Secția Penală a reținut, însă, că inculpatul **Nagy Zsolt**, în raport de aptitudinile sale, de pregătirea sa, de condițiile concrete de derulare a faptelor constând în **omisiunea înregistrării notei de fundamentare,**

respectiv a proiectului Hotărârii de Guvern nr.377/2007 la Ministerul Tehnologiei și Comunicațiilor în cadrul căruia exercita funcția de ministru, lipsa examinării acesteia de către direcția de specialitate a ministerului inițiator, semnarea de către inculpat a actelor și transmiterea ulterioară pentru avizare Ministerul Finanțelor și Ministerul Justiției, putea să prevadă rezultatul faptei sale și să preîntâmpine trimiterea notei de fundamentare și a proiectului, către ministerele avizatoare, fără examinarea acestora de către comisia de specialitate din cadrul Ministerului Comunicațiilor și Tehnologiei Informației.

Prin urmare instanța de fond a constatat că, în cauză, se impune reținere încălcării, din culpă, a atribuțiilor de serviciu, ceea ce atrage răspunderea inculpatului **Nagy Zsolt** pentru săvârșirea infracțiunii de neglijență în serviciu prevăzută de art.249 Cod penal și nu de abuz în serviciu, astfel cum s-a reținut în rechizitoriul procurorului.

Astfel, instanța de fond a reținut că, pentru adoptarea hotărârii de guvern, erau necesare și obligatorii: efectuarea actelor pregătitoare, respectiv întocmirea notei de fundamentare, elaborarea proiectului de hotărâre, obținerea avizelor de la celelalte ministere, care, deși prin ele însele, nu produc efecte juridice dacă nu se întocmesc conform legii, pot conduce la anularea actului normativ adoptat.

În cauză, astfel cum s-a arătat, aceste acte pregătitoare au fost efectuate de inculpatul **Nagy Zsolt**, dar cu exercitarea culpabilă a atribuțiilor sale de serviciu.

Din examinarea actelor și lucrărilor dosarului a rezultat că, în cadrul Ministerului Justiției, proiectul de hotărâre, cu documentația anexată și cu avizul Ministerului Economiei și Finanțelor, a fost înregistrat sub nr.52975/23.04.2007, cu următoarea rezoluție: „la SG pentru înregistrare după care URGENT la Avizare” lucrarea fiind repartizată martorului Ciprian Romișan, consilier juridic în cadrul Direcției de Avizare Acte normative.

La data de 24.07.2007, Direcția de Avizare Acte Normative, căreia i s-a repartizat lucrarea, a întocmit o notă prin care s-a propus refacerea instrumentului de prezentare și motivare conform structurii prevăzute în anexa la Hotărârea Guvernului nr.1361/2006, privind conținutul instrumentului de prezentare și motivare a proiectelor de acte normative supuse aprobării Guvernului.

S-a arătat că, din proiectul de hotărâre înaintat de Ministerul Comunicațiilor și Tehnologiei Informației, nu rezultă regimul juridic al imobilului și că acesta, potrivit art. 1 din HG 550/1996, se află în proprietatea publică a statului.

Pe de altă parte, înlăturarea sintagmei „publică” din cuprinsul art.1 alin.1, nu este de natură a înlătura ambiguitățile relativ la natura juridică a imobilului din Municipiul București, Calea Victoriei nr.133-135, sect.1.

Toate aceste elemente au fost evidențiate în declarațiile date în faza de urmărire penală și în cursul cercetării judecătorești de către martorii Alina Vrabie, Ciprian Romițan și Cristina Nicolescu.

Prin urmare, examinând probatoriul cauzei, instanța de fond, în opinie majoritară, a reținut că mențiunea cuprinsă pe adresa de înregistrare a documentației la Ministerul Justiției „Urgent la avizare”, precum și existența unor puncte de vedere diferite între inculpatul **Chiuariu Tudor Alexandru** și martora Vrabie Alina, urmată de demisia acesteia, care au fost apreciate de acuzare drept veritabile probe de vinovăție, nu pot depăși limitele unor simple deducții.

În aceleași limite, s-a constatat a fi plasate și susținerile acuzării conform cărora inculpații Nagy Zsolt și Chiuariu Tudor Alexandru, ar fi indus în eroare membrii guvernului pentru adoptarea HG nr.377/2007.

În acest context, prima instanță a reținut că prezumția de nevinovăție determină structura procesului penal, acesta operând, atât în faza de urmărire penală, cât și în faza de cercetare judecătorească.

Potrivit acestei prezumții, nicio persoană nu poate fi trasă la răspundere penală decât pe bază de probe, găsindu-și funcționalitatea în toate momentele instrucției penale, dar și în cursul judecății până la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare.

În virtutea acestui principiu, autoritățile judiciare au obligația de a porni de la prezumția de nevinovăție, sarcina probațiunii trecând de la organul de cercetare penală la instanța de judecată.

Rațiunea acestei prezumții se bazează pe faptul că nu toate acuzațiile sunt adevărate, deoarece o acuzație poate fi greșită, poate fi eronată, bazată pe coincidențe de împrejurări care stârnesc bănuieli serioase, dar după o examinare atentă a acestora, construcția acuzării este înlăturată.

Prin adoptarea prezumției de nevinovăție, ca principiu distinct al procesului penal, organele judiciare trebuie să aibă în vedere următoarele coordonate: vinovăția se stabilește în cadrul unui proces, cu respectarea garanțiilor procesuale, deoarece simpla învinuire nu înseamnă și stabilirea vinovăției; sarcina probei revine organelor judiciare, motiv pentru care interpretarea probelor se face în fiecare etapă a procesului penal, concluziile unui organ judiciar nefiind obligatorii și definitive pentru următoarea fază a procesului penal; până la adoptarea unei hotărâri de condamnare, definitivă, inculpatul are statutul de persoană nevinovată; hotărârea de condamnare

trebuie să se bazeze pe probe certe de vinovăție, iar în caz de îndoială, instanța este obligată să pronunțe achitarea.

Convenția Europeană a Drepturilor Omului cuprinde numeroase dispoziții de principiu relativ la prezumția de nevinovăție, în dispozițiile art. 6 alin. 2 statuându-se că „orice persoană acuzată de o infracțiune este prezumată nevinovată până ce vinovăția sa va fi legal stabilită”. Principiul european al prezumției de nevinovăție stabilește că sarcina probei incumbă acuzării, iar îndoiala profită întotdeauna acuzatului, care poate adopta, în timpul procedurii și o atitudine de pasivitate prin invocarea dreptului la tăcere.

Prin urmare, în cauza dedusă judecării, Înalta Curte, Secția Penală, în opinie majoritară, a apreciat că, pentru inculpatul **Chiuariu Tudor Alexandru**, prezumția de nevinovăție nu a fost înlăturată prin probe certe și ca atare se impune achitarea sa în temeiul dispozițiilor art.11 pct.2 lit. a raportat la art.10 lit. d Cod procedură penală.

În ceea ce privește individualizarea judiciară a pedepsei aplicată inculpaților **Toader Dan Mihai, Marinescu Andrei, Lepădatu Emanoil, Folfă Ioan și Nagy Zsolt**, Înalta Curte, Secția Penală a avut în vedere criteriile generale de individualizare prevăzute de art. 72 Cod penal.

Astfel, prima instanță a reținut că primele două criterii de individualizare prevăzute în art.72 Cod penal – dispozițiile părții generale, respectiv limitele de pedeapsă fixate în partea specială - sunt criterii de drept, iar ultimele trei criterii, sunt criterii de fapt – gradul de pericol social, persoana inculpatului, împrejurările care atenuează sau agravează răspunderea penală. Criteriile generale de individualizare trebuie examinate prin prisma pluralității lor, și nu independent, ele fiind cumulative.

Cercetarea și evaluarea elementelor ce caracterizează persoana inculpatului este esențială, deoarece, cu cât s-a făcut o adaptare a pedepsei mai adecvată, cu atât sunt create condițiile realizării scopului pedepsei, astfel cum este reglementat de art. 52 Cod penal.

Pedeapsa, ca sancțiune penală, este consecința penală pe care legea o atribuie infracțiunii. Nu există infracțiune în afara legii penale, deoarece atâta timp cât un fapt nu intră în sfera ilicitului penal, el nu poate fi infracțiune.

Lipsa uneia sau alteia dintre calitățile enunțate face ca pedeapsa să nu-și atingă scopul.

În ceea ce privește proporționalitatea pedepsei, instanța de fond a apreciat că aceasta trebuie să fie întotdeauna rațională, adică potrivită cu gravitatea faptei comise. Pedepsele nu trebuie să fie nici prea aspre, nici prea blânde, ci să aibă o măsură potrivită. Proporționalitatea pedepsei, în raport cu încălcarea legii penale, constituie punctul principal în care represiunea ia

contact cu ideea de justiție. A proporționa cât mai desăvârșit pedeapsa, înseamnă a realiza o cât mai perfectă justiție.

Între infracțiune și pedeapsă există un nexum indiscutabil, atât în concepția abstractă a normei penale cât și în conștiința socială, care leagă întotdeauna pedeapsa de infracțiune, într-o relație de efect cauză.

Totodată, Înalta Curte, Secția Penală a reținut ca infracțiunea comisă trebuie analizată prin prisma a trei elemente care produc modificări în exterior și anume:

a) în sfera juridică infracțiunea cauzează o tulburare a echilibrului juridic prin atingerea unui drept, interes sau situație juridică proteguită;

b) în sfera morală, infracțiunea comisă produce un sentiment de revoltă, care se concretizează în dezaprobarea faptului comis și în nevoia de a reacționa contra făptuitorului;

c) în sfera socială, infracțiunea comisă face să se nască o neliniște, o temere pentru viitor, o bănuială că actul comis este simptomul care indică că noi fapte vor putea fi săvârșite de același autor.

În acest sens, au fost avute în vedere natura și importanța valorilor sociale ocrotite și puse în pericol prin acțiunile ilicite, caracterul și gravitatea urmărilor, precum și forma și gradul de vinovăție.

De asemenea, Înalta Curte, Secția Penală a avut în vedere datele ce caracterizează persoana fiecărui inculpat, atitudinea acestora față de îndatoririle sociale, conduita manifestată pe parcursul procesului penal, inculpații prezentându-se la toate termenele de judecată acordate în cauză, cu excepția acelor situații care i-au pus în imposibilitate obiectivă de participare la proces, nivelul de instrucție și buna conduită manifestată în general, înainte de săvârșirea faptelor constituie elemente care exclud riscul unei recidive.

În acest context, Înalta Curte, Secția Penală, pentru inculpații **Toader Dan Mihai, Marinescu Andrei și Lepădatu Emanoil** a aplicat pedepse orientate spre minimul special cu executare în regim de detenție, singura modalitate permisă de lege în raport de limitele de pedeapsă și existența unei cauze de agravare și anume concursul de infracțiuni.

Ca pedeapsă complementară, au fost interzise fiecărui inculpat exercitarea drepturilor prev. de art.64 alin.1 lit. a teza a - II-a, lit. b și c Cod penal.

Pentru inculpații **Folfă Ioan și Nagy Zsolt**, instanța de fond a constatat ca fiind îndeplinite, cumulativ, condițiile prev. de art.81 Cod penal, respectiv art.86¹ Cod penal, fiind aplicate pedepse cu suspendarea executării, respectiv

suspendare sub supraveghere, scopul fiind asigurat prin controlul judiciar instituit pe durata termenului de încercare, stabilit conform art.86² Cod penal.

Ca pedeapsă accesorie, au fost interzise inculpaților exercitarea drepturilor prev. de art. 64 alin. 1 lit. a teza a-II-a, lit. b și c Cod penal.

În cauza dedusă judecării, Înalta Curte, Secția Penală a constatat că părțile vătămate Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice, respectiv Ministerul Comunicațiilor și Societății Internaționale s-au constituit parte civilă în procesul penal solicitând, în principal, (astfel cum rezultă din precizările cererii de constituire de parte civilă depuse în cursul cercetării judecătorești) în temeiul art.14 alin.3 lit. a Cod procedură penală, repararea pagubei în natură prin restabilirea situației anterioare săvârșirii infracțiunii prin desființarea parțială a Actului constitutiv al SC Imopost Developments SA, în ceea ce privește aportul în natură adus de Compania Națională Poșta Română S.A. la constituirea societății nou înființate, respectiv terenul situat în Municipiul București, Calea Victoriei nr.133-135, sect.1.

În atare condiții, cum recuperarea pagubei este posibilă prin restabilirea situației anterioare, instanța de fond, în temeiul dispozițiilor art.14 alin.3 lit.a coroborat cu art.348 Cod procedură penală, a admis acțiunea civilă formulată de Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice, ANAF, respectiv Ministerul Comunicațiilor și Societății Internaționale și, pe cale de consecință, a dispus restabilirea situației anterioare prin aducerea imobilului situat în Municipiul București, Calea Victoriei nr.133-135, sector 1 în proprietatea publică a statului, cu drept de administrare asupra acestuia în favoarea Companiei Naționale Poșta Română S.A.

De asemenea, instanța de fond a dispus anularea parțială a actului constitutiv al SC IMOPOST DEVELOPMENTS SA - pct.3.1.5. până la 3.1.5.2., inclusiv - autentificat prin încheierea de autentificare nr.722 din 26.07.2005, (filele 29-30 vol. VIII urmărire penală), precum și a raportului de evaluare întocmit la data de 21.07.2005 de către SC TOPCADEX -99 SRL București, aflat la filele 278-285 vol. IV dosar urmărire penală.

Cât privește efectele generate de Hotărârea de Guvern nr.377/2007, Înalta Curte, Secția Penală, în opinie majoritară, a constatat ignorarea principiului de drept al neretroactivității actelor normative.

Astfel, s-a reținut că hotărârea în cauză a dispus modificarea Hotărârii de Guvern nr. 550/1996, prin care imobilul în analiză, proprietate publică a statului, a fost transmis în administrarea Regiei Autonome „Poșta Română”, devenită prin reorganizare Compania Națională „Poșta Română” -S.A., înlăturând, din cuprinsul textului modificator, mențiunea caracterului public al dreptului de proprietate a statului asupra imobilului.

O asemenea dispoziție normativă este însă de natură a schimba regimul juridic al bunului imobil, creând aparența că acesta se află în afara limitelor legale ale imobilelor supuse circuitului civil, pe care natura publică o recunoaște prin efectul inalienabilității, deschizând posibilitatea încheierii unor acte de dispoziție juridică cu privire la imobil.

Or, trecerea unui bun din domeniul public de interes național al statului în domeniul privat al acestuia se poate realiza numai în baza unei hotărâri de guvern, **hotărâre care nu poate fi suplinită de Hotărârea de Guvern nr.377/2007, de modificare a hotărârii prin care s-a recunoscut natura publică a dreptului de proprietate al statului.**

În considerarea tuturor argumentelor expuse, instanța de fond a reținut că **hotărârea de guvern urmează a fi supusă cenzurii de legalitate a instanței de contencios administrativ, conform Legii nr.554/2004.**

III. Împotriva sentinței penale nr.1568 din 27 noiembrie 2012, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția Penală în dosarul nr.10330/1/2010, în termen legal, au declarat recurs Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție, intimații inculpați Nagy Zsolt și Chiuariu Tudor Alexandru și inculpații Folfă Ioan, Toader Dan Mihai, Lepădatu Emanoil și Marinescu Andrei, motivele de recurs, precum și amplele critici formulate de părți, prin intermediul apărătorilor lor, fiind în detaliu redată în încheierea de ședință din 13 ianuarie 2013, care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Acestea, alături de motivele de recurs invocate în scris vor fi reluate, în esență, la momentul când instanța de control judiciar va proceda la examinarea cazurilor de casare invocate de fiecare dintre recurenți.

Cauza a fost înregistrată pe rolul Completului de 5 Judecători a Înaltei Curți de Casație și Justiție la data de 8 aprilie 2013, sub nr.2253/1/2013, fiind fixat prim termen de judecată, în recurs, la data de 27 mai 2013 .

1.Prin încheierea de ședință din data de **27 mai 2013**, Înalta Curte, Completul de 5 Judecători, în baza art.302 alin.2 din Codul de procedură penală raportat la art. 6 alin.3 și 4 din Codul de procedură penală, constatând întemeiate cererile de amânare formulate în scris de către recurenții intimați inculpați **Chiuariu Tudor Alexandru** (fila 53), pentru imposibilitate de prezentare și **Nagy Zsolt** (fila 51) în vederea angajării unui apărător ales, precum și cererile de amânare formulate oral în fața instanței, la acest

termen, de către recurenții inculpați **Toader Mihai, Lepădatu Emanoil și Marinescu Andrei** pentru angajare de apărători aleși, cauza fiind la prim termen, a admis cererile de amânare formulate, acordând termen la data de **17 iunie 2013**, atrăgând totodată atenția inculpaților asupra faptului că este singurul termen acordat în acest sens.

2. Prin încheierea de ședință din data de **17 iunie 2013**, Înalta Curte, Completul de 5 Judecători a dispus următoarele:

- admiterea cererii de amânare formulată de către recurentul inculpat **Folfă Ioan**, pentru imposibilitate de prezentare a apărătorului său ales, avocat Giugulea Doru Mihai, instanța de control judiciar reținând că este prima solicitare în acest sens.

- a pus în vedere recurentului inculpat **Folfă Ioan** să ia legătura cu apărătorul său ales, pentru ca acesta să depună dovada imposibilității de prezentare la acest termen justificată prin acordarea asistenței juridice la o altă instanță, fiind, totodată, atrasă atenția recurentului inculpat că, pentru o astfel de situație, nu se va mai acorda un alt termen de judecată, întrucât apărătorul, în situația în care se află în imposibilitate de prezentare, are obligația de a-și asigura substituirea, conform art.171 alin.4¹ din Codul de procedură penală.

- a încuviințat cererea de amânare formulată de către apărătorul recurentului intimat inculpat **Nagy Zsolt**, avocat Eugen Iordăchescu, exclusiv pentru împrejurarea că, astfel cum rezultă din cuprinsul scrisorii medicale depuse la acel termen, recurentului i s-a menționat indicația medicală de a se prezenta la o clinică de specialitate din Budapesta: punându-i în vedere recurentului ca, până la termenul următor, să depună dovezi clare cu privire la internarea sa în clinica de specialitate din Budapesta sau cu privire la efectuarea investigațiilor în cadrul acestei clinici.

- a pus în vedere tuturor recurenților inculpați și reprezentantului Ministerului Public, să depună motivele de recurs, eventuale cereri prealabile, chestiuni incidente, excepții și cereri de probatorii, iar pentru recurenții care deja au depus motive de recurs, în situația în care doresc, să depună o completare a acestora, stabilind termen limită pentru depunerea acestora, data de **01.09.2013**.

Totodată, Înalta Curte, Completul de 5 Judecători, față de dispozițiile art. 323 din Codul de procedură penală și art.324 alin.1 din Codul de procedură penală și având în vedere poziția procesuală exprimată de recurenții inculpați **Folfă Ioan, Toader Mihai, Lepădatu Emanoil și Marinescu Andrei** - cu excepția recurentului intimat inculpat **Chiuariu Tudor Alexandru** - care și-au

manifestat voința de a fi audiați în fața instanței de recurs, a pus în vedere acestora să se prezinte la termenul acordat, dispunându-se amânarea judecării cauzei la data de 30 septembrie 2013.

La același termen, 17 iunie 2014, Înalta Curte, Completul de 5 Judecători a luat act de poziția recurentului intimat inculpat **Chiuariu Tudor Alexandru**, care a **precizat că nu dorește să dea declarație în fața instanței de recurs, urmând a fi avute în vedere declarațiile date anterior de acesta, pe care a arătat că le menține în totalitate.**

3. Prin încheierea de ședință din data de **30 septembrie 2013**, având în vedere că pentru acest termen urma a fi discutată cererea de trimitere preliminară vizând sesizarea Curții de Justiție a Uniunii Europene formulată de către recurentul intimat inculpat **Chiuariu Tudor Alexandru**, **Înalta Curte – Completul de 5 Judecători a luat act de manifestarea de voință, exprimată personal de către recurentul Chiuariu Tudor – Alexandru, în sensul că acesta a renunțat la cererea de trimitere preliminară, motivat de faptul că toate chestiunile invocate în cuprinsul acesteia pot fi analizate în cadrul general al motivelor de recurs.**

Totodată, la acest termen de judecată, președintele completului a constatat că recurentul intimat inculpat **Nagy Zsolt**, prin apărător ales, a depus la dosarul cauzei mai multe cereri, respectiv:

- *cerere vizând excepția nulității relative a sentinței penale (filele 210 – 221 dosar recurs, vol. I);*

- *cerere, prin care, în raport cu inculpatul Nagy Zsolt, s-a solicitat a se constata că există o cauză de împiedicare a punerii în mișcare a acțiunii penale, respectiv lipsa autorizației organului competent și, pe cale de consecință, să se dispună casarea sentinței recurate și încetarea procesului penal, în temeiul dispozițiilor art.11 pct.2 lit. b raportat la art.10 alin.1 lit. f Cod procedură penală (filele 222-224 dosar recurs, vol. I);*

- *cerere vizând excepția de nelegalitate a cererii de începere a urmăririi penale emisă de Președintele României sub nr. 214/2008 și sesizarea Curții de Apel București, precum și suspendarea judecării cauzei până la soluționarea excepției (filele 230-232);*

- *Note de ședință privind nelegalitatea și netemeinicia sentinței nr.1568 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Penală, în data de 27 noiembrie 2012 în dosar nr.10330/1/2010 în raport de stabilirea titularului dreptului de proprietate asupra imobilului situat în București, Calea Victoriei nr.133-135 (filele 235-245 dosar recurs, vol. I);*

- *Note de ședință privind nelegalitatea și netemeinicia sentinței penale în raport de modul de soluționare al laturii civile(253-257 dosar recurs, vol. I);*
- *Note de ședință cu privire la opinia separată a judecătorului Francisca Maria Vasile (filele 258-262 dosar recurs, vol. I);*
- *Note de ședință cu privire la recursul declarat de Direcția Națională Anticorupție și care vizează nepunerea în discuție a schimbării încadrării juridice (filele 263-267 dosar recurs, vol. I);*
- *cerere vizând chestiuni prealabile referitoare la faptul că imobilul situat în municipiul București a fost proprietatea CNPR prin raportare la dispozițiile sentinței pronunțate de Judecătoria Sector 1 București, irevocabilă prin decizia civilă nr.2123 din 18 octombrie 2001 a Curții de Apel București, Secția a III-a civilă (filele 268-283 dosar recurs, vol. I);*
- *cerere cu privire la o chestiune prealabilă (art.44 alin.1 și 2 Cod procedură penală), prin care se solicită a se constata că inițierea, avizarea și toate celelalte operațiuni pregătitoare, anterioare adoptării H.G. nr.377/2007, nu sunt acte administrative și nu pot, independent, să producă vreun efect juridic (filele 284-287 dosar recurs).*

Având în vedere toate aceste cereri, președintele completului a solicitat apărătorului să precizeze dacă aceste cereri sunt chestiuni prealabile sau prejudiciale, iar în caz afirmativ, să precizeze și motivația pentru a putea verifica admisibilitatea acestora și analizarea acestora anterior analizării motivelor de recurs, sau, dimpotrivă, să precizeze dacă aceste cereri țin de fondul cauzei.

Apărătorul recurentului **Nagy Zsolt** a precizat că a invocat doar trei excepții și anume *excepția nulității relative; excepția privind încetarea procesului penal, precum și excepția de nelegalitate* a cererii Președintelui României de începere a urmăririi penale față de Nagy Zsolt, toate acestea vizând chestiuni ce trebuie soluționate înaintea motivelor de recurs, celelalte cereri ținând de judecata pe fond a recursului.

Apărătorul a precizat că, de fapt, solicitarea de a se analiza cu prioritate excepțiile invocate în scris, este o chestiune legată de strategia de apărare, apreciind, totodată, că excepția nulității relative ține de judecata pe fond a recursului.

Interpelat fiind de către președintele completului, cu privire la cererea prin care s-a solicitat a se constata că există o cauză de împiedicare a punerii în mișcare a acțiunii penale, respectiv lipsa autorizației organului competent, întemeiată pe dispozițiile art. 11 pct. 2 lit. b raportat la art.10 alin.1 lit. f teza a II-a Cod procedură penală, în sensul ca apărărea să precizeze motivul pentru care aceasta reprezintă o cerere prealabilă judecării recursului, în condițiile în

care dispozițiile art.385¹⁵ alin.1 lit. d Cod procedură penală permit instanței de judecată să pronunțe o hotărâre de genul celei vizate prin excepția invocată, avocat Eugen Iordăchescu a arătat că, raportat la cele prezentate, această excepție, *stricto sensu*, nu este o cerere prealabilă, astfel că a precizat că renunță la solicitarea de a fi soluționată prealabil cererii de recurs, urmând ca și aceasta să fie susținută odată cu cererea de recurs.

În ceea ce privește excepția de nelegalitate invocată, apărarea a susținut că această excepție are o altă conotație, fiind întemeiată pe dispozițiile art.4 alin.1 din Legea contenciosului administrativ nr.554/2004.

Față de interpretarea dată de către apărare excepției de nelegalitate, președintele completului a solicitat apărătorului să indice dacă această excepție, apreciată ca fiind una prealabilă discutării cererii de recurs, este fundamentată pe dispozițiile art. 44 alin.1 și 2 Cod procedură penală sau art. 44 alin. 3 Cod procedură penală, distincția fiind utilă pentru cunoașterea cadrului legal ce urmează a fi avut în vedere odată cu analizarea acestei excepții.

Avocat Eugen Iordăchescu a menționat că excepția invocată nu este o chestiune prealabilă, astfel că nu poate fi raportată la dispozițiile art. 44 alin. 1 Cod procedură penală.

În aceste condiții, președintele completului de judecată, apreciind că excepția de nelegalitate a cererii de începere a urmăririi penale emisă de Președintele României sub nr.214/2008 este indisolubil legală de precedentă excepție, respectiv a lipsei autorizării prealabile a organului competent, a solicitat apărătorului să precizeze dacă se impune ca și aceasta să fie examinată odată cu motivele de recurs.

Avocat Eugen Iordăchescu a afirmat că ultimele două excepții formulate aveau aceeași finalitate și anume încetarea procesului penal, însă admiterea celei dintâi ar fi determinat soluția cu privire la cea de a doua. În măsura în care excepția de nelegalitate nu poate fi calificată ca o excepție prealabilă, strict în raport de prevederile art. 44 alin. 1 Cod procedură penală, aceasta poate fi interpretată prin prisma art. 4 alin. 1 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.

Același apărător a apreciat că, din punct de vedere strict procedural, raportat la consecințele cererii privind nelegalitatea actului Președintelui României, în situația admiterii acesteia, se impune sesizarea unei alte instanțe, fapt ce prezumă o altă procedură.

Concluzionând, apărarea a apreciat că, în prezenta cauză, excepția de nelegalitate nu este o excepție prealabilă, încadrabilă în chestiunile prealabile. Conform doctrinei, excepția de nelegalitate poate fi invocată într-

un proces aflat pe rol, putând viza tot recursul pe fond. Strâns legată de excepția de nelegalitate, a susținut apărarea, este și lipsa autorizației organului competent, cu consecința casării sentinței recurate și încetarea procesului penal, în temeiul dispozițiilor art.11 pct.2 lit. b raportat la art.10 alin.1 lit. f Cod procedură penală.

În continuare, președintele completului, în temeiul art. 302 alin. 1 din Codul de procedură penală, a solicitat părților, reprezentanților acestora, precum și procurorului să precizeze dacă mai au de formulat alte cereri în probațiune, suplimentar celor depuse pentru acest termen.

Recurenții intimați inculpați Nagy Zsolt și Chiuariu Tudor-Alexandru, prin apărătorii lor aleși, pe rând, au arătat că nu mai au de formulat cereri în probațiune.

Recurenții inculpați Folfă Ioan, Toader Dan Mihai și Marinescu Andrei, prin apărătorii lor aleși, pe rând, au arătat că nu mai au de formulat cereri în probațiune.

Pentru recurentul inculpat Lepădatu Emanoil, apărarea a arătat că își însușește probatoriul solicitat de către recurenții Toader Mihai și Marinescu Andrei, urmând ca, suplimentar, să mai depună și înscrisuri în circumstanțiere.

Întrucât era primul termen de judecată la care s-a prezentat recurentul inculpat Nagy Zsolt, Înalta Curte – Completul de 5 Judecători, în temeiul art. 385¹⁴ alin. 1¹ din Codul de procedură penală, a solicitat acestuia să precizeze dacă înțelege să dea declarație în fața instanței de recurs ori își rezervă dreptul la tăcere potrivit dispozițiilor art. 70 alin. 2 din Codul de procedură penală.

Recurentul intimat inculpat Nagy Zsolt, personal, a arătat că este de acord să dea o declarație în fața instanței de recurs.

Apărătorul recurentului intimat inculpat Chiuariu Tudor-Alexandru, avocat Alexandru Chiciu, a solicitat instanței acordarea posibilității de a depune o completare a motivelor de recurs până cel mai târziu la data de 20 octombrie 2013.

Prin aceeași încheiere, a fost amânată **judecarea cauzei la data de 28 octombrie 2013**, față de dispozițiile art.323 din Codul de procedură penală și art.324 alin.1 din Codul de procedură penală și având în vedere poziția procesuală exprimată de recurenții inculpați **Folfă Ioan, Toader Mihai, Lepădatu Emanoil, Nagy Zsolt și Marinescu Andrei**, cu excepția recurentului intimat inculpat **Chiuariu Tudor Alexandru**, care și-au manifestat voința de a fi audiați în fața instanței de recurs, fiind menținută în sarcina apărătorului recurentului **Folfă Ioan**, avocat Giugulea Doru Mihai,

obligația de a depune dovada imposibilității de prezentare la termenul din data de 17 iunie 2013, iar în sarcina recurentului **Nagy Zsolt** obligația de a depune dovezi clare cu privire la internarea sa în clinica de specialitate din Budapesta sau cu privire la efectuarea investigațiilor în cadrul acestei clinici.

De asemenea, instanța de control judiciar a pus în vedere apărătorului recurentului **Chiuariu Tudor Alexandru**, avocat Chiciu Alexandru, să depună completarea motivelor de recurs, dar și recurenților inculpați, apărătorilor acestora, precum și reprezentantului Ministerului Public să depună eventualele cereri, excepții, chestiuni incidentale, precum și completări ale motivelor de recurs, cel mai târziu până la data de 20 octombrie 2013 .

4. Prin încheierea de ședință din data de **28 octombrie 2013**, instanța de control judiciar, după deliberare, a apreciat că, prin raportare la prevederile art.323 și art.324 alin.1 Cod procedură penală, se poate trece la audierea recurenților prezenți care și-au exprimat anterior dreptul de a da o declarație în fața instanței de recurs, deși s-a invocat de către avocat Giugulea Doru Mihai imposibilitatea de prezentare obiectivă a recurentului **Folfă Ioan** la acest termen, recurentul fiind reprezentat la acest termen, instanța reținând că dispozițiile legii conferă posibilitatea recurentului lipsă ca la termenul următor, dacă dorește, personal, să formuleze și să adreseze întrebări coinculpaților.

În ceea ce privește motivul pentru care recurentul inculpat **Folfă Ioan** a lipsit la acest termen, apărătorul ales al acestuia, avocat Giugulea Doru Mihai, a precizat că este internat de câteva zile la Spitalul Panduri din București, urmând ca în cursul acestei zile să fie supus unei intervenții chirurgicale. Totodată, acesta s-a angajat că va depune și acte medicale doveditoare la următorul termen.

În aceste condiții, dând curs solicitărilor recurenților inculpați de a fi audiați în fața instanței de recurs, conform dispozițiilor art.385¹⁴ alin.1¹, art.323 și art.324 Cod procedură penală, cercetarea judecătorească a continuat cu audierea recurenților intimați inculpați **Toader Dan Mihai, Marinescu Andrei, Lepădatu Emanoil si Nagy Zsolt.**

La același termen 28 octombrie 2013, în conformitate cu dispozițiile art.302 alin.2 raportat la art.67 alin.2 din Codul de procedură penală, Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul de 5 Judecători **a admis în parte, probele solicitate**, după cum urmează:

- pentru recurentul Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție: proba testimonială constând în reaudierea martorilor Șuță Adriana, Iliuță Nicolae, Zorilă

Constantin și Vrabie Alina cu privire la toată procedura vizând inițierea, avizarea și adoptarea HG nr. 377/2007, probă apreciată ca fiind pertinentă și utilă cauzei, precum și **proba cu înscrisuri**, constând în emiterea unei adrese către Parlamentul României, în vederea comunicării perioadei în care recurentul intimat inculpat **Chiuariu Tudor Alexandru** și-a exercitat calitatea de parlamentar, cu indicarea datei începerii mandatului și a încetării mandatului, precum și cu indicarea calității deținute de acesta pentru perioada ce va fi precizată, respectiv de deputat sau senator și dispunând efectuarea unei adrese către Parlamentul României în acest sens.

Pentru recurentul intimat inculpat Nagy Zsolt: **proba testimonială** constând în audierea martorilor Armean Cezar și Dărăngă Ioana, precum și **proba cu înscrisuri** solicitată de același recurent intimat inculpat, respectiv notele intitulate de către apărare „note de probatorii”, constând în opiniile unor specialiști de la Universitatea Babeș – Bolyai – Facultatea de Drept, de la Universitatea din Oradea – Facultatea de Drept și, de asemenea, cele constând în studiile doctrinare invocate în nota depusă la filele 246 – 252 dosar recurs, fiind apreciate ca utile și concludente cauzei.

Pentru recurenții inculpați Toader Dan Mihai și Marinescu Andrei : **proba testimonială** solicitată, constând în audierea martorilor Dărăngă Ioana și Bălan Dan Lucian, apreciind-o ca fiind utilă cauzei, având în vedere împrejurarea că, atât martora Dărăngă Ioana, cât și martorul Bălan Dan Lucian au fost membri în Consiliul de Administrație al Companiei Naționale Poșta Română pe perioada în care s-au desfășurat așa – zisele activități infracționale.

Pentru recurentul intimat inculpat Lepădatu Emanoil a fost admisă **proba cu înscrisuri în circumstanțiere** .

Totodată, prin aceeași încheiere, **a fost respinsă proba testimonială** solicitată de inculpații **Toader Dan Mihai și Marinescu Andrei**, constând în audierea martorilor Moinescu Dumitru și Macovei Marius, instanța de control judiciar având în vedere împrejurarea că, pe de o parte, activitatea acestora viza o perioadă anterioară faptelor reținute inculpaților în actul de sesizare, iar pe de altă parte, prin audierea acestora se urmărea a se clarifica situația juridică a imobilului, care însă, în condițiile în care la dosar existau deja înscrisuri clarificatoare în acest sens, nu poate fi dovedită prin această probă.

În ceea ce privește proba cu înscrisuri solicitată de inculpații **Toader Dan Mihai și Marinescu Andrei**, prin aceeași încheiere a fost respinsă, instanța de recurs reținând că, la dosarul cauzei, existau înscrisuri cu privire la modalitatea în care a fost preluat imobilul de către Compania Națională Poșta Română, proba nefiind utilă, pertinentă și concludentă cauzei.

Totodată, a fost respinsă și proba cu înscrieri solicitată de inculpații **Toader Dan Mihai și Marinescu Andrei**, constând în Caietul de sarcini referitor la organizarea unei licitații din 06.09.1999, Decizia nr. 90 din 15 martie 2004, Decizia nr. 257 din 16 august 2004 și Hotărârea din 10.11.2004 a Comisiei de licitații, reținându-se că acestea vizau o perioadă anterioară perioadei desfășurării activităților așa – zis infracționale, nefiind utile cauzei .

De asemenea, a fost respinsă și proba cu înscrieri solicitată de inculpații **Toader Dan Mihai și Marinescu Andrei**, constând în raportul de expertiză extrajudiciară, instanța de control judiciar reținând că, în cauză, a fost efectuată deja o expertiză, iar părțile au avut posibilitatea, prin experții consilieri parte, să formuleze eventuale observații, proba nefiind utilă cauzei.

Instanța de control judiciar a menținut în sarcina apărătorului ales al recurentului inculpat **Folfă Ioan**, avocat Giugulea Doru Mihai, obligația de a face dovada imposibilității de prezentare la termenul din data de 17 iunie 2013.

De asemenea, instanța a pus în vedere recurentului inculpat **Folfă Ioan** să se prezinte în vederea audierii și să depună la termenul următor dovada imposibilității de prezentare la acel termen, cauza fiind amânată la data de **25 noiembrie 2013**.

5. La termenul din 25 noiembrie 2013, având în vedere manifestarea de voință exprimată de recurentul inculpat Folfă Ioan, care, la termenul din data de 30 septembrie 2013 și-a exprimat dorința de a da declarație în fața instanței de recurs conform art.385¹⁴ alin.1 Cod procedură penală, însă, din motive obiective, nu a putut fi prezent la termenul de la 28 octombrie 2013, acesta menținându-și poziția exprimată anterior, dorind să dea o declarație în fața instanței de recurs, cercetarea judecătorească a continuat cu audierea recurentului inculpat Folfă Ioan.

La același termen, ulterior audierii inculpatului **Folfă Ioan**, cercetarea judecătorească a continuat cu audierea martorilor Iliuță Nicolae, Zorilă Constantin și Dărângă Ioana Codruța.

Recurentul inculpat **Toader Dan Mihai**, personal, față de conținutul declarațiilor date la acel termen de cei audiați, a arătat că dorește să dea un supliment la declarația dată la termenul din 28 octombrie 2013.

Astfel, conform art. 323 și art. 324 alin. 1 din Codul de procedură penală, recurentul inculpat **Toader Dan Mihai** a fost reaudiat în fața instanței, suplimentul la declarația dată la termenul din 28 octombrie 2013 fiind consemnat, citit și semnat, iar ulterior atașat la dosarul cauzei.

Totodată, în vederea audierii martorilor Șuță Adriana, Vrabie Alina Luiza, Armean Cezar și Bălan Dan Lucian, cauza a fost amânată la data de **09 decembrie 2013**.

6. La termenul din 9 decembrie 2013, având în vedere dispozițiile încheierii de ședință de la 25 noiembrie 2013, cercetarea judecătorească a continuat cu audierea martorilor Șuță Adriana, Gheorghe (Vrabie) Alina – Luiza, Bălan Dan Lucian și Armean Cezar.

Înalta Curte – Completul de 5 Judecători, deliberând asupra suplimentării cererilor de probatorii formulate la acest termen, respectiv:

- cererea formulată de către apărătorul ales al recurentului intimat inculpat **Nagy Zsolt**, prin care a solicitat încuviințarea probei testimoniale cu doi martori, respectiv numitul *Varujan Vosganian*, fost ministru al finanțelor publice în perioada de referință, și numitul Cătălin Doică, fostul Secretar de Stat din Ministerul Finanțelor Publice în perioada de referință;

- cererea formulată de către recurentul intimat inculpat **Chiuariu Tudor Alexandru**, prin care a solicitat încuviințarea probei cu înscrisuri suplimentare celor deja depuse la dosarul cauzei; respectiv: Ordinele de zi ale ședințelor Guvernului României și agenda de lucru a ședințelor Guvernului României din perioada 11 noiembrie 2005 – septembrie 2013, Rezoluția 1950 a Adunării Parlamentare a Consiliului European și un Raport al Comisiei Europene pentru Democrație, arătând totodată că teza probatorie care se tinde a se dovedi este aceea a caracterului facultativ al avizelor emise de către ministrul justiției, teză, de altfel, care este susținută și prin motivele de recurs depuse și asupra căreia s-au purtat discuții contradictorii la termenul anterior;

- cererea formulată de către apărătorul recurentului inculpat **Folfă Ioan**, prin care a solicitat luarea unui supliment de declarație acestui inculpat, în temeiul art.302 alin.2 din Codul de procedură penală raportat la art.67 alin.2 și 3 din Codul de procedură penală;

Le-a respins, apreciind probele solicitate, ca neconcludente cauzei, pentru următoarele motive:

În ceea ce privește data formulării cererilor de suplimentare a probatoriului, Înalta Curte, Completul de 5 Judecători a reținut faptul că prezenta cauză a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data de 08 aprilie 2013, primul termen acordat în cauză fiind la data de 27 mai 2013; în ședința publică de la 28 octombrie 2013 au fost discutate și încuviințate cererile de probatorii formulate în cauză, atât de către acuzare, cât și de apărare, iar la termenul de judecată de la 25 noiembrie 2013 a fost

administrat, în parte, probatoriul, termenul din 09 decembrie 2013, fiind acordat pentru continuarea administrării probatoriului.

Strict în ceea ce privește cererea de audiere a martorilor *Varujan Vosganian* și *Cătălin Doică*, față de împrejurarea că încă din faza de urmărire penală, precum și în fața primei instanțe, cât și în prezenta cale de atac, a fost cunoscut faptul că martorul *Varujan Vosganian* a deținut în perioada de referință calitatea de Ministru al Finanțelor Publice, iar în ceea ce îl privește pe martorul *Cătălin Doică*, era cunoscut, de asemenea, faptul că acesta a deținut calitatea de Secretar de Stat în Ministerul Finanțelor Publice, văzând tezele probatorii, faptul că cei doi martori nu au fost propuși la momentul formulării cererii inițiale de probatorii în cauză, văzând și împrejurarea că martorul *Varujan Vosganian* a fost audiat în fața primei instanțe, declarația sa fiind atașată la dosar (vol. I, fila 137), Înalta Curte, Completul de 5 Judecători a apreciat că nu se impune reaudierea acestui martor și nici audierea martorului *Cătălin Doică*.

Referitor la cererea de suplimentare a probei cu înscrisuri, formulată de către recurentul intimat inculpat **Chiuariu Tudor Alexandru**, prin apărător ales, față de conținutul înscrisurilor indicate, Înalta Curte, Completul de 5 Judecători a apreciat că această probă nu este utilă cauzei, întrucât, încă din fața primei instanțe, au fost depuse mai multe volume de înscrisuri în susținerea nevinovăției inculpatului **Chiuariu Tudor Alexandru**.

Cu privire la cererea formulată de către apărătorul recurentului inculpat **Folfă Ioan**, prin care a solicitat luarea unui supliment de declarație acestui inculpat, văzând conținutul declarației dată de către acest inculpat în ședința publică de la 25 noiembrie 2013 și faptul că la acel termen de judecată apărătorul ales al inculpatului a avut posibilitatea de a adresa inculpatului întrebări clarificatoare pentru inculpat, Înalta Curte – Completul de 5 Judecători a apreciat că nu se impune luarea unui supliment de declarație inculpatului **Folfă Ioan**.

Nemaifiind alte cereri de formulat, excepții de invocat ori probatorii de administrat, Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul de 5 judecători a constatat încheiată cercetarea judecătorească, însă, având în vedere ora înaintată la care ar fi urmat a fi acordat cuvântul în dezbateri, pentru asigurarea unei apărări efective, a stabilit ca ultim termen, exclusiv pentru susținerea motivelor de recurs, data de 13 ianuarie 2014.

7. La termenul din 13 ianuarie 2014, constatând că nu mai sunt alte cereri sau excepții de invocat, instanța de control judiciar a acordat cuvântul la dezbateri în recurs. Amplele susțineri făcute cu ocazia dezbaterilor în

recurs au fost în detaliu consemnate în cuprinsul încheierii de ședință din 13 ianuarie 2014, care face parte integrantă din prezenta decizie.

IV. Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul de 5 Judecători, examinând hotărârea recurată atât din perspectiva motivele de recurs invocate, cât și, din oficiu, fond, conform prevederilor art.385⁶ alin.1 și 3 Cod procedură penală, constată următoarele:

IV.1 O primă critică, comună tuturor inculpaților, vizează concluzia primei instanțe referitoare la regimul juridic al imobilului situat în Calea Victoriei nr.133-135, apărarea susținând că acesta a aparținut domeniului privat al statului, astfel că prin efectele H.G. 371/1998 a trecut în proprietatea Companiei Naționale Poșta Română S.A. și astfel putea fi înstrăinat.

Analizând actele dosarului, Înalta Curte, Completul de 5 judecători, în ceea ce privește **istoricul juridic al imobilului situat în Calea Victoriei nr.133-135, reține următoarele:**

Prin procesul verbal nr. 73.266 din octombrie 1946, întocmit de Comisiunea pentru înființarea Cărilor Funciare în București, s-a dispus înscrierea dreptului de proprietate asupra imobilului situat în București, str. Sfinții Voievozi, nr.61 și Calea Victoriei nr.133, **în favoarea Statului Român prin Ministerul Economiei Naționale, ca domeniu public al statului**, (vol.7, filele 199-201).

La baza înscrierii în cartea funciară au stat contractul de vânzare - cumpărare autentificat de Tribunalul Ilfov sub nr.32632/1938 încheiat la data de 13 septembrie 1938, între Legațiunea Regală a Italiei și Statul Român prin Ministerul Economiei Naționale având ca obiect teren în suprafață de 475 mp. (fl. 205-207 vol. VII dosar urmărire penală), precum și contractul de vânzare-cumpărare autentificat de Tribunalul Ilfov, Secția Notariat sub nr.15592/30 iulie 1908, prin procesul verbal nr.8289 din 31 iulie 1908, contract încheiat între Statul Român reprezentat de Ministerul Finanțelor, în calitate de cumpărător, și vânzătorii Baronul Max de Waldberg, Baronul Heinrich de Waldberg, Baroneasa Elena de Waldberg, în nume propriu și în calitate de tutore al copiilor săi Ann, Baroneasa de Waldberg și Alexandru, Baronul de Waldberg (fl.210-214 vol. VII dosar urmărire penală).

Conform schiței anexă la procesul verbal nr.73.266 datat octombrie 1946, cele două imobile se suprapun imobilelor situate în prezent pe Calea Victoriei, la numerele 133-133 A fiind situată Casa Vernescu, iar la numărul 133-135 situându-se imobilul pe care s-a aflat fostul Minister al Construcțiilor și Industriilor de Mașini (în prezent demolat), dar nu se identifică ca suprafețe cu acestea.

Imobilul din Calea Victoriei nr.133-135 sector 1 București a fost construit între anii 1936-1939 de către întreprinderea Edilitatea pentru sediul Ministerul Construcțiilor și Industriilor de Mașini, clădirea fiind formată dintr-un corp S+S1+P+8E și un corp S+P+4 E, terenul aferent având suprafața de 13.083 mp, având regimul de proprietate publică a statului.

Așa cum se observă, conform intabulării, cele două imobile au fost alipite, fiind transformate într-un singur imobil Calea Victoriei nr.133-135. Ulterior anului 1990, astfel cum rezultă din Protocolul din 18 decembrie 2001 (fila 68, vol. VII, dosar urmărire penală), cele două construcții (de la nr.133 și nr.135) au fost date în administrare în mod separat, unor instituții diferite, ceea ce a generat o împărțire *de facto* a terenului inițial, în două loturi de teren în funcție de apartenența la una din cele două clădiri.

Datorită acestui fapt, ulterior, regimul juridic al celor două imobile a fost reflectat în acte separate, astfel că acestea vor fi analizate în paralel.

Astfel, prin procesul verbal din data de 5 octombrie 1990, imobilul situat în *Calea Victoriei nr.135* a fost predat de către reprezentanții Întreprinderii pentru Administrarea Clădirilor București către I.C.R.A.L. Herăstrău (devenită ulterior S.C. HERĂSTRĂU S.A.), în baza ordinului de transfer nr.101 din 29 noiembrie 1990 emis de Secretariatul General al Guvernului, prin care imobilul a fost transmis **în administrarea Primăriei Municipiului București** (vol.7, filele 132-135).

În paralel, prin Decizia de transfer nr. 970 din 02 februarie 1990 a Ministerului Economiei Naționale - Direcția Generală de Producție și Prestații, s-a aprobat transferul fără plată și pe termen nelimitat de la Întreprinderea pentru Administrarea Clădirilor București către Uniunea Scriitorilor din România a imobilului din Calea Victoriei, nr.133 „*Casa Vernescu*” (vol.7, filele 118-127).

În baza prevederilor art. 135 alin. 5 din Constituția României adoptată în noiembrie 1991, prin H.G. nr.550/10 iulie 1996 s-a dispus **transmiterea imobilului proprietate publică a statului în administrarea Regiei Autonome "Poșta Română**.

În anexa la Hotărârea de Guvern nr.550 din 10 iulie 1996 (privind transmiterea unui imobil, situat în municipiul București, în administrarea Companiei Naționale „Poșta Română”), imobilul menționat este identificat ca fiind format dintr-un corp principal de clădire cu regimul de înălțime S+S1+P+8, o clădire anexă cu regimul de înălțime S+P+1, ambele având o suprafață construită de 3.433 mp. și o suprafață desfășurată de 20.736 mp., precum și o suprafață de 13.083 mp.

Înalta Curte, Completul de 5 Judecători reține că, în vederea punerii în aplicare a Hotărârii de Guvern nr.550/1996, prin protocolul nr.1627 din 17 iunie

1997 încheiat între Primarul General Interimar al Municipiului București și R.A. Poșta Română a fost transmis imobilul situat în *Calea Victoriei nr.135*, **din administrarea** Consiliului General al Municipiului București, în **administrarea** R.A. Poșta Română.

Ulterior, prin procesul verbal nr.6.304/13.05.1997, Direcția Generală de Administrare a Fondului Imobiliar a predat imobilul mai sus menționat către R.A. Poșta Română, în procesul verbal menționându-se faptul că valoarea de inventar a imobilului, conform Hotărârii de Guvern nr.500/1994, este de 5.984.768.137 ROL. C.N.P.R. S.A., a înscris în registrul de transcripțiuni - inscripțiuni al Judecătoriei Sector 1, la poziția 14525, preluarea în administrare a imobilului situat în Calea Victoriei nr.133-135 în baza protocolului încheiat la data de 13 mai 1997.

Se observă că regimul juridic al terenului nu a fost modificat, acesta fiind tot proprietate publică a statului.

În baza Hotărârii de Guvern nr.371 din 3 iulie 1998 s-a înființat Compania Națională „Poșta Română” prin reorganizarea Regiei Autonome „Poșta Română”.

Prin această hotărâre de guvern, a fost definit patrimoniul C.N.P.R. S.A., în art. 3 prevăzându-se:

„(1) Patrimoniul Poștei Române se constituie prin preluarea patrimoniului fostei regii autonome, iar capitalul social inițial al Poștei Române se va constitui în baza activelor totale deținute de aceasta și înregistrate în bilanțul contabil la data de 31 decembrie 1997 și va fi împărțit în 10.835.969 acțiuni nominative în valoare nominală de 10.000 lei fiecare. La data reorganizării, Regia Autonomă „Poșta Română” **nu are în administrare bunuri din domeniul public al statului.**

(2) La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri Poșta Română preia toate drepturile și obligațiile Regiei Autonome "Poșta Română".

(3) Poșta Română, la data înființării, este proprietara tuturor imobilelor aflate în patrimoniul Regiei Autonome "Poșta Română", **cu excepția celor dobândite cu alt titlu.**

(4) Bunurile aparținând domeniului privat al statului aflate în administrarea Regiei Autonome „Poșta Română”, vor trece în proprietatea Poștei Române la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri."

La data de 02.05.2000, după întocmirea documentației cadastrale a imobilelor deținute de C.N.P.R. S.A., printre care și terenul din Calea Victoriei nr.133-135, Comisia pentru stabilirea, evaluarea terenurilor și obținerea certificatelor de atestare a dreptului de proprietate a emis, în mod total eronat, certificatul seria M12, nr.0247/02.08.2000, prin care se atesta faptul că

C.N.P.R. S.A. este proprietara terenului în suprafață de 12.918,25 mp din Calea Victoriei nr.133-135, deși acest teren nu suferise nicio modificare a regimului său juridic, continuând să aparțină proprietății publice a statului.

Prin încheierea nr. 8.221/08.08.2000, Biroul de Carte Funciară al Judecătorei Sector 1 București a admis cererea formulată de C.N.P.R. și a înscris în cartea funciară provizorie nr.10.476, cu numărul cadastral 5659, dreptul de proprietate al companiei asupra imobilului din Calea Victoriei nr.133-135, format din teren în suprafață de 12.918,25 mp și construcții, cu titlul de aport.

Prin H.G. nr.740/31.08.2000 *privind transmiterea unui imobil, proprietate publică a statului, în administrarea Ministerului Culturii și în folosința gratuită a Uniunii Scriitorilor din România, în temeiul prevederilor art. 12 alin. (1) și (2) și ale art.17 din Legea nr.213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia*, Guvernul României transmite imobilul Casa Vernescu - corpul A și B, cu bunurile și **terenul aferent în suprafață de 4.700 mp, situat în municipiul București, Calea Victoriei nr.133, sectorul 1, proprietate publică a statului, în administrarea Ministerului Culturii.**

Astfel cum s-a arătat anterior, la acea dată C.N.P.R. - S.A. obținuse deja certificatul de atestare a dreptului de proprietate și pentru terenul aferent Casei Vernescu în suprafață de 4.700 mp și își înscrisese dreptul de proprietate în cartea funciară.

În vederea adaptării situației reale a imobilului din Calea Victoriei 133-135 ca urmare a emiterii H.G. nr.740/2000, la 18 octombrie 2001 a fost adoptată H.G. nr.1034 pentru modificarea H.G. nr.550/1996. În H.G. nr.1034/2001, s-a prevăzut că denumirea Regia Autonomă „Poșta Română” se înlocuiește cu Compania Națională „Poșta Română” S.A., precum și faptul că suprafața de teren la care se referă H. G. nr. 550 se modifică de la 12.918,25 mp la 8.218 mp.

Înalta Curte, Completul de 5 judecători constată că H.G. nr.1034/18 octombrie 2001 nu modifică nimic cu privire la natura juridică a imobilului, anexa hotărârii având titulatura „Datele de identificare a imobilului, proprietate publică a statului, care se transmite în administrarea Companiei Naționale „Poșta Română”-S.A.”

Anterior emiterii H.G. 1034/2001, între Compania Națională „Poșta Română” S.A. și Uniunea Scriitorilor din România s-au derulat două litigii, aflate pe rolul Curții de Apel București, prin care se tindea la anularea H.G. nr.740/2000, respectiv la anularea certificatului de atestare a dreptului de proprietate emis în favoarea Companiei Naționale „Poșta Română” S.A. pentru întreaga suprafață de teren. Ambele litigii s-au finalizat prin renunțarea la

judecată a fiecăruia din cei doi reclamânți, între părți intervenind Protocolul nr. 106/2659 din 18 decembrie 2001, prin care s-au stabilit faptic limitele de vecinătate.

După finalizarea celor două procese, Comisia de Stabilire și Evaluare a Terenurilor aflate în patrimoniul C.N.P.R. S.A. a reluat procedura în vederea emiterii unui nou certificat de atestare a dreptului de proprietate pentru terenul din Calea Victoriei nr.133-135, fiind emis certificatul de atestare a dreptului de proprietate asupra terenurilor seria M12 nr.0450 al C.N.P.R. S.A. pentru suprafața de teren de 8.218,18 mp.

Ulterior, prin încheierea nr. 3736 din 03.04.2002 a Biroului de Carte Funciară de pe lângă Judecătoria Sector 1, s-a intabulat dreptul de proprietate al C.N.P.R. S.A. asupra terenului situat în Calea Victoriei nr.133-135, sector 1, înscris în C.F. 10476, având numărul cadastral 5659/2, 5659/2/1, cu titlul de aport – refacere.

La această dată, în C.F. 10476 la partea a III-a referitoare la sarcini era încă notată încheierea din 30.11.2000, dată în dosarul nr.12589/2000 al Biroului de Carte Funciară de pe lângă Judecătoria Sector 1, prin care se notase dreptul de suprapunere în favoarea Uniunii Scriitorilor pentru sarcini asupra suprafeței inițiale de 12.918,25 mp, pentru suprafața de 4.700 mp, asupra înscrierilor din cartea funciară cu nr.10476, număr cadastral 5659/2 privind intabularea dreptului de proprietate al C.N.P.R. asupra terenului din Calea Victoriei nr.133-135.

Asupra acestui din urmă teren, s-a deschis o carte funciară nouă, nr. 24315, în care a fost intabulat dreptul de proprietate al statului, fiind totodată înscrise dreptul de administrare în favoarea Ministerului Culturii și dreptul de folosință gratuită, având ca titular Uniunea Scriitorilor din România.

Concluzia care se desprinde și din evidența imobilului în Cartea funciară este aceea a existenței unui singur teren, care nu a cunoscut niciodată vreo dezmembrare, având o natură juridică unică - **cea a dreptului de proprietate publică a statului**, neputând fi vorba despre două terenuri, unul în proprietate publică a statului, dat în administrarea Ministerului Culturii și în folosința gratuită a Uniunii Scriitorilor din România, iar cel de-al doilea, în proprietatea privată, dat în administrarea Companiei Naționale Poșta Română S.A.

Apărările formulate de către inculpați pornesc de la dispozițiile art. 3 alin. 1 teza finală din HG 371/1998, care prevăd că, la data reorganizării, Regia Autonomă „Poșta Română” *nu are în administrare bunuri din domeniul public al statului dar și cele ale alin.3 și 4 ale aceluiași articolul potrivit cărora, Poșta Română, la data înființării, este proprietara tuturor imobilelor aflate în patrimoniul Regiei Autonome Poșta Română, cu excepția celor dobândite cu alt*

titlu, iar bunurile aparținând domeniului privat al statului, aflate în administrarea Regiei Autonome Poșta Română, vor trece în proprietatea Poștei Române la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

În primul rând, este de precizat că prevederile art. 3 alin. 1 sunt lipsite de orice efecte, de vreme ce, prin H.G. nr. 550/1996, Regia Autonomă „Poșta Română” primise în administrare imobilul compus din construcție și teren, situat în București, Calea Victoriei nr.133 - 135, sectorul 1, **proprietate publică a statului**.

Totodată, dispozițiile art. 3 alin. 3 din H.G. 371/1998 fac referire la proprietatea asupra tuturor imobilelor aflate în patrimoniul Regiei Autonome Poșta Română, la data reorganizării, **cu excepția celor dobândite cu alt titlu**.

Teza finală a dispoziției exclude imobilele aflate în patrimoniul regiei, care nu sunt proprietatea acesteia, ci în folosința ei, prin recunoașterea unui drept de administrare și care, în mod firesc, nu pot forma obiectul transmiterii, respectiv al preluării în proprietate, având un alt titular al acestui drept real - în cazul de față, statul, titular al dreptului de proprietate publică pentru imobilul în litigiu.

De asemenea, dispozițiile art. 3 alin. 4 din același act normativ nu pot constitui temei al trecerii imobilului din Calea Victoriei nr.133-135 în proprietatea Companiei Naționale Poșta Română S.A., întrucât acestea se referă doar la bunurile aflate în domeniul privat al statului, or nu aceasta era situația juridică a imobilului în discuție, acesta fiind în proprietatea publică a statului.

Ca atare, Înalta Curte, Completul de 5 Judecători constată că nu poate fi acceptată teza susținută de apărarea inculpaților Toader Dan Marius, Marinescu Andrei și Nagy Zsolt, potrivit căreia Compania Națională „Poșta Română” a devenit proprietara imobilului prin transmiterea operată ca urmare a reorganizării, potrivit dispozițiilor art. 3 din Hotărârea de Guvern nr. 371/1998.

Nici cealaltă teză a transferului indirect sau implicit a imobilului din proprietatea publică a statului în proprietatea privată a acestuia, nu poate fi primită.

S-a susținut de către apărare că, până la intrarea în vigoare a Legii nr. 218/1998 (publicată în Monitorul Oficial nr. 448 din 24 noiembrie 1998), nu se făcea o distincție clară între proprietatea publică și cea privată a statului.

La data adoptării Hotărârii de Guvern nr.371/1998, publicată în Monitorul Oficial nr.250 din 6 iulie 1998, erau însă în vigoare dispozițiile Legii nr.18/1991, act normativ care a reintrodus terenurile în circuitul civil și care a statuat asupra regimului juridic al domeniului public și privat al statului. Prevederile art. 5 alin. 2 ale acestei legi, referindu-se la bunurile imobile care aparțin domeniului

public al statului, statuează că aceste terenuri nu pot fi introduse în circuitul civil decât dacă, potrivit legii, sunt dezafectate din domeniul public.

Procedura de dezafectare, de trecere a bunurilor din domeniul public al statului în domeniul privat al acestuia a fost stabilită prin O.G. nr.15/1993 *privind unele măsuri pentru restructurarea activității regiilor autonome*, art.6 statuând: „Crearea de noi bunuri proprietate publică, din categoria celor stabilite de Guvern ca fiind de interes național, precum și **dezafectarea** unor asemenea bunuri se poate face **numai cu aprobarea Guvernului**, pentru regiile autonome de interes național și cu aprobarea consiliilor locale ori a consiliilor județene, în cazul regiilor autonome de interes local sau județean.”

Regia Autonomă Poșta Română intră, în mod evident, în categoria regiilor de interes național astfel că, pentru dezafectarea imobilului din Calea Victoriei nr.133 - 135 și transmiterea acestuia în proprietatea acesteia, reorganizată în companie, era necesară adoptarea unei hotărâri de guvern, act normativ care nu exista la momentul înființării Companiei Naționale „Poșta Română”.

Totodată, teza privind trecerea imobilului din Calea Victoriei din domeniul public al statului în domeniul privat al statului în mod indirect, prin adoptarea Hotărârii de Guvern nr.371/1998, este infirmată și de dispozițiile art. 67 al. 3 din Legea 24/2000 privind *Normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative*, în care se prevede: „(3) Evenimentele legislative implicite nu sunt recunoscute în cazul **actelor normative speciale** ale căror dispoziții **nu pot fi socotite modificate**, completate sau abrogate nici prin reglementarea generală a materiei, **decât dacă acest lucru este exprimat expres**”.

Raportat la prevederile art.14 din aceeași lege pentru reglementările speciale: „(1) O reglementare din aceeași materie și de același nivel poate fi cuprinsă într-un alt act normativ, dacă are caracter special față de actul ce cuprinde reglementarea generală în materie.”

Caracterul special al unei reglementări se determină în funcție de obiectul acesteia, circumstanțiat la anumite categorii de situații, și de specificul soluțiilor legislative pe care le instituie.”

Hotărârea de Guvern nr. 550/1996 este o normă cu caracter special, raportat la Hotărârea de Guvern nr. 371/1998, normă cu caracter general și deci nu poate fi modificată prin aceasta din urmă.

S-a mai susținut de către apărare că terenul din Calea Victoriei 133-135 nu s-a încadra în niciuna dintre ipotezele prevăzute de art. 3 din Legea nr. 213/1998 și că nu este incident nici punctul 5 teza I al Anexei 1, respectiv terenurile care au aparținut domeniului public al statului înainte de 6 martie 1945, întrucât nu s-ar fi făcut nicio dovadă că terenul ar fi avut o afecțiune specială la acel moment.

Instanța de recurs reține că, în perioada interbelică, bunurile care făceau parte din domeniul public al statului și al unităților administrativ teritoriale erau reprezentate de bunurile mobile sau imobile afectate în mod direct și nemijlocit funcționării serviciilor publice și care sunt absolut necesare pentru acestea.

Clădirea din Calea Victoriei nr.133-135 sector 1 București a fost construit între anii 1936-1939, de către întreprinderea Edilitatea, pentru sediul Ministerul Construcțiilor și Industriilor de Mașini, iar în octombrie 1946, la momentul înscrierii în Cartea Funciară a dreptului de proprietate asupra imobilului situat în București, str. Sfinții Voievozi, nr.61 și Calea Victoriei nr.133, în favoarea Statului Român prin Ministerul Economiei Naționale, ca domeniu public al statului, în cele „trei corpuri de casă se găsea instalat Ministerul Economiei Naționale” (fila 199 Vol. 7 d.u.p.).

Or, în condițiile în care imobilul a fost construit pentru a deveni sediu al unui minister, construcția fiind finalizată în anul 1939, iar în octombrie 1946 în cele trei clădiri aflate în Calea Victoriei nr.133 funcționa Ministerul Economiei Naționale, Înalta Curte, Completul de 5 Judecători apreciază că, în cauză, s-a probat faptul că și anterior momentului 6 martie 1946 acesta a aparținut domeniului public al statului.

Nici apărarea formulată de inculpatul Nagy Zsolt, în sensul că situația juridică a imobilului, de bun aflat în proprietatea Companiei Naționale Poșta Română S.A. ar fi fost stabilită definitiv de instanța civilă, prin sentința nr. 15460 din 6.10.1999 a Judecătorei sectorului 1 București, irevocabilă prin decizia 2123 din 18.10.2001 a Curții de apel București Secția a III a civilă, hotărâre care ar avea, conform art. 44 alin. 3 Cod procedură penală, autoritate de lucru judecat în fața instanței penale, nu poate fi primită.

Pe de o parte, obiectul acestui litigiu l-a reprezentat o cerere de evacuare formulată de Compania Națională Poșta Română S.A. împotriva Fundației Revoluționarilor din România, iar, pe de altă parte, deși instanța a analizat, în raport de excepția lipsei calității procesuale active invocată de pârâta Fundația Revoluționarilor din România, și problema titlului cu care deținea imobilul Compania Națională Poșta Română S.A., chiar la data rămânerii irevocabile a hotărârii civile, prin H.G. 1034/18.10.2001 publicat în Monitorul Oficial nr. 680 din 29 octombrie 2001 Guvernul României a reafirmat apartenența acestui bun imobil la domeniul public al statului, dat Companiei Naționale Poșta Română S.A. în administrare.

Prin urmare, în raport de argumentația anterior prezentată și având în vedere succesiunea actelor normative care au reglementat situația juridică a imobilului din Calea Victoriei, Înalta Curte, Completul de 5 Judecători constată că terenul din Calea Victoriei se află în proprietatea

publică a statului, fiind dat în administrare Companiei Naționale POȘTA ROMANA S.A., situație în care acesta nu putea fi înstrăinat.

IV.2 ÎNSTRĂINAREA TERENULUI DIN CALEA VICTORIEI NR.133-135.

În ceea ce privește implicarea inculpaților Toader Dan Mihai și Andrei Marinescu în înstrăinarea imobilului în discuție, cei doi recurenți au arătat că soluția de condamnare sub aspectul săvârșirii infracțiunii de abuz în serviciu în formă calificată prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/200 raportat la art. 248 și 248¹ Cod penal este rezultatul unei grave erori de fapt, prin reflectarea inexactă a probelor dosarului în cuprinsul hotărârii, ceea ce ar atrage incidența cazului de casare prevăzut de art.385¹⁵ pct.18 din Codul de procedură penală.

Înalta Curte, Completul de 5 judecători reține că, potrivit dispozițiilor art.385⁹ pct.18 Cod procedură penală, hotărârile sunt supuse casării atunci când s-a produs o gravă eroare de fapt cu consecința pronunțării unei soluții greșite de achitare sau respectiv de condamnare.

În literatura de specialitate, s-a statuat că grava eroare de fapt poate exista numai dacă se constată că situația reținută de instanță este în contradicție evidentă cu ceea ce rezultă din probele administrate. Pentru a constitui caz de casare, eroarea trebuie să prezinte două atribute, în absența cărora nu poate fi socotită gravă, și anume să fie evidentă, adică starea de fapt reținută să fie vădit și necontroversat contrară probelor existente la dosar și să fie esențială, adică să aibă o influență bine precizată asupra soluției. Existența erorii de fapt, ca motiv de reformare a unei hotărâri, nu poate rezulta dintr-o reapreciere a probelor administrate, ci numai dintr-o discordanță evidentă dintre situația de fapt reținută și conținutul real al probelor.

În același sens, a definit „eroarea gravă de fapt” și instanța supremă în Decizia în interesul legii nr.8 din 09.02.2009, arătându-se că aceasta constă într-o greșită examinare a probelor administrate, în sensul că la dosar există o anumită probă, când în realitate aceasta nu există, sau atunci când se consideră că un anumit act, un anumit raport de expertiză ar demonstra existența unei împrejurări, când în realitate din acest mijloc de probă reiese contrariul. Eroarea gravă de fapt presupune deci reținerea unei împrejurări esențiale fără ca probele administrate să o susțină sau o nereținere a unei astfel de împrejurări esențiale, deși probele administrate o confirmau, ambele ipoteze fiind rezultatul denaturării grave a probelor.

Înalta Curte, Completul de 5 Judecători nu a identificat în conținutul hotărârii recurate aspecte esențiale care au fost reținute, dar care să fie

contrazise de conținutul probelor, împrejurările invocate de către apărare reprezentând în realitate critici asupra modului de apreciere a probatoriului.

Având în vedere caracterul devolutiv integral al căii de atac, care nu este limitat la cazurile de casare prev. de art. 385⁹ alin. 1 Cod procedură penală, instanței de recurs fiindu-i permis să facă propria apreciere asupra materialului probator, în raport de criticile formulate de recurenții inculpații **Toader Dan Mihai și Andrei Marinescu, care solicită achitarea în temeiul dispozițiilor art. 11 pct. 2 lit. a rap. la art. 10 lit. d Cod procedură penală, Înalta Curte, Completul de 5 Judecători reține următoarele:**

În perioada 2001-2004, conducerea Companiei Naționale Poșta Română S.A. a propus în mai multe rânduri să valorifice imobilul din Calea Victoriei, principalul motiv fiind starea avansată de degradare a construcției.

Astfel, prin Hotărârile Acționarului Unic cu nr. 57 din 14 septembrie 2001, nr.102 din 12 martie 2004 a fost împuternicită conducerea executivă a C.N.P.R. S.A. să valorifice în cele mai eficiente condiții imobilul mai sus menționat.

În urma ultimei hotărâri menționată mai sus, după întocmirea caietului de sarcini a fost lansat anunțul cu privire la licitația publică cu preselecție organizată de Compania Națională Poșta Română S.A. în vederea creării unui parteneriat pentru valorificarea imobilului din Calea Victoriei nr.133-135, stabilindu-se ca dată limită de depunere a ofertelor 12 aprilie 2004.

Prin Hotărârea nr.101/293 din 13 aprilie 2004 a comisiei de licitație au fost acceptați pentru etapa a II a licitației următorii ofertanți: „I+R Schertler-Alge” GmbH Lauterach Austria, „S+B Immoprjekt” GmbH Lauterach Austria, Sc Dual Man S.R.L, S.C. Restaurant Casa Vernescu S.R.L.”

Data pentru depunerea ofertelor pentru cea de-a doua etapă a licitației a fost stabilită la 02 noiembrie 2004.

Din procesul verbal nr.102/893/02.11.2004 al comisiei de licitație, reiese faptul că până la data limită de depunere a ofertelor, 02.11.2004, s-a înregistrat o singură ofertă, cea a „S+B IMMOPRJECKT” GmbH LAUTERACH Austria, astfel încât comisia de licitație a decis returnarea ofertei nedeschise și reluarea procedurii de licitație.

Noul termen pentru depunerea ofertelor a fost stabilit pentru data de 10 noiembrie 2004, fiind înregistrată o singură ofertă, respectiv cea a S+B Immoprjekt” GmbH Lauterach Austria, care conținea următoarele date tehnice și financiare:

„- obiectivul asocierii - construirea unui complex multifuncțional cu o suprafață de aproximativ 41.970 mp care să cuprindă: hotel, birouri, spații;

- valoarea preconizată a investițiilor Consorțiului în cadrul asocierii de 871.289EURO(+/-15%);
- termenul de finalizare a proiectului: 24-36 luni de la data obținerii autorizației de construcție;
- forma de asociere C.N.P.R. S.A. 5%, Consorțiul 95%.

În urma analizării ofertei depuse comisia de licitație, prin Hotărârea nr.102/964/30.11.2004 a considerat oferta S+B IMMOPRJECKT" GmbH Lauterach Austria ca nesatisfăcătoare și a decis anularea licitației.

În anul 2005 a fost numit în funcția de director general și președinte al Consiliului de Administrație al Companiei Naționale „Poșta Română” S.A. inculpatul **Toader Dan Mihai**, iar prin Hotărârea nr.8 din 28 februarie 2005 a Consiliului de Administrație al Companiei Naționale „Poșta Română” S.A. s-a dispus reluarea licitației privind valorificarea imobilului situat în municipiul București, Calea Victoriei nr.133-135.

Astfel, prin decizia nr.67 din 1 aprilie 2005, dată de **inculpatul Toader Dan Mihai**, s-a dispus declanșarea primei etape a procedurii de licitație publică deschisă cu preselecție internațională de oferte, stabilindu-se, totodată, și componența comisiei de licitație formată din inculpatul **Lepădatu Emanoil** – președinte – inculpatul **Marinescu Andrei** – membru – Mădălina Costea și Mihaela Hecksch – membri – și Svetlana Ancu – secretar.

Anunțul privind data de depunere a ofertelor pentru prima etapă a procedurii de licitație, a fost publicat la data de 18 aprilie 2005.

Anterior acestei date, Societatea Civilă de Avocați „Dănescu și Asociații”, în calitate de reprezentant a S.C. S+B PROIECT S.R.L., a formulat un memoriu înregistrat la Ministerul Finanțelor Publice sub nr.27092 din 15 aprilie 2005, și la Secretariatul General al Guvernului, înregistrat sub nr.17/6681/15.04.2005, prin care se aducea la cunoștință faptul că licitația organizată de Compania Națională „Poșta Română” S.A., având ca obiect înființarea unui parteneriat în vederea valorificării imobilului situat în Calea Victoriei nr.133-135, este ilegală.

Potrivit susținerilor S.C. S+B PROIECT S.R.L., *imobilul ce urma să facă obiectul licitației este un bun proprietate publică a statului și, ca atare, Compania Națională „Poșta Română” S.A. nu poate să aporțeze dreptul de proprietate asupra terenului, așa cum este stipulat în caietul de sarcini.* A fost invocată Hotărârea de Guvern nr.500/2006 respectiv Hotărârea de Guvern nr.1034/2001 care statuează calitatea de bun aparținând domeniului public al statului, dar și Hotărârea de Guvern nr.740/2000 prin care, o parte din terenul în discuție, (4.700 mp), a fost atribuit Ministerului Culturii și dat în administrare Uniunii Scriitorilor, ca bun proprietate publică a Statului Român.

Conform procesului - verbal nr. 2050 din 19 aprilie 2005, întocmit de comisia de licitație cu ocazia deschiderii ofertelor, au fost depuse un număr de 5 oferte de la: S.C. Cominco S.A., S.C. Procema S.A. în consorțiu cu S.C. Comnord S.A., S.C. Triumf Construct S.R.L., S.C. Restaurant Casa Vernescu S.A. și S.C. S+B Proiect S.R.L.

Reprezentanții S.C. S+B Proiect S.R.L. au informat membrii comisiei de licitație despre demersurile făcute la nivelul Ministerului Finanțelor Publice, solicitând suspendarea procedurii de licitație, dar acest lucru nu s-a întâmplat, astfel încât S.C. S+B PROIECT S.R.L. s-a retras de la licitație.

Prin Hotărârea nr.101/2155 din 22 aprilie 2005, comisia de licitație a respins oferta depusă la S.C. Restaurant Casa Vernescu S.A., fiind calificate pentru etapa a II-a ofertele depuse de S.C. Cominco S.A., S.C. Procema S.A. în consorțiu cu S.C. Comnord S.A. și S.C. Triumf Construct S.R.L.

La data de 22 aprilie 2005, S.C. Proiect S.R.L. a depus o contestație înregistrată la Compania Națională „Poșta Română” S.A. sub nr.1284/95, împotriva licitației deschise cu privire la imobilul din Calea Victoriei nr.133-135. În vederea soluționării acesteia, s-a solicitat Societății Civile de Avocați „Boștină și Asociații” o opinie juridică cu privire la aspectele sesizate.

La data de 25.04.2005, Societatea Civilă de Avocați „Boștină și Asociații” a formulat un punct de vedere care le-a fost comunicat inculpaților **Toader Dan Mihai, Marinescu Andrei, Lepădatu Emanoil** și celorlalți membri ai comisiei de licitație, referitor la natura juridică a imobilului, atrăgându-se atenția că, *succesiunea actelor normative care au reglementat situația juridică a imobilului indica faptul că, cel puțin la nivelul anului 2001, la momentul emiterii Hotărârii de Guvern nr.1034/18.10.2001 imobilul se afla în proprietatea publică a statului, fiind dat în administrare Companiei Naționale „Poșta Română” S.A.; că prevederile Hotărârii de guvern nr. 834/1991 care au stat la baza emiterii certificatului de atestare a dreptului de proprietate asupra terenurilor seria M12 nr.0450/01.03.2002 se aplicau doar societăților comerciale înființate în baza legii 15/1990, nu și C.N. Poșta Română S.A.; că există astfel riscul formulării unei acțiuni de constatare a nulității absolute a certificatului de atestare a dreptului de proprietate asupra imobilului, recomandându-se promovarea unei hotărâri de Guvern având drept scop abrogarea HG nr. 1034/2001 și calificarea expresă a imobilului respectiv drept bun aflat în proprietate privată a C.N. Poșta Română S.A.*

Deși cunoștea poziția casei de avocatură solicitată să acorde consultanță juridică sub acest aspect, care confirma împrejurarea că susținerile din contestație sunt întemeiate, la data de 26 aprilie 2005 calea de

atac formulată de S.C. S+B PROIECT S.R.L. a fost respinsă de către inculpatul **Toader Dan Mihai**, în considerentele deciziei arătându-se că imobilul situat în București, sector 1, Calea Victoriei nr.133-135 a intrat în proprietatea privată a Companiei Naționale „Poșta Română” S.A. prin Hotărârea Guvernului nr. 371/06.07.1998 și, ca atare, procedura licitației este legală.

Apărarea formulată în recurs de către inculpatul **Toader Dan Mihai**, în sensul că a solicitat un punct de vedere și de la o altă casă de avocatură, care s-ar fi exprimat în sens contrar, nu poate fi primită, în condițiile în care contestația a fost soluționată la data de 26 aprilie 2005 (filele 148-154 vol. 12 d.u.p.), iar „Opinia legală” întocmită de societatea de avocați Ștefănică, Duțu & Asociații a fost transmisă Companiei Naționale „Poșta Română” S.A. 2 zile mai târziu, la data de 28 aprilie 2005, după cum rezultă din datele privind recepția documentului prin fax (filele 156-159 vol. 12 d.u.p.), astfel că, în mod evident, aceasta nu putea să stea la baza soluționării contestației. Pe de altă parte, punctul de vedere exprimat pornește de la principiul prezumției de valabilitate a actelor juridice și de la împrejurarea că titlul nu a fost anulat, ceea ce nu diferă de aspectele semnalate de Societatea Civilă de Avocați „Boștină și Asociații”, care susținea că, deși există certificatul de atestare a dreptului de proprietate asupra terenului, în realitate imobilul aparținea proprietății publice a statului și titlul de proprietate fusese emis nelegal, fiind posibilă oricând introducerea unei acțiuni de constatare a nulității absolute a acestuia.

În aceste circumstanțe de fapt, **cunoscându-se situația juridică incertă a imobilului**, s-a trecut la elaborarea caietului de sarcini pentru organizarea celei de-a doua etape a licitației deschise cu preselecție de ofertă privind înființarea unui parteneriat în vederea valorificării imobilului din Calea Victoriei nr.133-135, termenul limită pentru depunerea ofertelor fiind 23.06.2005.

Comisia de licitație a procedat la deschiderea ofertelor, descalificând S.C. S+B Proiect S.R.L., deoarece nu depusese scrisoarea de garanție, stabilind participarea pentru faza a II-a a licitației a S.C. Cominco S.A., S.C. Procema S.A. în consorțiu cu S.C. Comnord S.A. și S.C. Triumf Construct S.R.L.

În acest context, este de precizat faptul că, în paralel cu demersurile făcute în vederea contestării licitației, S.C. S+B Proiect S.R.L., s-a adresat și Secretariatului General al Guvernului, iar la data de 29 aprilie 2005, Autoritatea Națională de Control, la solicitarea Secretariatului General al Guvernului, a formulat un punct de vedere cu privire la „natura juridică a

terenului din Calea Victoriei nr.133-135", înregistrat sub nr.102/29.04.2005 (vol.12, filele 367-370), în care se arată că imobilul situat în municipiul București, Calea Victoriei nr.133-135, sector 1, compus din construcție și terenul aferent, **este proprietatea publică a statului și se află în administrarea Companiei Naționale „Poșta Romană” S.A.**

Deși din dosarul de urmărire penală nu rezultă că acest răspuns ar fi fost comunicat și Companiei Naționale „Poșta Romană” S.A. (ci doar avocatului Costea Corin Dănescu care reprezenta societatea petiționară), Înalta Curte, Completul de 5 judecători reține că, aceasta, prin reprezentanții săi, **avea cunoștință de concluziile raportului întocmit la data de 29 aprilie 2005 de către Autoritatea Națională de Control.** Astfel, S.C. S+B Proiect S.R.L. a formulat cerere de chemare în judecată a statului român prin Ministerul Finanțelor Publice, a Ministerului Comunicațiilor și Tehnologiei Informației și a Companiei Naționale „Poșta Romană” S.A. (dosarul nr.4148/CA/2005 al Tribunalului București), solicitând anularea licitației, iar în cuprinsul acțiunii (ce i-a fost comunicată Companiei Naționale „Poșta Romană” S.A., la data de 14.06.2005 - vol. 12 d.u.p., fila 382, și la care a formulat întâmpinare) reclamanta a făcut referiri exprese la concluziile acestui raport al Autorității Naționale de Control (vol.12 filele 382-383).

Urmare acestei acțiuni în justiție, prin adresa nr.2295/22.06.2005, inculpatul **Nagy Zsolt**, în calitate de ministru al Ministerului Comunicațiilor și Tehnologiei Informației, a solicitat coinculpatului **Toader Dan Mihai suspendarea procedurii de atribuire a contractului până la soluționarea de către instanță a acțiunii în contencios formulate de S.C. S+B PROIECT S.R.L.**

În aceeași zi, 22.06.2005, inculpatul **Toader Dan Mihai** a informat Ministerul Comunicațiilor și Tehnologiei Informației cu privire la procedura desfășurată până la acel moment, la memoriile primite de la S.C. S+B PROIECT S.R.L., arătând că aceasta a depus sesizări cu un conținut identic **„și la diferite instituții și autorități ale statului, care, până în prezent, nu au formulat un răspuns”**, că aceeași societate participase, în cursul anului 2004, la o procedură de achiziție având același obiect și nu a formulat nicio obiecțiune cu privire la valabilitatea și legalitatea actele de proprietate asupra imobilului deținute de C.N. Poșta Română S.A., încercând să sugereze implicit ideea că acțiunea nu ar avea caracter serios. Totodată, a arătat că procedura licitației se desfășoară în condiții de legalitate conform Regulamentului de organizare și desfășurare a achizițiilor de bunuri și servicii nr.100/324 din 25.10.2001, dar și a Hotărârii Generale a Acționarilor nr.57 din 14.09.2001 privind valorificarea unor active, respectiv a Hotărârii A.G.A. nr.10

din 12.03.2004, că dispozițiile regulamentare nu prevăd obligativitatea suspendării licitației în situația în care unul dintre participanți formulează o cerere de chemare în judecată și că există astfel riscul ca oricare dintre participanți să formuleze acțiuni în justiție solicitând daune morale și materiale. (filele 361-364 vol. 12 d.u.p.).

Cu privire la acest aspect, inculpatul **Toader Dan Mihai** a arătat că, în hotărârea de condamnare, se face o confuzie între suspendarea și anularea licitației, iar Regulamentul de organizare și desfășurare a achizițiilor de bunuri și servicii nu prevedea posibilitatea suspendării acesteia, și, pe de altă parte, că Ministerul Comunicațiilor și Tehnologiei Informației nu a mai răspuns solicitării sale de a se comunica măsurile dispuse, permițând, în acest fel, continuarea procedurii.

Înalta Curte, Completul de 5 Judecători, examinând actele și lucrările dosarului, reține că, potrivit art.10.3. din regulament, autoritatea contractantă avea dreptul de a anula procedura de atribuire a contractului de achiziție când constata existența unor circumstanțe excepționale care afectează procedura pentru atribuirea contractului de selecție, art.124 statuând că decizia de anulare nu crea vreo obligație autorității contractante, cu excepția celei de retragere a garanției de participare (vol.11 dosar urmărire penală, fila 255).

Or, în condițiile în care regulamentul permitea chiar anularea procedurii, cu atât mai mult era posibilă luarea unei măsuri mai puțin severe (*qui potest plus, potest minus*), respectiv suspendarea acesteia în ipoteza în care existau serioase dubii privind legalitatea procedurii iar măsura era solicitată de reprezentantul acționarului unic.

Pe de altă parte, lipsa unui răspuns la solicitarea inculpatului **Toader Dan Mihai** de a se da dispoziții în legătură cu următoarea ședință a Consiliului de Administrație din data de 23.06.2005, s-a datorat dezinformării ministrului, întrucât, astfel cum s-a arătat anterior, la acea dată Autoritatea Națională de Control exprimase un punct de vedere care era cunoscut de Compania Națională Poșta Română, respectiv că terenul aparține domeniului public al statului, în același sens fiind și opinia legală a Societății Civile de Avocați „Boștină & Asociații”, ambele confirmând susținerile S.C. S+B PROIECT S.R.L. De asemenea, inculpatul cunoștea faptul că, în perioada 30.05.2005 -06.06.2005, Agenția de Administrare Fiscală - Direcția de Control Financiar efectuase un control la sediul C.N.P.R.S.A., tot ca urmare a sesizărilor legate de lipsa titlului de proprietate asupra bunului care forma obiectul licitației, procesul verbal nefiind încă finalizat.

Urmare a faptului că inculpatul Toader Dan Mihai nu a dispus suspendarea licitației, la data de 23 iunie 2005 comisia de licitație s-a întrunit

în vederea deschiderii ofertelor depuse de cei trei ofertanți calificați în etapa a II-a a licitației.

Conform procesului verbal de ședință nr. 3563/23.06.2005, cei trei ofertanți au depus oferte complete, cu excepția S.C. Triumf Construct, care nu a avut avizul de principiu emis de Primăria municipiului București pentru proiectul tehnic prezentat (vol.12, filele 223-228).

După deschiderea ofertelor, Comisia de licitație a emis Hotărârea nr.101/3712/28.06.2005, prin care au declarat câștigătoare oferta Consorțiul PROCEMA S.A.–COMNORD S.A., conform grilei de punctaj, oferta acumulând un număr de 95 de puncte. (vol.11, filele 287-290)

La data de 28.06.2005, a avut loc o ședință a Consiliului de Administrației, la care a participat și **inculpatul Marinescu Andrei**, care a prezentat membrilor Consiliului modul în care a decurs licitația, menționând că a fost respinsă oferta S.C. S+B PROIECT S.R.L., pentru că ofertantul nu a prezentat garanția de participare la licitație, **fără însă a face vreo referire la contestația formulată de aceasta sau la toate aspectele semnalate de Societatea Civilă de Avocați „Boștină și Asociații” și de Autoritatea Națională de Control.**

În urma acestei ședințe, a fost adoptată hotărârea Consiliului de Administrație nr.33/28.06.2005, prin care s-a aprobat înaintarea propunerii către AGA privind constituirea unui parteneriat sub forma unei societăți comerciale pe acțiuni între C.N.P.R. S.A., S.C. PROCEMA S.A. în consorțiu cu S.C. COMNORD S.A. și, totodată, a fost împuternicită conducerea executivă a C.N.P.R. în vederea negocierii condițiilor de participare la constituirea unei societăți comerciale pe acțiuni, în parteneriat cu consorțiul mai sus menționat (vol.12, filele 18-19).

Înalta Curte, Completul de 5 judecători reține că, la data de 13.07.2005, a fost încheiată Convenția între C.N.P.R. S.A., reprezentată de inculpații **Toader Dan Mihai, Lepădatu Emanoil și Marinescu Andrei**, S.C. PROCEMA S.A. și S.C. COMNORD S.A., reprezentate de Tudor Cristian. (vol.12, fila 256-260)

Convenția avea ca obiect "efectuarea de către părți a tuturor actelor și procedurilor necesare privind constituirea și majorarea capitalului social al unei societăți comerciale pe acțiuni – denumită Compania de Proiect – având ca acționari CNPR, Consorțiul și două persoane fizice dintre membrii Consiliului de Administrație ai societății nou constituite".

Conform Convenției, denumirea Companiei de Proiect era S.C. IMOPOST DEVELOPMENTS S.A., iar noua societate se constituia astfel încât activul, constând în teren și construcție, situat în Calea Victoriei nr.133-

135, București, să fie transferat din proprietatea C.N.P.R. în proprietatea S.C. IMOPOST DEVELOPMENTS S.A., iar Consorțiul să contribuie la capitalul acesteia cu aportul în numerar în suma reprezentând echivalentul în lei al sumei de 10.000 euro.

În urma controlului efectuat de către ANAF (sesizat la 27.04.2005 de S.C. S+B PROIECT S.R.L. București), a fost încheiat procesul verbal nr.5005/14.07.2005 (vol.7, filele 166-177), comunicat la aceeași dată Companiei Naționale Poșta Română S.A. proces verbal în cadrul căruia au fost formulate următoarele concluzii:

- imobilul din Calea Victoriei nr.133-135 a aparținut și aparține de drept proprietății publice a statului în înțelesul Legii nr.213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia;

- trecerea în fapt a imobilului din Calea Victoriei nr.133-135 din proprietatea publică a statului în proprietatea C.N.P.R. S.A. este nelegală;

- prevederile art.3 alin.1 și alin.4 din H.G. nr.371/1998, în baza cărora C.N.P.R. și-a însușit și a inclus în mod nelegal în capitalul social și în proprietatea sa imobilul din Calea Victoriei nr.133-135 contravin Constituției României adoptate în noiembrie 1991;

- certificatul de atestare a dreptului de proprietate asupra terenurilor seria M12 nr.0450/01.03.2002, emis de Ministerul Comunicațiilor și Tehnologiei Informației în favoarea C.N.P.R. S.A., este ilegal și lovit de nulitate absolută;

- licitația organizată de C.N.P.R. S.A. în legătură cu crearea unui parteneriat având ca obiect valorificarea imobilului situat în Calea Victoriei nr.133-135 este ilegală.

Totodată, s-au dispus următoarele măsuri:

- anularea licitației organizate de C.N.P.R. S.A. în legătură cu crearea unui parteneriat având ca obiect valorificarea imobilului situat în Calea Victoriei nr.133-135 și/sau a efectelor acesteia (termen - imediat, persoană responsabilă Dan Mihail Toader, președinte al CA);

- înaintarea procesului verbal de control ministerului de resort, în speță Ministerului Comunicațiilor și Tehnologiei Informației în vederea luării la cunoștință despre măsurile dispuse de organele de organele de control și luării de către acestea a tuturor măsurilor ce se impun, în special a celei privind înscrierea imobilului din Calea Victoriei 133/135 sector 1 București în Inventarul Bunurilor care alcătuiesc domeniul public al statului și care se va transmite spre centralizare Ministerului Finanțelor Publice (termen-imediat, persoane responsabile Dan Mihail Toader, președinte al CA și Zvetlana Ancu-Șef serviciu oficiu juridic)

- analiza constatărilor și măsurilor dispuse de către organele de control de către Adunarea Generală a Acționarilor întrunită în ședință extraordinară în vederea dispunerii aducerii la îndeplinire a acestora și a luării oricăror măsuri în vederea intrării în legalitate.

- scoaterea din capitalul social a imobilului situat în Calea Victoriei 133-135, întreprinderea tuturor acțiunilor necesare în vedere anulării certificatului de atestare a dreptului de proprietate emis de Ministerul Comunicațiilor și Tehnologiei Informației în favoarea Companiei Naționale Poșta Română S.A. (termen-30 de zile, persoane responsabile Dan Mihail Toader- președinte al CA, Zvetlana Ancu- Șef serviciu oficiu juridic).

Procesul verbal de control a fost semnat cu obiecțiuni din partea C.N.P.R. S.A. de către inculpații: Toader Dan Mihai, Lepădatu Emanoil precum și de martora Ancu Svetlana, șefa Serviciului Juridic, fiind ulterior contestat.

La data de 18.07.2005, a avut loc o nouă ședință a Consiliului de administrație, având pe ordinea de zi prezentarea convenției și a actului constitutiv pentru înființarea societății imobiliare ca urmare a licitației organizate în vederea valorificării imobilului situat în Calea victoriei nr. 133-135

În cadrul ședinței, inculpatul **Toader Dan Mihai** a prezentat conținutul convenției, comunicând membrilor consiliului de administrație despre existența „unui litigiu apărut de curând”...”S+B PROIECT, cea care a câștigat în 2004 licitația cu acest imobil, în ciuda faptului că atunci nu a avut nici un fel de obiecție și că acum nu a depus garanția de participație, acum a făcut tot felul de demersuri prin care contestă licitația, inclusiv un proces. **Avocații consideră că nu trebuie să avem nici un fel de emoții.** S+B PROIECT a depus un memoriu la MFP cu privire la valabilitatea titlului asupra terenului. Vineri ne-am trezit cu un reprezentant al MFP să semnăm un p-vb al controlului efectuat în legătură cu sesizările acestei societăți. Nu am înțeles cum ANAf-ul poate controla administrarea unui bun privat. Acest imobil nu a fost niciodată bun public”(proces verbal al ședinței din data de 18.07.2005, filele 11-15 vol. 12 d.u.p.).

Prin motivele de recurs, inculpatul Toader Dan Mihai, făcând trimitere la depozițiile unor martori, a susținut că a adus la cunoștința membrilor consiliului de administrație existența contestației/litigiului, însă, astfel cum rezultă cu evidentă din conținutul procesului verbal de ședință, acest lucru s-a petrecut doar la data de 18.07.2005, după ce s-a semnat convenția între C.N.P.R. S.A., S.C. PROCEMA S.A. și S.C. COMNORD S.A.

Consiliul de Administrare a aprobat Convenția și Actul Constitutiv al S.C. IMOPOST DEVELOPMENTS S.A., iar ulterior acestea au fost aprobate și prin Hotărârea Acționarului Unic nr.31 din 19.07.2005.

Prin aceeași hotărâre, s-a aprobat ca imobilul din Calea Victoriei nr.133-135, adus de C.N. Poșta Română S.A. ca aport în natură la capitalul social al societății nou înființate, potrivit raportului de evaluare ce urmează să fie întocmit în conformitate cu dispozițiile Legii nr.31/1990, inculpații Toader Dan și Marinescu Andrei fiind împuterniciți să reprezinte C.N.P.R. în fața notarului public, (vol.12, filele 263-264).

În raport de întregul material probator administrat în cauză, Înalta Curte Completul de 5 judecători constată că apărarea principală a inculpaților Toader Dan și Marinescu Andrei, în sensul că ar fi acționat în baza titlului de proprietate pe care Compania Națională Poșta Română S.A. îl deținea asupra terenului nu poate fi primită. Aceasta întrucât, astfel cum s-a demonstrat anterior, încă din prima fază a licitației li s-a adus la cunoștință faptul că aceasta vizează un bun care, în realitate aparține domeniului public al statului, aspect confirmat ulterior de instituțiile statului în punctele de vedere exprimate.

Deși invocă caracterul colegial al deciziilor Consiliului de Administrație (inculpatul Toader Dan Mihai) sau faptul că a fost împuternicit de către acesta să participe la efectuarea procedurilor în vederea constituirii S.C. IMOPOST S.A. (inculpatul Marinescu Andrei), Înalta Curte, Completul de 5 judecători constată că aceste hotărâri au fost luate în condițiile în care inculpații nu au adus la cunoștința membrilor Consiliului de Administrație o serie de împrejurări esențiale, care, dacă ar fi fost știute, ar fi determinat o altă soluție.

În ceea ce-l privește pe inculpatul Marinescu Andrei, director executiv de dezvoltare strategică, acesta era la curent cu atenționările venite din partea Societății Civile de Avocați „Dănescu și Asociații”, care reprezenta S.C. S+B PROIECT S.R.L. București și care erau confirmate de Societatea Civilă de Avocați „Boștină & Asociații” referitoare la natura juridică a imobilului ce făcea obiectul licitației, precum și litigiile pe care Compania Națională Poșta Română S.A. le avusese anterior cu Uniunea Scriitorilor în legătură cu același imobil și în care s-au ridicat aceleași probleme (vol. 7 d.u.p. filele 417-418). Totodată, în condițiile în care, la 22.06.2005, a semnat întâmpinarea formulată de către Compania Națională Poșta Română în dosarul în care S.C. S+B PROIECT S.R.L. București solicita anularea licitației, rezultă în mod evident că acesta avea știință și despre punctul de vedere al Autorității Naționale de Control expus de reclamantă în cererea de chemare în judecată (vol. 12 d.u.p. filele 352-360). În ședința Consiliului de administrație din

28.06.2006, la care a participat și a prezentat modul de desfășurare a licitației, inculpatul nu a adus la cunoștința membrilor niciuna dintre aceste informații, nici măcar faptul că există un litigiu pe rolul instanței și nici nu a avut nicio reacție atunci când inculpatul Toader Mihai Dan afirma că, potrivit evaluărilor efectuate, valoarea terenului ar fi de aproximativ 6 milioane de dolari, **deși cunoștea că valoarea imobilului din Calea Victoriei nr. 133-135, conform raportului întocmit de S.C. Topcadex S.R.L., care se afla în posesia Companiei Naționale Poșta Română S.A. încă din data de 26.05.2005, era de 4.752.113 euro.**

De asemenea, astfel cum a rezultat din cele anterior expuse, inculpatul Toader Mihai Dan, deși avea suficiente confirmări în ceea ce privește justetea demersurilor S.C. S+B PROIECT S.R.L., în permanență a încercat să sugereze ideea că acțiunea acestei societăți ar avea un caracter șicanatoriu, (întrucât formulează reclamații la toate instituțiile statului, în condițiile în care aceeași societate ar mai fi participat la aceeași procedură și nu contestat titlul de proprietate al Companiei Naționale Poșta Română S.A. - răspunsul la solicitarea de suspendare a licitației), influențând astfel luarea unei decizii în sensul pe care inculpatul și-l dorea.

Chiar și după controlul ANAF, în condițiile în care toate punctele de vedere pe care le cunoștea (Societatea Civilă de Avocați „Dănescu și Asociații”, care reprezenta S.C. S+B PROIECT S.R.L. București, Societatea Civilă de Avocați „Boștină & Asociații”, Autoritatea Națională de Control, Direcția Generală de Reglementare în Domeniul Activelor Statului și Direcția Juridică, ambele din cadrul ANAF) exprimau una și aceeași concluzie, respectiv că imobilul ce face obiectul licitației aparține domeniului public al statului și se află doar în administrarea Companiei Naționale Poșta Română S.A., iar titlul pe care aceasta îl deținea era lovit de nulitate absolută, inculpatul Toader Mihai Dan susținea în ședința Consiliului de Administrație din 18.07.2005 că avocații l-au asigurat că nu este nicio problemă (deși nu aceasta era poziția casei de avocatură).

Împrejurarea că Agenția Națională de Administrare Fiscală nu ar fi fost competentă să efectueze controlul este total lipsită de relevanță, întrucât ceea ce era și trebuia să fie important pentru conducerea Companiei Naționale Poșta Română era concluzia procesului verbal de control, care avea la bază pozițiile oficiale ale direcțiilor de specialitate din cadrul agenției (Direcția Generală de Reglementare în Domeniul Activelor Statului și Direcția Juridică) respectiv **că bunul face parte din proprietatea publică a statului și nu putea fi înstrăinat** (vol.7, filele 238-239).

Buna credință care este invocată ar fi determinat cu totul și cu totul un alt

comportament decât cel adoptat de inculpați, începând încă din faza inițială a licitației.

Mai mult decât atât, probatoriul administrat în cauză confirmă faptul că, încă din 18.05.2005, Consorțiul Procema-Comnord S.A. era sigur că va câștiga licitația. Astfel, conform caietului de sarcini, ofertantul trebuia să prezinte o propunere de proiect de construcție, de demolare sau consolidare (după caz), pentru care să existe un aviz de principiu din partea Primăriei Municipiului București, ca o garanție minimă a faptului că, în eventualitatea câștigării licitației de către ofertant, proiectul va putea fi executat efectiv. (vol.12 d.up., fila 166).

În avizul de principiu prezentat de Consorțiul PROCEMA – COMNORD S.A., respectiv adresa Primăriei Municipiului București, Direcția de Urbanism și Amenajarea Teritoriului, nr. 460447/ind SU/13.06.2005, se menționează „Urmare la adresa nr.460447 din data de 13.06.2005, în care solicitați un răspuns referitor la regimul de construcție pentru terenul din Calea Victoriei nr.131-135, sector 1, considerăm condițiile urbanistice (POTmax=50%, CUTmax=3,5, Hmax=40m-3S+P+9E și Hmax=65-3S+P+16E) descrise în documentația PUZ - Calea Victoriei nr.131-135, sector 1 depusă cu nr.460382/10.06.2005 ca posibile, urmând ca proiectul să fie avizat de Comisia Tehnică - DUAT și împreună cu celelalte avize cerute prin lege să fie supus aprobării.” (vol.11 d.u.p., fila 406).

De asemenea, Înalta Curte, Completul de 5 Judecători constată că, din documentația transmisă de către Primăria București, rezultă că, la acea dată, C.N.P.R. S.A., în calitate de beneficiar și S.C. PROCEMA S.A., în calitate de proiectant, obținuseră deja avizul UAT NR.11/25/08.06.2005 pentru modificarea PUZ, Calea Victoriei nr.133 - (vol.5 d.u.p., filele 89-90).

De altfel, pe cartușul planșei PUZ- ului cu elemente de PUD, întocmită de proiectant S.C. PROCEMA S.A., la data apare luna aprilie 2005, când era în desfășurare prima etapă a licitației (vol.5 d.u.p. fila 5), iar adresa prin care S.C. PROCEMA S.A a înaintat spre avizare documentația de PUZ cu elemente de PUD, pentru Calea Victoriei nr.131-135, are numărul de ieșire 623/18.05.2005. (vol.5 d.u.p., fila 92).

Din toate aceste probe rezultă că, la data de **18.05.2005**, S.C. PROCEMA S.A. depusese deja documentația necesară **modificării PUZ Calea Victoriei nr.131-135**, împrejurare confirmată ulterior de dovada depunerii cererii cu nr.460382 din 10 iunie 2005 emisă de Registratura Primăriei Municipiului București .

Ca atare, concluzia ce se impune este aceea că, la data de 18.05.2005, Consorțiul Procema-Comnord S.A. era sigur că va câștiga licitația, altfel nu ar

fi avut sens să întocmească, încă din luna aprilie 2005, documentația pentru modificarea PUZ-ului în sensul proiectului tehnic depus în cadrul ofertei de licitație, anterior pronunțării comisiei de licitație privind oferta câștigătoare.

Acest fapt este confirmat și de martorul Zerva Adrian Emilian, care a semnat, în calitate de arhitect, documentația de PUZ cu elemente de PUD -, și care arată în declarația sa că, în luna mai 2005, a fost solicitat de către Crețeanu Sorin să-și expună un punct de vedere pe partea funcțiune, volumetrie și arhitectură pentru un imobil ce urma a fi realizat pe amplasamentul din Calea Victoriei nr.133-135, la acea dată fiind întocmită deja documentația privind modificarea P.U.Z.-ului.

Înalta Curte, Completul de 5 Judecători reține, astfel cum rezultă din cele anterior expuse, că inculpații **Toader Dan Marius**, președintele Consiliului de Administrație și Directorul General al Companiei Naționale Poșta Română S.A. și **Marinescu Andrei**, Director executiv al Direcției de Dezvoltare Strategică în cadrul aceleiași companii, **deși aveau suficiente informații cu privire la adevărata natură juridică a imobilului din Calea Victoriei 133-135, ignorând toate atenționările primite**, bazându-se exclusiv pe aparența că acesta aparține Companiei Naționale Poșta Română, nu s-au opus ca acesta să fie adus ca aport în natură la capitalul social al S.C. Impost Developments S.A.

În condițiile unei licitații ce s-a purtat asupra unui bun care făcea parte din proprietatea publică a statului, respectiv imobilul situat în Calea Victoriei nr.133-135 – aport în natură al Companiei Naționale „Poșta Română” S.A. la constituirea SC Imopost Developments SA, prin încălcarea atribuțiilor de serviciu care îi obliga la asigurarea realității și legalității datelor din documentele pe care și le însușesc, inculpații au semnat următoarele acte:

- **inculpatul Toader Dan Mihai**: convenția nr.101/4068/13.07.2005 având ca obiect efectuarea tuturor actelor și procedurilor necesare privind constituirea SC Imopost Developments SA; hotărârea nr.41/18.07.2005 a Consiliului de Administrație al Companiei Naționale „Poșta Română” S.A., prin care s-a dispus transmiterea, în vederea aprobării de către AGA a Convenției nr.101/4068/13.07.2005; a propunerii privind împuternicirea conducerii executive a Companiei Naționale Poșta Română S.A. în vederea semnării actului constitutiv și a celorlalte acte necesare constituirii noii societăți comerciale; a propunerii ca imobilul compus din teren și construcție, situat în Calea Victoriei 133-135, să fie adus ca aport în natură la capitalul social al societății nou înființate potrivit Raportului de evaluare ce urma a fi întocmit conform Legii nr.31/1990; hotărâre nr.33/28.06.2005 a Consiliului de

Administrație al CNPR SA prin care s-a aprobat înaintarea propunerii către AGA privind constituirea unui parteneriat sub forma unei societăți comerciale pe acțiuni între Compania Națională „Poșta Română” S.A., SC PROCEMA SA în consorțiu cu SC COMNORD SA;

- **inculpatul Marinescu Andrei** - Convenția nr.101/4068/13.07.2005, alături de inculpatul Toader Dan Mihai și actul constitutiv al S.C. Imopost Developments S.A.

Potrivit art. 248 Cod penal, fapta funcționarului public, care, în exercițiul atribuțiilor sale de serviciu, cu știință, nu îndeplinește un act ori îl îndeplinește în mod defectuos și prin aceasta cauzează o tulburare însemnată bunului mers al unui organ sau al unei instituții de stat ori al unei alte unități din cele la care se referă art.145 sau o pagubă patrimoniului acesteia se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani, art. 248¹ Cod penal incriminând varianta agravantă a infracțiunii, când fapta a produs consecințe deosebit de grave.

Dispozițiile art.13² din Legea nr.78/2000, prevăd că „infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor și infracțiunea de abuz în serviciu prin îngrădirea unor drepturi, dacă funcționarul public a obținut pentru sine sau pentru altul un avantaj patrimonial sau nepatrimonial, se pedepsește cu închisoarea de la 3 la 15 ani”.

Totodată, potrivit art.146 Cod penal, prin consecințe deosebit de grave se înțelege o pagubă materială mai mare de 200.000 lei sau o perturbare deosebit de gravă a activității cauzată unei autorități publice sau oricăreia dintre unitățile la care se referă art.145, ori altei persoane juridice sau fizice.

Înalta Curte, Completul de 5 Judecători constată că faptele inculpaților **Toader Dan Mihai**, președinte al Consiliului de Administrație și Director General al Companiei Naționale Poșta Română S.A. și **Marinescu Andrei**, Director executiv al Direcției de Dezvoltare Strategică în cadrul aceleiași companii, **astfel cum au fost anterior descrise**, întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu contra intereselor publice în formă calificată, așa cum este aceasta prevăzută în modalitatea incriminată de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art. 248 – 248¹ Cod penal.

În cauză, urmarea imediată a activității infracționale s-a concretizat într-un prejudiciu cauzat Statului Român, prin înstrăinarea în mod ilegal a imobilului proprietatea publică a statului, cu o valoarea de peste 200.000 lei (astfel cum se va arăta în analiza celelalte infracțiuni pentru care inculpații au fost trimiși în judecată), obținându-se un avantaj patrimonial în favoarea S.C. Imopost Developments S.A., constând în dreptul de proprietate asupra terenului din Calea Victoriei nr.133 -135.

În raport de toate aceste considerente, Înalta Curte, Completul de 5 Judecători constată neîntemeiate criticile formulate de către inculpații Toader Dan Mihai și Marinescu Andrei, care au solicitat pronunțarea unei soluții întemeiată pe dispozițiile art. 11 pct. 2 lit. a rap. la art. 10 lit. d C.proc.pen., cu motivarea că și-ar fi îndeplinit în mod corespunzător atribuțiile de serviciu.

Împrejurarea că au existat și alte persoane din cadrul Companiei Naționale Poșta Română SA, care au avut o activitate similară cu cea a inculpaților, mai ales în ceea ce îl privește pe inculpatul Marinescu Andrei și care nu au fost trimiși în judecată, nu poate constitui un temei pentru pronunțarea unei soluții de achitare, atâta timp cât s-a constatat că sunt întrunite toate condițiile prevăzute de lege pentru antrenarea răspunderii penale.

IV.3 EVALUAREA IMOBILULUI DIN CALEA VICTORIEI NR.133-135

Prin motivele de recurs formulate în scris, dar și oral cu ocazia dezbaterilor, inculpații Toader Dan Mihai, Marinescu Andrei și Lepădatu Emanoil au criticat soluția instanței de condamnare sub aspectul săvârșirii infracțiunii prevăzută de art.10 lit. a din Legea nr.78/2000, susținând, în esență, că nu a existat o acțiune de subevaluare a imobilului din str. Calea Victoriei nr. 133-135 și că, în mod nejustificat, a fost reținută ca valoare de piață a imobilului valoarea stabilită de către expertul judiciar Papasteri Mihai, folosind metoda extracției și nu cea a comparației directe, astfel cum recomandă Standardele Internaționale de evaluare.

Înalta Curte, Completul de 5 judecători constată că, prin actul de inculpare, în sarcina inculpaților **Toader Dan Mihai, Marinescu Andrei și Lepădatu Emanoil** s-a reținut că aceștia, cu nesocotirea dispozițiilor Legii nr.31/1990 și a Regulamentului de achiziții de bunuri și servicii al Companiei Naționale Poșta Română S.A, încălcându-și atribuțiile de serviciu, au contribuit la stabilirea unei valori diminuate față de valoarea comercială reală a imobilului situat în București, Calea Victoriei nr.133-135, acceptând aportarea acestui imobil la capitalul social al SC Imopost Developments SA, fapte care realizează conținutul constitutiv al infracțiunii prevăzute de art.10 lit. a din Legea nr.78/2000.

Cu privire la această infracțiune, reținând vinovăția inculpaților **Toader Dan Mihai, Marinescu Andrei și Lepădatu Emanoil**, Înalta Curte, Secția penală a avut în vedere valoarea terenului din Calea Victoriei nr.133-135 stabilită de expertul Papasteri Mihai, în cuprinsul suplimentului la raportul de expertiză nr.031J/2009 din aprilie 2010, în cuantum de 1.049 euro/mp.

rezultată prin metoda extracției și nu valoarea stabilită de S.C. TOPCADEX 99 S.R.L., prin utilizarea metodei comparației prin bonitare.

S-a arătat că, în condițiile în care imobilul din Calea Victoriei nr.133-135 urma să fie adus aport la capitalul social al S.C. Imopost Developments S.A., în care Compania Națională „Poșta Română” S.A., S.C. PROCEMA S.A. și S.C. COMNORD S.A., dețineau calitatea de acționari, se impunea utilizarea metodei care să reflecte valoarea reală a terenului, respectiv metoda extracției (1.049 euro /m.p. respectiv 8.619.787 euro/m.p.).

Analizând elementele constitutive ale infracțiunilor prin prisma probelor administrate, instanța de fond a reținut că faptele inculpaților **Toader Dan Mihai** (în calitate de președinte al Consiliului de Administrație și director General al C.N.P.R. S.A.), **Lepădatu Emanoil** (în calitate de Director Economic Executiv al C.N.P.R. S.A.) și **Marinescu Andrei** (în calitate de Director Economic Executiv al C.N.P.R. S.A.), care au stabilit cu intenție o valoare diminuată față de valoarea comercială reală a imobilului în litigiu, prin nerespectarea Hotărârii Acționarului Unic nr.31/19.07.2005 și a Hotărârii nr.41/18.07.2005 a Consiliului de Administrație al C.N.P.R. S.A., cu ocazia aportării imobilului la capitalul social al S.C. IMOPOST S.A., cauzând astfel un prejudiciu statului român, întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute și pedepsite de art.10 lit. a din Legea nr. 78/2000.

Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul de 5 Judecători, în raport de criticile formulate de inculpații **Toader Dan Mihai, Marinescu Andrei și Lepădatu Emanoil**, constată următoarele:

Potrivit art. 10 lit. a din Legea nr. 78/2000, constituie infracțiune fapta săvârșită de cei care au atribuții de conducere, de administrare sau de gestionare, în scopul obținerii pentru sine, sau pentru altul de bani, bunuri sau alte foloase necuvenite constând în stabilirea, cu intenție, a unei valori diminuate, față de valoarea comercială reală, a bunurilor aparținând agenților economici la care statul sau o autoritate a administrației publice locale este acționar, comisă în cadrul unei acțiuni de vânzare a acestora.

Din analiza normei de incriminare, rezultă că elementul material constă în acțiunea de stabilire a unei valori diminuate, față de valoarea comercială reală, a bunurilor aparținând operatorilor economici la care statul sau o autoritate a administrației publice locale este acționar.

Stabilirea unei valori diminuate, față de valoarea reală a bunurilor, este operațiunea prin care bunurile în cauză sunt evaluate sub nivelul valorii existente pe piață.

Prin urmare, legea are în vedere „**valoarea comercială reală**” a bunului, adică valoarea care s-ar fi putut obține, pentru același bun, prin tranzacționarea sa pe piața liberă.

Cât privește modalitatea de evaluare, aceasta se raportează la momentul stabilirii valorii bunurilor, și la perioade anterioare sau ulterioare datei respective.

Pentru a ne afla în prezența infracțiunii prevăzută de art.10 lit. a din Legea nr.78/2000, este obligatoriu ca bunul subevaluat să aparțină operatorilor economici la care statul sau o autoritate a administrației publice locale este acționar.

De asemenea, legea cere ca stabilirea valorii diminuate să aibă loc în cadrul acțiunii de privatizare ori de executare silită, de reorganizare sau lichidare judiciară ori cu ocazia unei operațiuni comerciale, ori a bunurilor aparținând autorității publice sau instituțiilor publice, în cadrul unei acțiuni de vânzare a acestora sau de executare silită.

Urmarea imediată constă în producerea unei stări de pericol pentru relațiile sociale ocrotite.

Sub aspectul laturii subiective, infracțiunea se săvârșește numai cu intenție directă calificată prin scop, întrucât acțiunea de stabilire a unei valori diminuate trebuie să aibă loc în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de bani, bunuri sau alte foloase necuvenite. Scopul nu trebuie să fie însă realizat.

În speță, ceea ce se impută inculpaților **Toader Dan Mihai, Marinescu Andrei și Lepădatu Emanoil** este că aceștia, încălcându-și atribuțiile de serviciu, au contribuit la stabilirea unei valori diminuate față de valoarea comercială reală a imobilului situat în București, Calea Victoriei nr.133-135, acceptând aportarea acestui imobil la capitalul social al SC Imopost Developments SA, fapte care realizează elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art.10 lit. a din Legea nr.78/2000.

Instanța de ultim control judiciar reține că, pentru a aprecia dacă valoarea stabilită în procesul de vânzare a terenului a fost sau nu una diminuată, aceasta trebuie raportată la „**valoarea comercială reală**” a bunului, adică la valoarea care s-ar fi putut obține pentru același bun prin tranzacționarea sa pe piața liberă, în condiții similare cu cele avute în vedere la vânzarea în litigiu (cu referire la suprafața tranzacționată, ca mărime, situare și echipare cu utilități, dar și la eventualele obligații asumate de cumpărător).

În doctrina și în literatura de specialitate, valoarea comercială reală nu a fost definită strict, astfel că asupra acestui concept există încă numeroase

discuții și controverse. Rezultă însă, că valoarea comercială reală nu are nimic în comun cu *valoarea de inventar* stabilită pe baza unei formule de calcul, a unor parametri și valori ce nu sunt uzitați în activitatea de evaluare a terenurilor pe piața liberă.

Examinând actele și lucrările dosarului, instanța de control judiciar reține că, la data de 26.05.2005, a fost depus la C.N.P.R. S.A. raportul de evaluare a imobilului din Calea Victoriei nr.133-135, raportul fiind semnat de către Tăbăcaru Adrian, expert judiciar în cadrul S.C. Topcadex S.R.L. (vol.4 d.u.p., filele 248-277).

Conform raportului de evaluare mai sus menționat, valoarea de circulație a terenului din Calea Victoriei nr.133-135 a fost stabilită la **4.752.113 euro**, respectiv **578,3 euro/mp**, metoda folosită de către expert fiind metoda **comparației prin bonitare**, terenul fiind evaluat ca liber de construcții.

Cel de-al doilea raport de evaluare pentru imobilul din Calea Victoriei 435, întocmit de S.C. Topcadex 99 S.R.L. la data de 21.07.2005, a fost efectuat la cererea S.C. Imopost Developments S.A., reprezentând de fapt doar o reactualizare a raportului de evaluare din data de 26.05.2005, în funcție de evoluția leu/euro la data de 21.07.2005, rezultând astfel o **valoare de 598,1 euro/mp** și o **valoare totală a terenului de 4.915.186 euro**.

În cursul urmăririi penale, la solicitarea inculpaților **Toader Dan Mihai, Lepădatu Emanoil și Marinescu Andrei** s-a dispus efectuarea unei expertize tehnice imobiliare de evaluare a imobilului situat în București, Calea Victoriei 133-135, care a avut următoarele obiective:

- analiza rapoartelor de evaluare efectuate de SC Topcadex 99 S.R.L în 26.05.2005, respectiv 21.07.2005, pentru a se stabili dacă parametrii utilizați de evaluator au fost aplicați corespunzător;
- stabilirea valorii de piață a terenului identificat prin numărul cadastral 5659/2, în suprafață de 8.218,18 m.p., situat în București, Calea Victoriei nr.133-135, sector 1, la data de 26.05.2005 respectiv 21.07.2005.

În raportul de expertiză nr.031J/2009 din septembrie 2009, întocmit de către expertul judiciar în evaluări imobiliare, Papasteri Mihai, acesta a prezentat metodele de evaluare a terenurilor libere în conformitate cu standardele internaționale de evaluare IVSC și recomandările ANEVAR, arătând că există 6 proceduri de evaluare a terenurilor, respectiv: comparația directă, proporția, extracția, parcelarea, tehnica reziduală și capitalizarea rentei de bază.

Analizând indicatorii folosiți în cele două rapoarte de evaluare întocmite de S.C. Topcadex 99 S.R.L, expertul a reținut că baza evaluării realizată în acel raport de evaluare este valoarea de piață. Pornind de la această bază a

evaluării (valoarea de piață), în vederea determinării acesteia, expertul Papasteri Mihai a analizat posibilitatea aplicării metodelor comparației de piață, metoda parcelării și metoda capitalizării rentei de bază, **fiind eliminate metodele proporției, extracției și reziduală pe considerentul că aplicarea acestora presupunea existența pe terenuri sau pe terenurile comparabile a unor clădiri sau construcții cu utilizare în continuare, ceea ce nu era cazul în speță.** (vol. 5 pag. 20-21 raport de expertiză).

Calculând inițial valoarea terenului prin folosirea aceleiași metode de evaluare ca cea folosită de S.C. Topcadex 99 S.R.L, respectiv metoda **comparației prin bonitare**, s-a constatat de către expert că în raportul de evaluare întocmit la data de 26.05.2005 s-a stabilit ca preț/m.p. teren suma de 578,3 euro/m.p., dar prețul corect raportat, la indicatorii folosiți, era de 594,95 euro/m.p., diferența rezultând din erorile de calcul ale expertului Tăbăcaru Adrian. Prețul stabilit de expertul Papasteri Mihai, folosind aceeași metodă a fost de **617 euro/mp.**

De asemenea, s-a arătat că în raportul întocmit de inculpatul Folfă Ioan la data de 21.07.2005, acesta a stabilit ca preț/m.p. teren suma de 598,1 euro/m.p., dar prețul corect raportat la indicatorii folosiți era de 604,46 euro/m.p., diferența rezultând din erorile de calcul ale lui Folfă Ioan. Expertul Papasteri Mihai, utilizând aceeași metodă a obținut o valoare de **657,27 euro/m.p.**

Diferența între valoarea obținută de expertul Papasteri Mihai și SC Topcadex 99 S.R.L s-a constatat a rezulta din faptul că expertul Tăbăcaru Adrian a omis să aplice valoarea factorului C^a – aplicând un coeficient pentru utilizare teren $U=2$ în locul coeficientului maxim de 3, pentru spații comerciale și sedii administrative, deoarece nu i s-a adus la cunoștință care este destinația clădirii ce urma a fi construită pe terenul în discuție.

Diferența de valoare existentă între raportul de evaluare din 21.07.2005 și valoarea obținută de expertul Papasteri Mihai a rezultat din aceea că inculpatul Folfă Ioan a omis să aplice valoarea factorului C și nici nu a cunoscut modificarea regimului de înălțime constructibil în zonă, conform avizului spre preschimbare dat de Comisia Teritorială de Urbanism și Amenajarea Teritoriului din cadrul Primăriei Municipiului București, în vederea modificării PUZ-ului pentru Calea Victoriei nr.131-135, respectiv destinația dată imobilului, aceea de spațiu comercial și sedii administrative, coeficientul pentru indicativ $U=$ utilizare teren, fiind 3, iar coeficientul utilizat de SC Topcadex 99 S.R.L, a fost 2.

Pentru a stabili valoarea de piață a imobilului subiect, expertul a procedat la un studiu de piață în general la localități și în special în zona de

amplasare a terenului, constatând că **metoda comparației directe** răspunde criteriilor de analiză, respectiv adecvarea, precizia și cantitatea informațiilor.

Expertul a reținut astfel că metoda utilizată, a *comparației directe*, își are baza în analiza pieței și utilizează analiza comparativă, respectiv estimarea valorii se face prin analiza pieței specifice pentru a putea găsi proprietăți similare, comparând apoi aceste proprietăți cu cea de evaluat prin cuantificarea asemănărilor, diferențelor între proprietăți și a elementelor care influențează valoarea.

Totodată, reconciliind rezultatele obținute prin folosirea metodelor parcelare, comparație directă și capitalizare venit, expertul a stabilit că prin **metoda comparației valoare terenului pentru intervalul 27.05.2005 – 21.07.2005 era de 605 euro/m.p** (vol. 5 d.u.p. filele 8,9). Astfel cum rezultă din conținutul raportului de expertiză, informațiile disponibile au fost cele extrase în Buletinul documentar editat de Corpul experților Tehnici din România - august 2005, cele privind prețurile medii ale terenurilor din zonă extrase din prețurile informative pentru imobile folosite în cadrul birourilor notariale, care prevedeau un preț pentru un teren ocupat de construcții de 500 euro; precum și contractele de vânzare cumpărare pentru terenul din Calea Victoriei nr. 107, pentru terenul din str. Sevastopol nr. 17 C și 19, pentru terenul din Calea Victoriei nr. 145, pentru terenul din Calea Victoriei nr. 192 A, pentru terenul și clădire din str. Sevastopol nr. 26 (vol. 5 d.u.p., filele 39-40).

În raport de obiecțiunile formulate de către specialistul DNA la concluziile raportului de expertiză întocmit de expertul Papasteri Mihai, la data de 28 decembrie 2009 procurorul de caz a solicitat lămuriri suplimentare, referitoare la justificarea legală a utilizării coeficientului de zonă Z – 2 și la neutilizarea unor corecții aferente unor litigii pe rol, notate în cartea funciară în cazul comparabilelor 1 și 4, folosite de către expert.

La toate acestea, expertul a răspuns motivat, menținând concluziile inițiale, arătând, cu trimitere la dispozițiile din contractele de vânzare cumpărare pe care le-a avut spre analiză, **că litigiile nu mai erau de actualitate la data semnării acestor contracte, dreptul de proprietate fiind transmis cumpărătorului fără nicio sarcină**, în astfel cum rezultă din mențiunile din Cartea funciară. Pentru a-și susține punctul de vedere formulat referitor la utilizarea metodelor de evaluare a terenurilor și la valoarea coeficientului Z, expertul a solicitat un punct de vedere Corpului Experților Tehnici din România, pe care l-a atașat răspunsului formulat. (fila 346 vol. 5 d.u.p.).

Prin ordonanța nr.240/P/2007 din 29 ianuarie 2010 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție - Secția de Combatere a Infrațiunilor Conexe Infrațiunilor de Corupție, reținând că, comparabilele folosite în metoda comparației directe nu au fost suficiente, iar datele rezultate nu sunt elocvente, că nu s-a estimat și costul demolării construcției și că standardele ANEVAR recomandă, la întocmirea unui raport de evaluare să fie folosite cel puțin 3 metode, iar în raportul de expertiză au fost folosite doar două, s-a dispus efectuarea unui supliment de expertiză în cadrul căruia expertul să folosească și o altă metodă de evaluare și, totodată, utilizarea în cadrul metodei comparației directe a mai multor comparabile și a costurilor de demolare (vol. 6 d.u.p. fila 286)

Prin suplimentul la raportul de expertiză nr.031J/2009 din aprilie 2010, prin utilizarea *metodei extracției*, valoarea de piață a imobilului situat în Calea Victoriei 133 - 135 pentru perioada 26.05.2005 – 21.07.2005 a fost stabilită la **1.049 euro/m.p.**, iar **valoarea totală a terenului a fost estimată de 8.619.787 euro.**

Identificând și alte 2 contracte de vânzare cumpărare încheiate pentru terenuri din aceeași zonă și ocupate de clădiri demolabile, expertul a arătat că cele două comparabile suplimentare nu aduc elemente noi, care să conducă la modificarea opiniei inițiale, că prețurile de tranzacție a terenurilor în zonă au variat între 550 și 885 euro/mp., variațiile de preț fiind dictate de amplasament, accesul la utilități, poziționare față de bulevard, restricții de urbanism, dar și de existența unor clădiri pe aceste loturi de teren, cât mai ales de dimensiunile clădirilor. De asemenea, s-a precizat că piața înregistrează valori unitare mai mari la tranzacționarea terenurilor cu suprafețe mici decât la cele cu suprafețe mari. Astfel, **utilizând metoda comparației directe**, ținând cont de amplasamentul favorabil, similaritatea indicatorilor urbanistici, existența pe teren a unor clădiri demolabile, evaluatorul a estimat o valoare unitară pentru terenul construit de aproximativ 670 euro/mp, din care au fost scăzut costul demolării, s-a concluzionat că **valoarea de piață a terenului este în cuantum de 627 euro/mp.**

Este de menționat faptul că nu expertul judiciar este cel care a stabilit că valoarea calculată prin metoda extracției este cea care se impunea să fi fost folosită în vederea determinării valorii reale a terenului din Calea Victoriei 133-135. Dimpotrivă, în suplimentul la raportul de expertiză, acesta realizează o reconciliere a rezultatelor prin folosirea celor două metode, comparația directă și extracția, folosind criteriile: adecvarea, precizia și cantitatea informațiilor. Referitor la primul criteriu - **adecvarea**, se arată că, **în ipoteza comparației directe aceasta este ridicată**, existând suficiente comparabile,

pe când în **ipoteza extracției (capitalizare venit) aceasta este medie**, fiind percepută mai degrabă ca o metodă a investitorului, reflectând prețul maxim pe care acesta ar fi fost dispus să îl achite ținând cont de parametrii clădirii pe care urmează să o poată construi. La celelalte două criterii, în cazul ambelor metode (comparația directă și extracția) precizia este medie iar cantitatea informațiilor este apreciată ca fiind suficientă.

În tot acest context, Înalta Curte, Completul de 5 judecători apreciază că nu se justifică reținerea, ca fiind valoarea de piață a imobilului, valoarea stabilită prin metoda extracției, metodă pe care însăși expertul o prezintă ca având un grad de adecvare mediu, spre deosebire de cea a comparației directe care are un grad de adecvare ridicat.

Descriind metoda extracției în cuprinsul raportului de expertiză nr. **031J/2009** din septembrie 2009 vol. 5 d.u.p. filele 4-59), expertul arată că reprezintă o variantă a metodei proporției¹ și anume valoarea terenului este extrasă din prețul de vânzare a unei proprietăți prin scăderea contribuției construcțiilor care este estimată prin costuri și depreciere. S-a reținut că proprietățile din zona rurală sunt estimate frecvent prin această metodă deoarece contribuția clădirilor în valoare totală este, în general redusă și ușor de identificat. Cu privire la valoarea terenului dată de metoda extracției, expertul a reținut că aceasta poate fi utilizată pentru comparație cu prețurile din tranzacțiile terenurilor libere și este utilă mai degrabă pentru a estima niște parametri normalizați, decât valori absolute.

De asemenea, se constată că același expert Papasteri Mihai, în cuprinsul raportului de expertiză, în procedura de evaluare a terenului a eliminat metodele proporției, extracției și reziduală arătând că „aplicarea acestora presupunea existența pe terenuri sau pe terenurile comparabile a unor clădiri sau construcții cu utilizare în continuare, ceea ce nu era cazul în speța de față.”

Considerentele prezentate în rechizitoriu, dar și în hotărârea recurată, respectiv că valoarea obținută prin metoda extracției, de 1049 euro/mp „este confirmată și în lucrarea Prețuri-Terenuri-iunie 2005, publicată în Buletinul Corpului Experților Tehnici din România, care precizează că prețul/mp teren pentru zona Calea Victoriei pentru un teren similar, respectiv în suprafață de 8.500 m.p. având deschidere de 50 mp și un regim de înălțime P+8, este de

¹ ANEVAR - IROVAL "Evaluarea proprietății imobiliare" – „Metoda proporției (metoda alocării) se bazează pe principiul echilibrului și pe conceptul contribuției și spune ca normal există un raport tipic între valoarea terenului și valoarea proprietății imobiliare pentru anumite tipuri de proprietăți în anumite localizări. Acest raport este în general mai sigur când construcțiile sunt relativ noi. La construcțiile mai vechi crește raportul valoare teren/valoare proprietate.

Metoda proporției nu dă o valoare determinată a proprietății; ea poate fi folosită când este insuficient numărul de tranzacții de terenuri libere comparabile. Estimarea este grosiera pentru ca se pot ridica construcții mai scumpe sau mai ieftine, pe loturi de teren de valoare egală.”

1000 euro/mp, fiind mai aproape de anunțurile cu oferte de vânzare teren din luna mai 2005 pentru terenuri similare”, nu pot fi primite.

Aceasta întrucât aceste date au fost avute în vedere și de către expertul Papasteri Mihai la stabilirea prețului terenului conform metodei comparației directe, în conținutul raportului de expertiză, în capitolul referitor la analiza pieței imobiliare, făcându-se referire expresă la informațiile privind valoarea terenurilor extrase din Buletinul Documentar editat de Corpul Experților Tehnici din România (vol. 5 d.u.p. pag, 39- respectiv pagina 35 raport expertiză), august 2005, constând în 700 mp Calea Victoriei p+4-586 euro mp; **5500 mp/d-50 mIP+8-1000 euro mp.**

Un alt argument menționat în actul de sesizare, ca fiind un indiciu al subevaluării terenului, a fost valoarea de expertiză la care au fost calculate taxele notariale cu ocazia autentificării actului constitutiv al SC IMOPOST DEVELOPMENTS SA. Astfel, s-a arătat că, în timp ce activul adus ca aport la capitalul social a fost evaluat de către S.C. Topcadex 99 S.R.L. prin expert ing. Tăbăcaru Adrian la suma de 17.505.930 lei, în vederea taxării a fost avută în vedere valoarea de expertiză a camerei Notarilor Publici ca fiind de 31.469.318,88 lei.

Înalta Curte, Completul de 5 judecători constată însă că această din urmă sumă, astfel cum rezultă din mențiunea expresă din conținutul actului (fila 271 vol. 12 d.u.p.), *”reprezintă valoarea de expertiză a Camerei Notarilor Publici pentru imobil **teren și construcției**”*, pe când prețul stabilit de expertul Tăbăcaru Adrian are în vedere exclusiv valoarea terenului, nu și a construcției care se afla într-o stare avansată de degradare și a cărei existență a condus la scăderea prețului, datorată cheltuielilor de demolare și nicidecum la creșterea acestuia. În acest context, este de amintit faptul că expertul Papasteri Mihai, în stabilirea valorii terenului prin metoda comparației directe, s-a raportat și la prețurile medii ale terenurilor din zonă extrase din prețurile informative pentru imobile - folosite în cadrul birourilor notariale, care era de 500 euro/mp (vol. 5 d.u.p., fila 39), deci sub nivelul celui stabilit prin metoda comparației directe .

În consecință, instanța de control judiciar consideră că, în cauză, nu există argumente care să conducă la reținerea valorii stabilită prin metoda extracției, însușindu-și ca fiind corectă evaluarea terenului, astfel cum a fost determinată prin metoda comparației directe în raportul de expertiză nr.031J/2009 din septembrie 2009 întocmit de către expertul judiciar în evaluări imobiliare Papasteri Mihai, respectiv în suplimentul la acest raport.

Înalta Curte, Completul de 5 Judecători reține că valorile stabilite în cuprinsul rapoartelor de evaluare din data de 26.05.2005 și din 21.07.2005 și cele obținute de expertul Papasteri Mihai în raportul de expertiză nr.031J/2009 din septembrie 2009, respectiv suplimentul la acest raport, sunt sensibil egale, astfel încât constată că în cauză nu a existat o acțiune de subevaluare a terenului în litigiu.

Prin urmare, reținându-se că diferențele între aceste valori nu reflectă faptul că inculpații au urmărit subevaluarea terenului, ele datorându-se mai mult, astfel cum a învederat și expertul Papasteri Mihai, unor erori de calcul, fiind astfel evidentă lipsa de vinovăție acestora, Înalta Curte, Completul de 5 Judecători, în baza art.11 pct.2 lit. a) raportat la art.10 lit. d) Cod procedură penală, va dispune achitarea inculpaților **Toader Dan Mihai, Marinescu Andrei și Lepădatu Emanoil** pentru infracțiunea prevăzută de art.10 lit. a) din Legea nr.78/2000.

IV.3. Cu referire la inculpatul **Folfă Ioan** Înalta Curte, Completul de 5 Judecători reține că acesta, criticând sentința instanței de fond pentru nelegalitate, a solicitat, *în principal*, în temeiul art. 385¹⁵ pct. 2 litera b Cod procedură penală admiterea recursului, casarea hotărârii recurate și, în rejudecare, achitarea în baza art. 11 pct. 2 litera a raportat la art. 10 alin. 1 litera d din Codul de procedură penală.

În subsidiar, apreciind că hotărârea este nelegală, întrucât inculpatul Folfă Ioan a fost condamnat la pedeapsa de 1 an închisoare pentru o faptă căreia îi lipsește o trăsătură esențială, respectiv pericolul social, apărarea, în temeiul art. 385¹⁵ pct. 2 litera b Cod procedură penală, a solicitat admiterea recursului, casarea hotărârii recurate și, în rejudecare, achitarea inculpatului **Folfă Ioan** în baza art. 11 pct. 2 litera a raportat la art. 10 alin. 1 litera b¹ din Codul de procedură penală.

Criticile sunt neîntemeiate.

În analiza criticilor formulate, constatând necesare anumite repere teoretice cu privire la infracțiunea supusă analizei, instanța de recurs reține următoarele:

Sub denumirea „infracțiuni de fals”, legiuitorul a inclus într-o categorie distinctă de infracțiuni, în Titlul VII al părții speciale a Codului penal, faptele de alterare a adevărului cu privire la anumite entități - înscrisuri - care au menirea, potrivit legii, să facă dovada adevărului pe care îl exprimă sau îl atestă. Capitolul III este consacrat infracțiunilor constând în falsuri în înscrisuri - art. 288 - art. 294 Cod penal - obiectul juridic comun constând în relațiile sociale referitoare la încrederea de care trebuie să se bucure aceste entități,

căroră legea le-a atribuit însușire probatorie, adică adevărul pe care acestea au destinația legală de a-l exprima sau atesta.

Elementul material al laturii obiective al acestor infracțiuni se realizează, de regulă, printr-o acțiune de falsificare, de alterare a adevărului, iar urmarea imediată constă într-o stare de pericol pentru valoarea socială ocrotită. Doar unele dintre infracțiunile de fals produc și alte urmări, constând într-o pagubă materială.

Astfel, potrivit dispozițiilor art.290 Cod penal, constituie infracțiunea de fals în înscrisuri sub semnătură privată falsificarea unui înscris sub semnătură privată prin vreunul din modurile arătate în art. 288 Cod penal, respectiv prin contrafacerea scrierii ori a subscrierii sau prin alterarea lui în orice mod, dacă făptuitorul folosește înscrisul falsificat ori îl încredințează altei persoane spre folosire, în vederea producerii unei consecințe juridice.

Obiectul material al infracțiunii prevăzute de art.290 Cod penal îl constituie înscrisul sub semnătură privată, contrafăcut sau alterat. Înscrisul falsificat constituie, în același timp, și produsul activității infracționale.

Pentru ca falsificarea unui înscris sub semnătură privată, urmată de folosirea acestuia, să atragă incidența prevederilor art. 290 Cod penal este necesar ca înscrisul să fie apt a produce consecințe juridice, adică să prezinte, pe de o parte, aparența unui act veritabil, respectiv să pară veridic, iar pe de altă parte, anumite caracteristici.

În primul rând, înscrisul trebuie să aibă putere probatorie, să fie susceptibil a proba faptul în dovedirea căruia este invocat, iar, în al doilea rând înscrisul trebuie să aibă semnificație juridică, adică este esențial a se stabili dacă folosirea înscrisului falsificat este susceptibilă să dea naștere unor consecințe juridice.

În ce privește elementul material al laturii obiective a infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată, din dispozițiile art. 290 Cod penal rezultă că acesta constă în acțiunea de falsificare prin vreunul din modurile arătate în art. 288 Cod penal, respectiv prin contrafacerea scrierii ori a subscrierii sau prin alterarea în orice mod a unui înscris.

Sub aspectul laturii subiective, infracțiunea de fals în înscrisuri sub semnătură privată se săvârșește numai cu intenție directă calificată prin scop.

Autorul trebuie să comită acțiunea de falsificare, cât și acțiunea consecutivă de folosire sau de încredințare a înscrisului pentru folosire în vederea producerii de consecințe juridice.

Examinând materialul probator administrat în cauză, atât în cursul urmăririi penale, cât și al cercetării judecătorești prin raportare la criticile formulate de inculpatul **Folfă Ioan**, Înalta Curte, Completul de 5 Judecători

constată că probatoriul administrat în cauză a demonstrat în mod indubitabil că prezumția de nevinovăție de care beneficiază inculpatul a fost răsturnată în cursul activității de probațiune, ansamblul materialului probator administrat în cauză fiind cert în sensul stabilirii vinovăției acestuia, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată prevăzută de art.290 Cod penal raportat la art.17 lit. c din Legea nr.78/2000, constând în aceea că acesta, deși nu avea calitatea de expert judiciar, **a aplicat stampila Expert tehnic cu nr.951-6416 a numitului Tăbăcaru Adrian semnând raportul de evaluare** în locul acestuia, inculpatul menționând, totodată, în cadrul raportului faptul că acesta a fost solicitat de către „C.N. POȘTA ROMÂNĂ S.A. și a Consorțiului format din S.C. PROCEMA S.A. și S.C. COMNORD S.A.”. (vol.4, fila 279).

Înalta Curte, Completul de 5 Judecători apreciază, totodată, că, față de motivarea amplă și efectivă a sentinței pronunțate cu privire la procesul de evaluare al probelor, în raport cu infracțiunea de fals în înscrisuri sub semnătură privată prevăzută de art. 290 Cod penal raportat la art.17 lit. c din Legea nr.78/2000 reținută în sarcina inculpatului **Folfă Ioan**, ce corespunde și exigențelor art. 6 § 1 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, precum și jurisprudenței instanței de contencios european (cauza Helle contra Finlanda), nu se mai impune o reluare a conținutului mijloacelor de probă.

Prin urmare, raportând dispozițiile art. 290 Cod penal și art.17 lit. c din Legea nr. 78/2000 la speța dedusă judecării, Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători reține că acțiunile inculpatului **Folfă Ioan**, care **a aplicat stampila de expert tehnic cu nr.951-6416 a martorului Tăbăcaru Adrian și ulterior a semnat în locul acestuia** raportul de evaluare al imobilului din Calea Victoriei nr. 133-135, în vederea creării unei aparențe de legalitate, având cunoștință de faptul că raportul de evaluare urmează a fi utilizat în vederea aportării imobilului menționat la capitalul social al S.C. IMOPOST DEVELOPMENTS S.A, întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată prevăzută de art. 290 Cod penal raportat la art.17 lit. c din Legea nr. 78/2000 și că a fost dovedită prin mijloacele probatorii administrate în cauză.

Cu referire la critica formulată în subsidiar de recurentul inculpat Folfă Ioan, prin care acesta a arătat că fapta reținută în sarcina sa nu prezintă gradul de pericol social al unei infracțiuni, Înalta Curte, Completul de 5 Judecători reține că **aceasta este neîntemeiată**, prin raportare la datele concrete ale cauzei.

Astfel, instanța de control judiciar reține că, în conformitate cu prevederile art. 18¹ Cod penal, nu constituie infracțiune fapta prevăzută de legea penală, dacă fapta prin atingerea minimă adusă uneia din valorile apărute de lege și prin conținutul ei concret este lipsită în mod vădit de importanță, nu prezintă gradul de pericol social al unei infracțiuni.

Totodată, Înalta Curte, Completul de 5 Judecători reține că, potrivit prevederilor art. 18¹ al. 2 Cod penal, la stabilirea gradului concret de pericol social trebuie să se țină seama de modul și mijloacele de săvârșire a faptei, de împrejurările comiterii ei, de scopul urmărit, de urmarea produsă sau care s-ar fi putut produce, de persoana și de conduita făptuitorului. În concluzie, o faptă poate fi considerată ca lipsită în mod vădit de importanță atunci când, datorită urmării neînsemnate pe care a produs-o asupra valorii sociale împotriva căreia a fost îndreptată (o vătămare neimportantă, o slabă rezonanță socială) și modului cum s-au realizat în fapt elementele ei constitutive, apare în mod vădit, obiectiv, că este lipsită de semnificație juridică penală.

Din perspectiva prevederilor art. 18¹ al. 2 Cod penal, prin raportare și la argumentația ce precede, Înalta Curte, Completul de 5 Judecători constată că fapta reținută în sarcina inculpatului **Folfă Ioan** prezintă în concret pericolul social specific pentru a fi calificată ca și infracțiune.

Astfel cum a rezultat din materialul probator administrat în cauză, inculpatul **Folfă Ioan** a aplicat ștampila de expert tehnic cu nr.951-6416 a martorului Tăbăcaru Adrian pe raportul de evaluare a imobilului din Calea Victoriei nr.133-135 și ulterior a semnat în locul acestuia, cunoscând faptul că raportul de evaluare urmează a fi utilizat pentru înscrierea la Oficiul Registrului Comerțului a imobilului din Calea Victoriei nr.133-135, cu titlul de aport la capitalul social al S.C. IMOPOST DEVELOPMENTS S.A.

Aspectele menționate prevalează, în opinia instanței de control judiciar, la aprecierea gradului de pericol social al faptei săvârșite de către inculpat, care, prin modul concret în care a acționat, și-a asumat consecințele adoptării unui comportament de nesocotire a legii și nu îndreptățește instanța să aprecieze că fapta este lipsită de pericolul social concret prevăzut de lege pentru a fi considerată infracțiune și, în consecință, să dea eficiență acestei cauze de înlăturare a caracterului penal al faptei.

Prin urmare, față de cele arătate, Înalta Curte de Casație și Justiție în Complet de 5 Judecători constată că activitatea infracțională reținută în sarcina inculpatului **Folfă Ioan** întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată și că a fost dovedită prin

mijloacele probatorii administrate în cauză, motivele de recurs invocate de acesta fiind nefondate.

În contextul cauzei, Înalta Curte, Completul de 5 Judecători reține, totodată, că față de limita maximă a pedepsei prevăzută de legea penală pentru infracțiunea prevăzută de art. 290 Cod penal, raportat la art. 17 litera c din Legea nr.78/2000 republicată – de 2 ani închisoare și termenele prescripției răspunderii penale prevăzute de art.122 –art.124 Cod penal, termenul de prescripție a răspunderii penale calculat, potrivit art.122 alin.1 lit. d Cod penal și art.124 Cod penal, este de 7 ani și 6 luni.

Înalta Curte, Completul de 5 Judecători constată, de asemenea, că, față de data comiterii faptei reținute în sarcina inculpatului Folfă Ioan, termenul prescripției răspunderii penale s-a împlinit în cursul anului 2013, fapt pentru care, în baza art. 11 pct. 2 lit. b) raportat la art. 10 lit. g) teza a II – a Cod procedură penală, raportat la art. 122 lit. d) și art. 124 Cod penal, va înceta procesul penal pornit împotriva inculpatului FOLFĂ IOAN pentru săvârșirea infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată, prevăzută de art. 290 Cod penal raportat la art. 17 lit. c) din Legea nr. 78/2000.

IV.4. Referitor la recursurile formulate de către inculpații Nagy Zsolt și Chiuariu Tudor Alexandru și cel al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție, Înalta Curte, Completul de 5 judecători va analiza în prealabil criticile prin care se tinde la pronunțarea unei soluții de casare cu trimitere spre rejudecare și respectiv la o soluție de încetare a procesului penal întemeiată pe dispozițiile art. 10 lit. f Cod procedură penală

A. Susținând recursul declarat de inculpatul Nagy Zsolt, apărătorul acestuia a solicitat, în principal, casarea hotărârii recurate, în temeiul art. 385¹⁵ pct. 2 lit. c) din Codul de procedură penală și trimiterea cauzei spre rejudecare aceleiași instanțe.

În susținerea acestei critici, apărarea a arătat că, prin sentința penală nr. 1568 pronunțată la data de 27 noiembrie 2012, Înalta Curte de Casație și Justiție, în momentul deliberării, a dispus, în temeiul art. 334 Cod procedură penală, schimbarea încadrării juridice a faptei reținută în sarcina inculpatului Zsolt Nagy din infracțiunea prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 și art. 248¹ Cod penal, în infracțiunea prevăzută de art. 249 alin. 2 Cod penal, prima instanță a încălcat obligațiile ce îi revin în temeiul art. 334 Cod procedură penală, respectiv de a pune în discuția părților

noua încadrare și de a acorda posibilitatea părților să-și pregătească apărarea în raport de noua încadrare.

S-a arătat că în acest fel a fost încălcat dreptul inculpatului Zsolt Nagy la un proces echitabil, garantat de prevederile constituționale (art. 21 alin. 3) și ale Convenției Europene a Drepturilor Omului (art. 6 paragraf 3), respectiv de a fi informat în detaliu cu privire la natura și cauza acuzațiilor ce i-au fost aduse și dreptului de a beneficia de suficient timp și de facilitățile necesare pregătirii apărării, invocându-se cauza Adrian Constantin împotriva României.

Înalta Curte, Completul de 5 judecători constată că, deși critica este întemeiată, în sensul că, într-adevăr instanța de fond a nu procedat la punerea în discuție a schimbării încadrării juridice, încălcând astfel dispozițiile art. 334 Cod procedură penală, remediul procesual nu este dat de o soluție de casare cu trimiterea cauzei spre rejudecare, cu atât mai mult cu cât, în cauză, nu este incident niciunul din cazurile limitativ prevăzute în dispozițiile art. 385¹⁵ litera c) Cod procedură penală (respectiv art. 385⁹ alin.1 pct. 3-5, pct. 6 teza a doua, pct. 7-10 și pct. 21).

Instanța de control judiciar reține, astfel cum a afirmat cu titlu de principiu Curtea Europeană a Drepturilor Omului, că echitatea unei proceduri se apreciază în raport cu ansamblul acesteia, iar *„dreptul de a fi informat cu privire la natura și cauza acuzației trebuie analizat în lumina dreptului acuzatului de a-și pregăti apărarea”* (Pélissier și Sassi împotriva Franței, pct. 52-54).

În acest context, instanța de control judiciar are în vedere și considerentele instanței europene expuse în hotărârea Adrian Constantin împotriva României, potrivit căreia *„atunci când o persoană fizică, precum în speță, a fost condamnată în urma unei proceduri bazate pe încălcări ale cerințelor art. 6 din convenție, un nou proces sau o redeschidere a procedurii la solicitarea persoanei în cauză reprezintă în principiu o cale adecvată de remediere a încălcării constatate* (Mircea împotriva României, nr. 41250/02, pct. 98, 29 martie 2007; Dragotoniș și Militaru-Pidhorni împotriva României, nr. 77193/01 și 77196/01, pct. 55, 24 mai 2007;- paragraful 32 hotărârea Adrian Constantin împotriva României).

Prin urmare, Înalta Curte, Completul de 5 Judecători reține că, în cauză, o eventuală încălcare a drepturilor inculpatului Zsolt Nagy de către instanța de fond, prin schimbarea încadrării juridice a faptei reținută în sarcina acestuia, este remediată prin aceea că instanța de recurs, în virtutea caracterului integral devolutiv al căii de atac, reexaminează cauza sub toate aspectele ce au format obiectul judecării în primă instanță, fiindu-i astfel acordată posibilitatea de a-și formula apărări inclusiv asupra încadrării juridice a

faptelor imputate, cu respectarea tuturor garanțiilor procedurale și procesuale prevăzute de lege.

Jurisprudența publicată a Înaltei Curți de Casație și Justiție (dec. pen. 1050/2004, dec. pen. 1372/2011), invocată de apărare în susținerea cererii de trimitere a cauzei spre rejudecare, nu este incidentă, deoarece respectivele soluții au fost pronunțate în situația în care recursul era cea de-a doua cale ordinară de atac, caracterul limitat al devoluțiunii nepermițând un remediu efectiv al încălcărilor constatate.

Pentru argumentele expuse, Înalta Curte, Completul de 5 Judecători reține că, în contextul concret al cauzei, criticile formulate de inculpatul Nagy Zsolt nu pot constitui temei pentru pronunțarea unei soluții întemeiate pe dispozițiile art. 385¹⁵ pct. 2 lit. c) din Codul de procedură penală.

Potrivit apărării, casarea hotărârii recurate și trimiterea cauzei spre rejudecare aceleiași instanțe se impune și pe considerentul că prima instanță l-a condamnat pe inculpatul Nagy Zsolt pentru o altă faptă decât cea reținută în cuprinsul actului de sesizare, apărătorul invocând textele de la art. 317 din Codul de procedură penală, respectiv de la art. 345 alin. 2 din Codul de procedură penală.

În susținerea acestui motiv de recurs, s-a arătat că inculpatul Zsolt Nagy a fost trimis în judecată pentru că a întocmit nota de fundamentare și proiectului de HG 377/2007 (rechizitoriu, fila 57), însă acesta a fost condamnat pentru că și-a însușit și semnat nota de fundamentare și proiectul de HG nr. 377/2007 (sentința, fila 68); pentru că a avizat proiectul de HG 377/2007 (rechizitoriu, fila 88), însă în sentința de condamnare se omite analiza cauzei sub acest aspect; pentru că a inițiat și avizat cu încălcarea dispozițiilor art. 5 HG nr. 50/2005, respectiv faptul că "la nivelul ministerului inițiator, respectiv Ministerul Comunicațiilor și Tehnologiei Informației, ar fi trebuit să existe un colectiv de specialiști, care să elaboreze proiectul de hotărâre de Guvern, ceea ce evident că nu a existat", însă în cuprinsul hotărârii instanței de fond nu se reține inexistența colectivului de specialiști, ci faptul că nota de fundamentare și proiectul nu au fost examinate de către comisia de specialitate din cadrul MCTI (sentința, fila 72); pentru că a inițiat și avizat cu încălcarea dispozițiilor art. 15 alin. 1 și 2 HG nr. 50/2005, și anume că "proiectul de hotărâre nu a fost însoțit de fișa circuitului de avizare și, pentru acest proiect, Secretariatul General al Guvernului nu a solicitat avizul Consiliului Legislativ" (rechizitoriul, fila 67).

În examinarea acestei critici, instanța de control judiciar reține că pronunțarea unei hotărâri de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care inculpatul a fost trimis în judecată presupune ca instanța de judecată să

fi pronunțat o soluție de condamnare pentru o faptă care, în materialitatea ei, nu a făcut obiectul trimerii în judecată.

Verificând sentința recurată, în raport de aspectele invocate de apărarea recurentului intimat inculpat Nagy Zsolt, se constată că instanța de fond a **analizat fapta reținută în sarcina acestuia în contextul activității imputate inculpatului prin actul de sesizare, respectiv aceea de inițiere și avizare a proiectului H.G. nr.377/2007**, stabilind că există doar o culpă în modul în care și-a desfășurat atribuțiile de serviciu prin omisiunea înregistrării notei de fundamentare, respectiv a proiectului Hotărârii de Guvern nr.377/2007 la Ministerul Tehnologiei și Comunicațiilor în cadrul căruia exercita funcția de ministru, lipsa examinării acesteia de către direcția de specialitate a ministerului inițiator, semnarea de către inculpat a actelor și transmiterea ulterioară pentru avizare Ministerul Finanțelor și Ministerul Justiției.

Ca atare, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători constată că în sarcina inculpatului nu a fost reținută o altă faptă decât cea care a făcut obiectul trimerii în judecată, fragmentarea activității, astfel cum este prezentată de către apărare, datorându-se explicațiilor din actul de sesizare privind procedura care trebuia urmată în vederea inițierii și avizării unui proiect de act normativ, astfel cum aceasta rezultă din prevederile H.G. 50/13 ianuarie 2005, acuzația adusă inculpatului Nagy Zsolt constând în aceea că nu a respectat toată această procedură.

În raport de argumentația prezentată mai sus, critica formulată este în mod evident nefondată.

B. Un alt motiv de recurs, comun inculpaților **Nagy Zsolt si Chiuariu Tudor Alexandru**, vizează existența unei cauze de împiedicare a punerii în mișcare a acțiunii penale, constând în lipsa autorizației organului competent, solicitându-se să se dispună casarea sentinței recurate si încetarea procesului penal în temeiul dispozițiilor art. 11 pct. 2 lit. b) raportat la art. 10 alin. 1 lit. f) Cod procedură penală.

În argumentare s-a arătat că:

- potrivit dispozițiilor art. 109 din Constituție *"Numai Camera Deputaților, Senatul și Președintele României au dreptul să ceară urmărirea penală a membrilor Guvernului pentru faptele săvârșite în exercițiul funcției lor"*. În acest sens au fost invocate și prevederile art. 12 din Legea nr. 115/1999 .

- potrivit prevederilor constituționale, art. 100 - *Actele Președintelui "în exercitarea atribuțiilor sale, Președintele României emite decrete care se publică în Monitorul Oficial al României. Nepublicarea atrage inexistența decretului"*.

Din conținutul acestor dispoziții legale, apărarea a apreciat că, sub aspect formal, îndeplinirea atribuțiilor de către Președintele României se materializează în emiterea de decrete.

Având în vedere cele anterior precizate, apărarea a concluzionat că *cererea privind declanșarea procedurilor legale pentru urmărirea penală nu întrunește condițiile formale impuse de textul constituțional iar în Monitorul Oficial al României nu a fost publicat niciun decret care să aibă același conținut cu cererea în discuție.*

Necesitatea emiterii unui decret pentru urmărirea penală a unui membru al guvernului, la cererea președintelui, rezultă, în opinia apărării, și din faptul că toate actele Președintelui României emise cu privire la membrii guvernului, respectiv numirea, revocarea (art. 7 alin. 1 din Legea nr. 90/2001) și suspendarea din funcție îmbracă forma decretului.

Sub un alt aspect, apărarea a arătat că, în cauză, Camera Deputaților și Senatul României nu au solicitat începerea urmăririi penale a inculpaților Zsolt Nagy și Chiuariu Tudor Alexandru pentru faptele cu care a fost sesizată instanța. În acest caz absența autorizării conduce la nulitatea procedurii. Tot în acest context, apărarea inculpatului Chiuariu Tudor Alexandru a subliniat că, la data punerii în mișcare a acțiunii penale, numai Camera Deputaților avea competența să ceară urmărirea penală a acestuia.

S-a mai invocat și împrejurarea că sesizarea s-a făcut de către un organ necompetent, titularul exclusiv al sesizării neputând fi decât Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, și nu Procurorul Șef al DNA.

Prin urmare, apărarea a subliniat că nerespectarea dispozițiilor art. 109 alin.2 raportat la art. 100 din Constituția României constituie un caz de împiedicare a punerii în mișcare a acțiunii penale, ce atrage încetarea procesului penal în conformitate cu prevederile art. 11 pct. 2 litera b raportat la art. 10 alin.1 litera f din Codul de procedură penală.

Înalta Curte, Completul de 5 judecători constată că toate aceste critici sunt neîntemeiate, pentru următoarele considerente:

Potrivit dispozițiilor art. 109 alin. (2) din Constituție, precum și ale art. 12 din Legea nr. 115/1999 privind responsabilitatea ministerială, numai Camera Deputaților, Senatul și Președintele României au dreptul să ceară urmărirea penală a membrilor Guvernului pentru faptele săvârșite în exercițiul funcției lor.

Prin Decizia nr. 270/10 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial nr. 290 din 15 aprilie 2008, Curtea Constituțională a statuat că, „din analiza textului art. 109 alin. 2, rezultă că expresia „numai” semnifică: „nimeni”

altcineva, decât cele trei autorități publice, nu poate cere urmărirea penală și că aceasta nu poate fi declanșată în lipsa sesizării Camerei Deputaților, Senatului ori a Președintelui României, după caz. Dacă organele de urmărire penală pot efectua diverse acte premergătoare începerii urmăririi penale, în condițiile legii, ele nu își pot continua activitatea fără a sesiza una dintre cele trei autorități publice pentru a cere urmărirea penală.

În asemenea situații, Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție are obligația sesizării Camerelor Parlamentului sau a Președintelui României, după caz, în legătură cu informațiile și datele pe care le dețin și din care rezultă posibilitatea începerii urmăririi penale împotriva unui membru al Guvernului, singurele autorități în măsură să decidă asupra acestui act procedural.

Cât privește conjuncția "și", în textul art.109 alin.(2) ea semnifică sfârșitul unei enumerări, care conferă fiecăreia dintre cele trei autorități o competență proprie.

Textul constituțional exclude atât competența cumulativă a cererilor celor trei autorități publice, cât și competența alternativă între cele trei autorități.

Dispozițiile art. 109 alin. (2) teza întâi din Constituție instituie necondiționat dreptul Camerei Deputaților, Senatului și Președintelui României de a cere urmărirea penală a membrilor Guvernului pentru faptele săvârșite în exercițiul funcției lor.

Nu se pune problema unor condiționări între cele trei autorități. Dimpotrivă, dispozițiile art. 109 alin. (2) teza întâi din Legea fundamentală stabilesc **dreptul absolut** al fiecăreia dintre cele trei autorități publice de a cere urmărirea penală, iar exercitarea acestuia de către una dintre ele nu se poate face în detrimentul celorlalte, dreptul uneia nefiind condiționat de dreptul celorlalte".

S-a mai arătat că, „în sensul acestei prevederi constituționale, înaintarea sesizării uneia dintre cele trei autorități pentru a cere urmărirea penală nu se poate face nici aleatoriu și nici preferențial de către Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiției aceasta pentru că, în conformitate cu dispozițiile art.71 alin.(2) din Constituție, calitatea de deputat sau de senator este compatibilă cu exercitarea funcției de membru al Guvernului. Așa fiind, cumulul calității de deputat sau de senator cu cea de membru al Guvernului atrage, după sine, în mod firesc, potrivit art.109 alin.(2), competența Camerei Deputaților sau a Senatului de a cere urmărirea penală, după caz. De aceea, în raport de cele menționate, în cazul în care Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție urmează să sesizeze

una dintre cele trei autorități - Camera Deputaților, Senatul sau Președintele României - pentru a cere urmărirea penală a unui membru al Guvernului, soluția este diferențiată, după cum acesta are sau nu și calitatea de deputat sau de senator la data solicitării.”

În raport de considerațiile anterioare, instanța de contencios constituțional a statuat, **în aplicarea dispozițiilor art.109 alin.(2) teza întâi din Constituție, că Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție va sesiza Camera Deputaților sau Senatul, după caz, pentru a cere urmărirea penală a membrilor și a foștilor membri ai Guvernului pentru faptele săvârșite în exercițiul funcției lor și care, la data sesizării, au și calitatea de deputat sau de senator, respectiv Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție va sesiza Președintele României pentru a cere urmărirea penală a membrilor Guvernului și a foștilor membri ai Guvernului, care, la data sesizării, nu au și calitatea de deputat sau de senator.**

Din analiza actelor dosarului rezultă că, în speță, Președintele României a fost sesizat pentru exercitarea prerogativei reglementată de art. 109 alin. 2 din Constituție, prin referatul cu nr.1533/C/2007 din data de 17.09.2007 al Procurorului șef al Direcției Naționale Anticorupție prin care s-a solicitat, în temeiul art. 12, 16 alin.2 și art. 19 din Legea 115/1999 republicată, privind responsabilitatea ministerială emiterea cererii privind începerea urmăririi penale față de **Zsolt Nagy** - Ministrul comunicațiilor și tehnologiei informației și **Chiuariu Tudor Alexandru** - Ministrul justiției, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de abuz în serviciu cu consecințe deosebit de grave, prevăzute și pedepsite de art.13² din Legea 78/200 republicata, raportat la art.248-248¹ Cod penal.

Înalta Curte, Completul de 5 judecători constată că procurorul șef al Direcției Naționale Anticorupție avea competența legală să formuleze sesizarea, dispozițiile art. 16 alin. 2 din Legea nr. 115/1999 republicată în Monitorul Oficial 200/23.03.2007, prevăzând în mod expres că „*Președintele României este sesizat pentru a cere urmărirea penala a unui membru al Guvernului de către primul-ministru, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație si Justiție sau de procurorul șef al Direcției Naționale Anticorupție*”.

La data sesizării, niciuna dintre persoanele pentru care s-a solicitat începerea urmăririi penale nu avea calitatea de deputat sau de senator, astfel cum rezultă din datele privind structura Parlamentului României în legislatura 2004-2008 existente pe site-ul Camerei Deputaților și al Senatului.

Ulterior sesizării Procurorului șef al Direcției Naționale Anticorupție

pentru a cere urmărirea penală față de **Nagy Zsolt** și **Chiuariu Tudor Alexandru**, în legătură cu săvârșirea infracțiunilor menționate anterior, președintele României, prin cererea nr.214/16 ianuarie 2008, în temeiul dispozițiilor art. 109 alin. 2 din Constituție și a prevederilor art. 12 și 18 din Legea nr. 115/1999, a adresat ministrului interimar al justiției o cerere privind declanșarea procedurilor legale pentru cercetarea penală a numiților: **Zsolt Nagy** și **Chiuariu Tudor Alexandru**.

Prin rezoluția nr.240/P/2007 din data de 28.01.2008, a fost începută urmărirea penală față de învinuiții: **Nagy Zsolt** și **Chiuariu Tudor Alexandru** sub aspectul săvârșirii infracțiunii de abuz în serviciu cu consecințe deosebit de grave, prevăzute și pedepsite de art.13² din Legea 78/2000, raportat la art.248-248¹ din Cod penal.

Rezultă, așadar, din prezentarea succintă a procedurii desfășurate anterior începerii urmăririi penale, că etapele parcurse s-au desfășurat potrivit normelor în vigoare la acea dată.

Susținerea că, în vederea punerii în mișcare a acțiunii penale, care a avut loc la 14.12.2010, ar fi fost necesară o nouă cerere adresată Camerei Deputaților, datorită faptului că la acea dată inculpatul Chiuariu Tudor Alexandru dobândise calitatea de deputat, este în afara dispozițiilor legale.

Potrivit art. 109 alin. 2 din Constituție și art. 12 din Legea nr. 115/1999 *privind responsabilitatea ministerială*, cererea Președintelui României, a Camerei Deputaților sau a Senatului este necesară doar pentru a se putea începe urmărirea penală, punerea în mișcare a acțiunii penale nefiind condiționată de vreun alt aviz din partea uneia din cele trei autorități.

Referitor la critica privind inexistența cererii Președintelui României deoarece aceasta nu a îmbrăcat forma unui decret care să fi fost publicat în Monitorul Oficial, Înalta Curte Completul de 5 judecători reține că, potrivit dispozițiilor art. 100 alin.1 din Constituția țării: "În exercitarea atribuțiilor sale, Președintele României emite decrete care se publică în Monitorul Oficial al României. Nepublicarea atrage inexistența decretului."

În conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. 1 din *Legea privind responsabilitatea ministerială* nr.115/1999: „În exercitarea dreptului de a cere urmărirea penală a unui membru al Guvernului, Președintele României, la propunerea comisiei speciale instituite pentru analiza sesizărilor cu privire la săvârșirea unei infracțiuni în exercițiul funcției de către membrii Guvernului, adresează ministrului justiției o cerere în acest scop, pentru a proceda potrivit legii."

Deși legiuitorul constituant s-a exprimat generic, nu toate atribuțiile Președintelui, ci doar anumite atribuții ale acestuia, urmează să fie exercitate

prin emiterea de decrete. Atribuțiile președintelui pot fi exercitate prin acte juridice – decrete; prin acte politice – mesaje, declarații, apeluri, sesizări etc.; prin operațiuni administrative – acreditarea reprezentanților diplomați ai altor state, consultarea Guvernului, a Parlamentului, acestea fiind combinate, de multe ori, cu fapte materiale concrete, cum ar fi participarea la ședințele Guvernului, primirea scrisorilor de acreditare etc.

Alături de decrete, în exercitarea atribuțiilor, Președintele emite și alte acte juridice cum sunt cererile de reexaminare a legilor înainte de publicare, cererile privind controlul constituționalității legilor și cererile privind soluționarea conflictelor juridice de natură constituțională făcute în temeiul dispozițiilor art. 77 și 146 din Constituție.

În doctrină, s-a arătat că aceste cereri, ca natură juridică, reprezintă acte juridice ale Președintelui, deoarece incumbă obligații constituționale pentru subiectele cărora le sunt destinate, acestea fiind aduse la cunoștință nu prin publicare în Monitorul Oficial, ci printr-o cerere scrisă, semnată de Președintele României.

Aceeași este și situația cererii Președintelui formulată în temeiul dispozițiilor art. 109 alin. 2 din Constituție.

Procedura de exercitare a dreptului Președintelui de a solicita urmărirea penală a unui membru al Guvernului se regăsește, astfel cum s-a arătat anterior, în dispozițiile art. 16 din Legea 115/1999 *privind responsabilitatea ministerială*, textul statuând că Președintele României, la propunerea comisiei speciale instituite pentru analiza sesizărilor cu privire la săvârșirea unei infracțiuni în exercițiul funcției de către membrii Guvernului, adresează ministrului de justiție o cerere în acest scop, pentru a proceda potrivit legii.

De asemenea, potrivit alin. 6 al aceluiași articol, hotărârea președintelui asupra raportului comisiei se comunică mijloacelor de informare în masă.

În consecință, instanța de control judiciar constată că forma pe care trebuie să o îmbrace actul președintelui prin care se solicită urmărirea penală a unui fost ministru este aceea a unei simple cereri adresată ministrului justiției, nu a unui decret publicat în Monitorul Oficial, condiție îndeplinită în situația de față, astfel că în cauză nu sunt incidente dispozițiile art. 10 lit. f Cod procedură penală.

C. Apărarea inculpatului Nagy Zsolt a mai susținut, în cadrul motivelor de recurs, și excepția de nelegalitate a cererii de începere a urmăririi penale emisă de Președintele României sub nr. 214/2008

Astfel, în opinia apărării, această excepție este admisibilă, întrucât, potrivit textului de la art. 4 din Legea contenciosului administrativ nr.

554/2004: „Legalitatea unui *act administrativ cu caracter individual*, indiferent de data emiterii acestuia, poate fi cercetată *oricând în cadrul unui proces*, pe cale de excepție, din oficiu sau la cererea părții interesate. (...)”.

În acest context, s-a precizat că *cererea de începere a urmăririi penale emisă de Președintele României sub nr. 214/2008* reprezintă un *act administrativ individual*, întrucât îi vizează pe inculpații Nagy Zsolt și Chiuariu Tudor Alexandru și *are legătură cu cauza și produce efecte juridice*, întrucât, în baza acestei cereri, a fost începută urmărirea penală față de inculpații Nagy Zsolt și Chiuariu Tudor Alexandru.

Prin urmare, *cererea de începere a urmăririi penale emisă de Președintele României sub nr. 214/2008*, fiind un act administrativ, care produce efecte juridice, se impune a fi clarificat regimul juridic al acesteia.

În acest sens, apărătorul a arătat că instituția Președintelui României este o instituție atipică, reglementată exclusiv prin textele constituționale, toate actele emise de Președintele României fiind redactate în Constituție: *mesajele*, acte politice (art. 88 din Constituție) și *decretele*, acte juridice (art. 100 din Constituție).

Președintele a emis o „cerere” prin care a urmărit producerea unor anumite efecte juridice. Astfel, prin analiza conținutului său, cererea nu poate a fi calificată ca fiind un act politic și să fie interpretată ca „mesaj”. În consecință, a arătat apărarea, acest act trebuie să îmbrace forma unui decret prezidențial.

Principala consecință juridică a acestei concluzii ține de regimul juridic al decretelor, care, raportat la art. 100 din Constituția României trebuie publicate în mod oficial pentru ca ele să aibă existență juridică valabilă.

Excepția este inadmisibilă.

Înalta Curte, Completul de 5 Judecători reține că analiza acestei excepții, raportat la caracterul doctrinar al argumentelor apărării, presupune anumite considerații teoretice.

Astfel, din analiza dispozițiilor art. 2 din Legea 544/2004 rezultă că actul administrativ este actul unilateral cu caracter individual sau normativ emis de o autoritate publică, în regim de putere publică, în vederea organizării executării legii sau a executării în concret a legii, care dă naștere, modifică sau stinge raporturi juridice.

Totodată, Înalta Curte a constatat că, în conformitate cu dispozițiile art. 44 Cod procedură penală raportat la art.4 alin.1 din Legea nr. 554/2004, „Legalitatea unui act administrativ unilateral cu caracter individual, indiferent de data emiterii acestuia, poate fi cercetată oricând în cadrul unui proces, pe cale de excepție, din oficiu sau la cererea părții interesate. În acest caz,

instanța, constatând că de actul administrativ depinde soluționarea litigiului pe fond, sesizează, prin încheiere motivată, instanța de contencios administrativ competentă(...)"

Unul dintre aspectele care comportă discuții în prezenta speță este natura juridică a cererii Președintelui, prin care acesta a solicitat începerea urmăririi penale față de inculpații Chiuariu Tudor Alexandru și Nagy Zsolt, miniștrii la acea dată.

Astfel, folosind ca și criteriu producerea de efecte juridice, având în vedere totodată și jurisprudența administrativă, care acceptă în mod unanim că toate operațiunile material tehnice administrative, anterioare emiterii unui act administrativ (acte preparatorii) nu sunt acte juridice, întrucât nu produc efecte juridice proprii, fiind simple elemente de procedură angrenate în emiterea unui act administrativ apt să producă efecte juridice, instanța de control judiciar constată că, în mod evident, „cererea” președintelui este o operațiune administrativă, întrucât luată separat, nu este capabilă să dea naștere, să modifice sau să schimbe raporturi juridice și prin urmare nu este supusă controlului instanței de contencios.

D. O ultimă critică ce se impune a fi analizată anterior motivelor de recurs ce vizează apărările formulate pe fondul cauzei, privește neaplicarea procedurii prevăzută de H.G. nr. 50/2005 în privința Hotărârii de Guvern nr. 377/2007.

Inculpatul Nagy Zsolt a susținut că, analizând natura juridică a Hotărârii de Guvern nr. 377/2007, aceasta este un act administrativ individual și, ca atare, că nu i se aplică regimul de elaborare prevăzut de H.G. nr. 50/2005, aceasta din urmă făcând trimitere exclusiv la acte normative.

Totodată, s-a susținut că HG nr. 377/2007 este un act prin care organul administrativ își interpretează propriile acte, iar în lumina principiilor de drept administrativ și în conformitate cu orientarea doctrinei, aceste tipuri de acte își produc efectele retroactiv.

Prin urmare, s-a concluzionat că, la adoptarea acesteia, nu era necesară urmarea procedurii prevăzute de Legea 24/2000 *privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative*, actul neintrând nici sub incidența prevederilor Hotărârii de Guvern nr. 50/2005 *pentru aprobarea Regulamentului privind procedurile, la nivelul Guvernului, pentru elaborarea, avizarea și prezentarea proiectelor de acte normative spre adoptare*, întrucât în titlul expres al normei se indică în mod clar că aceasta se aplică proiectelor de acte normative nu și actelor individuale.

Critica este neîntemeiată.

Astfel, Înalta Curte, Completul de 5 Judecători reține că, în sensul Legii 52/2003, art. 3 alin.1, *actul normativ (cel mai important izvor de drept) conține reguli cu caracter obligatoriu, învestite cu forță juridică superioară altor izvoare ale dreptului și tinzând să acopere întreaga sferă a relațiilor sociale ce necesită reglementare juridică (ex. legi, decrete, hotărâri de guvern, ordonanțe de guvern)*

Totodată, conform prevederilor art. 2 lit. c) din Legea 544/2004, prin *act administrativ* se înțelege manifestarea juridică unilaterală de voință cu caracter individual sau normativ emis de o autoritate publică, în regim de putere publică, în vederea organizării executării legii sau a executării în concret a legii, care dă naștere, modifică sau stinge raporturi juridice.

Distincția între actele administrative individuale și actele administrative normative se realizează în funcție de întinderea efectelor juridice pe care le produc.

Actele administrative normative conțin reglementări cu caracter general, impersonale, care produc efecte *erga omnes*, în timp ce actele administrative individuale produc efecte, de regulă, față de o persoană, sau uneori față de mai multe persoane, nominalizate expres în conținutul acestor acte, *creând, modificând sau desființând drepturi și obligații în beneficiul sau sarcina unor persoane dinainte determinate.*

Totodată, se reține că Hotărârea Guvernului constituie instrumentul de transpunere și de realizare în practica socială a atribuțiilor acestuia de aplicare a dispozițiilor constituționale și ale altor legi, în virtutea unui program acceptat de reprezentanța națională. Hotărârea nu este altceva decât expresia manifestării de voință a organului colegial, făcută cu scopul de a produce anumite efecte juridice, urmărite de organul administrativ suprem, nefiind altceva decât un act administrativ de autoritate ce poate interveni, în orice domeniu, ramură sau sector de activitate, deoarece Guvernul are o competență materială generală.

Hotărârile Guvernului au caracter individual sau normativ. Hotărârea normativă este, ca și legea, un act juridic normativ prin care se creează, modifică sau sting pe cale generală și impersonală drepturi și obligații.

Hotărârea este considerată în doctrina juridică ca expresie a unei competențe originare a Guvernului, ce își are izvorul în Constituție, tipică pentru rolul acestuia de autoritate publică a puterii executive, întrucât are ca scop executarea legilor.

Sub acest aspect, Înalta Curte, Completul de 5 Judecători constată că H.G. 377/2007 este un ***act administrativ cu caracter individual*** din moment

ce urmărește stabilizarea unei situații juridice precise în raport cu un număr relativ restrâns și determinat de subiecți de drept.

Totodată, Înalta Curte, Completul de 5 Juecători reține că, în conformitate cu prevederile Regulamentului privind procedurile la nivelul Guvernului pentru elaborarea, avizarea și prezentarea proiectelor de acte normative spre adoptare Guvernului, aprobat prin H.G. nr. 50/2005, proiectele de acte normative trebuie însoțite de următoarele instrumente de prezentare și motivare:

- a) expuneri de motive - în cazul proiectelor de legi;
- b) note de fundamentare - în cazul ordonanțelor, al ordonanțelor de urgență și al hotărârilor Guvernului;
- c) referate de aprobare - pentru celelalte acte normative.

Pentru obținerea avizului din punct de vedere al legalității, proiectul de act normativ se transmite Ministerului Justiției în condițiile art. 8 alin. (6), care statuează că „proiectele de acte normative se transmit Ministerului Justiției în original, împreună cu o copie și numai după obținerea avizelor autorităților publice interesate.

Ministerul Justiției avizează proiectele de acte normative exclusiv din punct de vedere al legalității, încheind succesiunea operațiunilor din etapa de avizare.”

Totodată, alin.7 al art. 8 prevede că „Avizul Ministerului Justiției **nu este obligatoriu** în cazul **hotărârilor Guvernului cu caracter individual** ce au ca obiect **exclusiv**:

- a) numiri și revocări din funcție;
- b) stabilirea unor date;
- c) aprobarea de indicatori tehnico-economici de investiții;
- d) aprobarea bugetelor de venituri și cheltuieli ale agenților economici și ale instituțiilor publice, pentru cazurile prevăzute de lege, și a rectificării acestora;
- e) acordarea de ajutoare financiare și de urgență;
- f) alocarea de fonduri de la bugetul de stat, suplimentarea bugetelor instituțiilor publice din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului și din Fondul de intervenție la dispoziția Guvernului;
- g) aprobarea finanțării de proiecte și acțiuni din fondurile pentru promovarea imaginii externe a României;
- h) aprobarea stemelor pentru județe, municipii, orașe și comune.”

Prin urmare, instanța de control judiciar, în raport de textele de lege sus arătate, constată că, în ce privește elaborarea H.G. 377/2007,

era obligatoriu de parcurs procedura prevăzută de H.G. 50/2005, fiind, de asemenea, obligatoriu și avizul de legalitate al Ministerului Justiției.

E. Examinând materialul probator administrat în cauză, atât în cursul urmăririi penale, cât și al cercetării judecătorești, prin raportare la criticile formulate de recurenții intimați inculpați Chiuariu Tudor Alexandru și Nagy Zsolt, dar și de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție, Înalta Curte, Completul de 5 Judecători constată că, în cauză, în ceea ce-i privește pe acești inculpați, sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu cu consecințe deosebit de grave, în formă calificată, prevăzută și pedepsită de art.13² din Legea nr.78/2000, cu modificările și completările ulterioare, raportat la art. 248 – 248¹ Cod penal, atât cele ce vizează latura obiectivă, cât și cele care vizează latura subiectivă, iar corespondența acestor elemente în materialul probator administrat fac ca faptele săvârșite de inculpați să se înscrie în tiparul stabilit de norma incriminătoare.

Instanța de control judiciar confirmă valabilitatea argumentelor de fapt și de drept reținute prin actul de inculpare cu privire la acuzațiile care formează obiectul analizei, constatând că probatoriul administrat în cauză a demonstrat, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că inculpații Nagy Zsolt și Chiuariu Tudor Alexandru, în calitate de Ministru al Comunicațiilor și Tehnologiei Informației și respectiv Ministru al Justiției, prin încălcarea obligațiilor prevăzute de actele normative (art.1 din Legea 115/1999 raportat la Hotărârea Guvernului nr. 50/13.01.2005), au inițiat și, respectiv avizat proiectul Hotărârii de Guvern nr.377/2007, consfințind astfel definitiv trecerea imobilului situat în mun. București, Calea Victoriei nr. 133 – 135, Sector 1, în domeniul privat al statului, prin acestea obținându-se un avantaj patrimonial, în favoarea S.C. Imopost Developments S.A., constând în dreptul de proprietate asupra imobilului din Calea Victoriei, nr.133 -135, cauzând astfel statului român un prejudiciu.

Referitor la probatoriul care susține o atare concluzie, Înalta Curte, Completul de 5 Judecători reține următoarele:

E.1. Prin decizia nr.661/01.02.2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția de Contencios Administrativ și Fiscal, s-a admis recursul declarat de ANAF, s-a casat sentința civilă nr.1658/05 iulie 2006 a Curții de Apel București - Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal și s-a trimis cauza spre rejudecare aceleiași instanțe, aceasta fiind reînregistrată pe rolul Curții de apel București Secția a VII-a Contencios Administrativ și Fiscal la data de **21.03.2007** având prim termen de judecată la data de **25.04.2007**.

Considerentele deciziei de casare și îndrumările date prin aceasta sunt apreciate de către Înalta Curte, Completul de 5 judecători extrem de importante în prezenta cauză, întrucât demonstrează de ce era necesar să se intervină URGENT în plan legislativ în vederea includerii imobilului din Calea Victoriei nr. 133-135 în domeniul privat al statului.

Astfel, instanța supremă a statuat că Agenția Națională de Administrare Fiscală avea competența legală de a efectua controlul, cu obiectivele prevăzute în actul de control, și de a da îndrumările ce se impun pentru intrarea în legalitate, Companiei Naționale Poșta Română.

Referitor la situația juridică a imobilului din Calea Victoriei 133-135, în considerentele deciziei s-a arătat că „din cuprinsul Hotărârii Guvernului nr.550 din 10 iulie 1996 rezultă că imobilul proprietate publică a statului, compus din teren și construcție, situat în București, Calea Victoriei nr.133-135, sectorul 1, s-a transmis din administrarea Consiliului General al Municipiului București în administrarea Regiei Autonome Poșta Română”.

Prin Hotărârea Guvernului nr.1034 din 18.10.2001, s-a modificat Hotărârea Guvernului nr.550/1996, în anexa 1 la hotărâre prevăzându-se expres că imobilul în discuție, proprietate publică a statului, s-a transmis în administrarea Companiei Naționale "Poșta Română" S.A., el fiind compus din clădirea principală, clădirea anexă și teren în suprafață de 8.218 mp.

Din cuprinsul actelor normative menționate rezultă că imobilul în cauză s-a transmis intimei în administrare, trecerea în proprietatea sa putându-se face numai după ce, prin hotărâre a Guvernului, este scos din domeniul public al statului, trecut în domeniul privat al statului și apoi transmis în proprietatea intimei, ceea ce nu s-a dovedit a se fi realizat până în prezent.

Ca atare, este discutabilă și eliberarea certificatului de atestare a dreptului de proprietate asupra terenurilor seria M.12 nr.0450 din 01.03.2002 eliberat de Ministerul Comunicațiilor și Tehnologiei Informației în favoarea intimei pentru terenul în suprafață de 8218,18 mp”.

S-a dispus totodată ca prima instanță „să verifice dacă conținutul înscrierilor din procesul verbal de control corespund realității, ocazie cu care va solicita informații suplimentare cu privire la calitatea în care intimata deține imobilul, eventual dacă prin vreun act legal i s-a transmis dreptul de proprietate asupra construcțiilor și terenului aferent din calea Victoriei nr. 133-135, dar să verifice dacă măsura anulării licitației a fost legal dispusă”(filele 202-223 vol. 7 d.u.p.).

Astfel cum a arătat martorul Crețeanu Sorin, întrucât în cursul anului 2006 S.C. Imopost Developments S.A a încheiat o convenție cu lanțul hotelier Le Meridian, aceștia, datorită reacțiilor apărute în presă, au solicitat în

permanență garanții privind dreptul de proprietate asupra terenului din Calea Victoriei 133-135 unde urma să fie construit hotelul, și la rândul său, S.C. Imopost Developments S.A a cerut garanții Companiei Naționale Poșta Română S.A.

Necesitatea acestor garanții a devenit o urgență în contextul în care se pronunțase decizia nr.661/01.02.2007 de către Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de Contencios Administrativ și Fiscal, care, astfel cum s-a arătat, a analizat și problema titlului cu care Compania Națională Poșta Română deținea terenul, concluzionând că se află doar în administrarea acesteia, dând indicații primei instanțe să verifice dacă prin „vreun act legal i s-a transmis dreptul de proprietate”, iar cauza, reînregistrată pe rolul Curții de Apel București la 21.03.2004, avea prin termen de judecată la 25.04.2007.

În aceste circumstanțe, pentru eliminarea ambiguităților cu privire la natura juridică a imobilului, la data de 23.04.2007, inculpatul Zsolt Nagy, în calitate de Ministru al Comunicațiilor și Tehnologiei Informației, a inițiat nota de fundamentare și proiectul Hotărârii de Guvern nr.377/2007 privind modificarea Hotărârii de Guvern nr.550/1996, privind transmiterea unui imobil, situat în Municipiul București, în administrarea Companiei Naționale „Poșta Română” S.A., prin care se confirma faptul că, la data emiterii Hotărârii Guvernului nr. 550/1996, imobilul din Calea Victoriei 133-135 nu avea destinație publică și nu era afectat uzului sau interesului public (filele 2-3 vol. 8 d.u.p.).

Astfel, se reține că, potrivit art.1 din Hotărârea de Guvern nr.550/1996, „Imobilul, proprietate publică a statului, compus din construcție și terenul aferent, situat în municipiul București, Calea Victoriei nr.133-135, sector 1, identificat potrivit anexei, se transmite din administrarea Consiliului General al Municipiului București în administrarea Regiei Autonome „Poșta Română”.

Proiectul Hotărârii de Guvern nr. 377 din 25.07.2007 –inițiator fiind Ministerul Comunicațiilor și Tehnologiei Informației – avea următorul cuprins:

„Art.1 –Imobilul, proprietatea statului, compus din construcție și terenul aferent, situat în Municipiul București, Calea Victoriei nr.133-135, sector 1, identificat potrivit anexei, se transmite din administrarea Consiliului General al Municipiului București în administrarea Companiei Naționale „Poșta Română” SA.

Art.2 – se constată că la data adoptării Hotărârii Guvernului nr.550/1996 privind transmiterea unui imobil, situat în Municipiul București, în administrarea Companiei Naționale „Poșta Română”, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.150 din 17 iulie 1996, imobilul situat în Municipiul București, Calea Victoriei nr.133-135, sector 1, care face obiectul

acesteia, nu avea destinație publică și nu era afectat vreunui uz sau interes public.

În nota de fundamentare la Hotărârea de Guvern nr.377/2007, inculpatul Zsolt Nagy face un scurt istoric al construcției ridicate pe terenul din Calea Victoriei nr.133-135 și motivează faptul că, la nivelul anului 1996, întrucât imobilul nu mai avea utilitate publică și nu mai era de uz sau interes public, în accepțiunea Constituției sau a art.4 din Legea fondului funciar nr.18/1991, acesta a fost dat în administrare Regiei Autonome "Poșta Română" prin Hotărârea de Guvern nr. 550/1996.

În aceeași notă de fundamentare, se arată faptul că, deși în art.1 a Hotărârii de Guvern nr.550/1996 se vorbește despre imobil ca aparținând "proprietății publice", la acea dată terminologia folosită era în conformitate cu legislația în vigoare, care nu făcea distincție între proprietatea publică și privată a statului.

Raportat la Hotărârea de Guvern nr. 371/1998, s-a arătat că "întrucât, la nivelul anului 1998, imobilul respectiv exista în patrimoniul Companiei Naționale "Poșta Română", iar executivul nu l-a considerat ca făcând parte din domeniul public, rezultă că terminologia folosită în Hotărârea Guvernului nr.550/1996 nu identifică bunul ca fiind de domeniul public, adică afectat unei destinații publice, apreciindu-se, totodată, a fi irelevant faptul că, în cadrul Hotărârii de Guvern nr.1034/2001 pentru modificarea Hotărârii de Guvern nr.550/1996, executivul folosește aceleași noțiuni de proprietate publică cu privire la imobilul din Calea Victoriei nr.133-135.

Alăturat notei de fundamentare, respectiv proiectului hotărârii de guvern au fost anexate următoarele documente: extras de carte funciară, nota de fundamentare la Hotărârea de Guvern nr.550/1996, nota de fundamentare la Hotărârea de Guvern nr.1034/2001, certificatul constatator al S.C. Imopost Developments SA, actul constitutiv al S.C. Imopost Developments SA, adresa Direcției Impozite și Taxe Locale" a sectorului 1 București nr.5416/21.03.2006, certificatul de atestare a dreptului de proprietate seria M12 nr.0450, emis la data de 1 martie 2002 de M.C.T.I., încheierea de carte funciară din data de 16 aprilie 2002, documentația topografică pentru obținerea numărului cadastral provizoriu, adresa Primăriei Municipiului București – Direcția Evidență Imobiliară și Cadastrală nr.611049/4210/5.04.2007, adresa Ministerului Finanțelor Publice –Cabinet secretar de stat nr.53136 din 6 octombrie 2006, au fost transmise spre avizare Ministerului Justiției și Ministerului Economiei și Finanțelor.

Referitor la aspectele anterior reținute, inculpatul a arătat că Nota de fundamentare pe care a semnat-o și proiectul de hotărâre de Guvern ar fi fost

întocmite de către Departamentul juridic din cadrul Secretariatului General al Guvernului (S.G.G.) și i-ar fi fost transmise cu o săptămână înainte de 25.04.2007. În cursul aceleiași declarații, dată în fața instanței de recurs, acesta a revenit și a arătat că, de fapt, a luat cunoștință de conținutul celor două acte în ședința de guvern ce a avut loc cu o săptămână înaintea datei de 25.04.2007, când i-au fost prezentate de către Directorul Departamentului Juridic, redactate de către acel departament, pe care, după ce le-a citit, și „constatând că acestea vizau situația juridică a imobilului din Calea Victoriei nr. 133-155, despre care, la nivelul ministerului pe care îl coordonam nu aveam nici un fel de dubii cu privire la apartenența acestuia, în aceste împrejurări, le-am semnat.” De asemenea, inculpatul a susținut că Secretariatul General al Guvernului se putea substitui oricărei autorități careia i-ar fi incumbat inițierea unei hotărâri de Guvern, astfel încât nu i s-a părut nefiresc ca nota de fundamentare și proiectul pentru HG 377/2007 să fie întocmite de S.G.G.

Înalta Curte, Completul de 5 judecători constată că apărările formulate de inculpat sunt infirmate de către martorii Iliuță Nicolae, directorul Direcției Juridice din cadrul Secretariatului General al Guvernului și Zorilă Constantin, director al Direcției de pregătire ședințe de guvern din cadrul Secretariatului General al Guvernului.

Ambii martori au arătat că, în baza legislației în vigoare la acea dată, Secretariatul General al Guvernului nu putea să inițieze proiecte de acte normative decât strict în domeniul său de activitate, Iliuță Nicolae menționând că „nici legal și nici în fapt SGG nu a inițiat HG nr. 377/2007”, și că la nivelul direcției pe care o conducea nu erau cunoscute nici un fel de date referitoare la o posibilă controversă legată de regimul juridic al imobilului din București, Calea Victoriei nr. 133-135 (filele 363-367 vol. 2 dosar recurs), iar Zorilă Constantin arătând că „această variantă este exclusă, fiind permis de lege doar redactarea proiectelor de hotărâri care se referă la organizarea și funcționarea Secretariatului General al Guvernului sau a organismelor aflate în subordinea sa, precizând că pentru proiectul de Hotărâre de Guvern nr.377/2007, ministerul inițiator era Ministerul Comunicațiilor și Tehnologiei informațiilor”

De altfel, împrejurarea că nu Secretariatul General al Guvernului a avut calitatea de inițiator al HG 377/2007 rezultă din agenda de lucru a ședinței Guvernului României din data de 25 aprilie 2007, în care se menționează că inițiatorul proiectului de hotărâre este Ministerul Comunicațiilor și Tehnologiei Informației; din faptul că notele de fundamentare transmise de Ministerul Economiei și Finanțelor, au fost semnate doar de inculpatul Zsolt Nagy; din

adresa nr.52975 din 24 aprilie 2007, prin care Ministerul Justiției restituie către Ministerul Comunicațiilor și Tehnologiei Informației, în calitate de minister inițiator, proiectul de act normativ al Hotărârii de Guvern nr.377/2007, avizat favorabil.

Este adevărat că, datorită formației sale profesionale, de inginer, este foarte probabil ca - astfel cum susține inculpatul Nagy Zsolt - nu acesta a fost cel care a conceput conținutul notei de fundamentare și a proiectului de hotărâre de guvern. **Prin semnarea acestora, inculpatul Nagy Zsolt și-a însușit în totalitate conținutul ambelor acte, inițiind și promovând o hotărâre de guvern, prin încălcarea flagrantă a dispozițiilor legale care reglementau procedura de elaborare a actelor normative reglementată de HG 50/13 ianuarie 2005, prin care se consfințea definitiv, cu caracter retroactiv, trecerea imobilului din Calea Victoriei 133-135 în domeniul privat al statului.**

Astfel, Înalta Curte, Completul de 5 Judecători reține că, în conformitate cu dispozițiile art. 5 din Hotărârea de Guvern nr. 50 din 13 ianuarie 2005 *pentru aprobarea Regulamentului privind procedurile, la nivelul Guvernului, pentru elaborarea, avizarea și prezentarea proiectelor de acte normative spre adoptare:*

„1) În vederea elaborării proiectelor de acte normative, la toate autoritățile publice prevăzute la art. 4 alin. (2) se constituie, prin dispoziție a conducătorilor acestora, colective speciale în componența cărora sunt desemnați juriști, specialiști în domeniul integrării europene, precum și specialiști din compartimentele corespunzătoare profilului propunerilor de reglementare. Colectivul va fi coordonat de un secretar de stat, respectiv de secretarul general.

(2) Colectivul prevăzut la alin.(1) întocmește o primă formă a proiectului de act normativ, care este prezentată conducătorului autorității publice inițiatoare ori persoanei desemnate prin dispoziție a acestuia.

(3) În procesul de elaborare a proiectelor de acte normative autoritățile publice inițiatoare au obligația să respecte regulile procedurale aplicabile pentru asigurarea transparenței decizionale, prevăzute de Legea nr.52/2003 privind transparența decizională în administrația publică.”

Art. 6 –„(1) Proiectele de acte normative trebuie însoțite de următoarele instrumente de prezentare și motivare:

- a) expuneri de motive - în cazul proiectelor de legi;
- b) note de fundamentare - în cazul ordonanțelor, al ordonanțelor de urgență și al hotărârilor Guvernului;
- c) referate de aprobare - pentru celelalte acte normative

Totodată, în art. 7 alin. 1 din Legea nr. 52/2003 privind transparența decizională în administrația publică, se prevede că: „În cadrul procedurilor de elaborare a proiectelor de acte normative autoritatea administrației publice are obligația să publice un anunț referitor la această acțiune în site-ul propriu, să-l afișeze la sediul propriu, într-un spațiu accesibil publicului, și să-l transmită către mass-media centrală sau locală, după caz. (...)”

Procedura existentă la nivelul Ministerului Comunicațiilor și Tehnologiei Informației a fost descrisă de martorul Armean Cezar, secretar general în cadrul acestui minister în perioada ianuarie 2008- iunie 2009, acesta arătând că „în raport de obiectul proiectului de HG, direcția de specialitate din cadrul ministerului redacta, mai întâi, proiectul de hotărâre, precum și nota de fundamentare, după care aceste documente se înaintau șefului de serviciu al acelei direcții de specialitate, cât și directorului direcției de specialitate, care semnau aceste documente în măsura în care și le însușeau. Etapa imediat următoare în cadrul procedurii de redactare a unui proiect de HG la nivelul ministerului era avizarea aceluia proiect de HG de către celelalte direcții de specialitate din cadrul ministerului, care aveau legătură prin natura activității desfășurate cu conținutul proiectului HG, apoi acel proiect mergea la direcția economică și la direcția juridică, care își exprimau punctele de vedere cu privire la acel proiect, după care documentația era trimisă Secretarului General al Ministerului, iar apoi Secretarului de Stat coordonator, în raport de obiectul de reglementare al aceluia proiect de hotărâre de guvern. Ultima etapă consta în înaintarea documentației către ministrul Comunicațiilor și Tehnologiei Informațiilor. Procedura la care m-am referit anterior a fost stabilită de ministrul Zolt Nagy, printr-un ordin intern dat în acest sens” (filele 422-423 Vol. 2 dosar recurs).

Dincolo de faptul că toată această procedură nu a fost respectată, probatoriul administrat în cauză a demonstrat faptul că, la nivelul Ministerului Comunicațiilor și Tehnologiei Informației, nici măcar nu au fost înregistrate proiectul hotărârii de guvern și nota de fundamentare și nicio persoană din cadrul acestui minister, exceptându-l pe inculpatul Nagy Zolt, nu cunoștea despre existența lor.

În acest sens, sunt relevante declarațiile martorei Gheorghe (fostă Vrabie) Alina Luiza, care a arătat că „în virtutea funcției pe care o deținea, de director de avizare acte normative în cadrul Ministerului Justiției i-a solicitat consilierului Romițan să ia legătura cu ministerul inițiator, intenția fiind aceea de a lămuri aspecte majore legate de faptul că nu era lămurit regimul juridic al bunului ce constituia obiectul proiectului de hotărâre de guvern nr.377/2007”. Urmare demersurilor inițiate de martor „s-a adus la cunoștință că nu exista

înregistrat un astfel de proiect în cadrul ministerului, și ca atare, nici nu a fost constituită o comisie de elaborare a proiectului de act normativ”. Totodată, martora Nicolescu Cristina, director adjunct la Direcția analiză și avizare acte normative din cadrul Ministerului Justiției, a precizat că, întrucât existau „nelămuriri cu privire la proiectul de Hotărâre de Guvern nr.377/2007 s-a luat legătura cu omologii de la Ministerul Comunicațiilor, mai concret cu direcția juridică, presupunând că acest minister este inițiatorul, aducându-mi-se la cunoștință faptul că nu știu nimic despre acest proiect și că ne roagă să trimitem prin fax proiectul de hotărâre aflat la Ministerul Justiției. Din nota de fundamentare rezulta că inițiatorul acestui proiect era Ministerul Comunicațiilor, la momentul când a fost depus la Ministerul Justiției acest proiect purta semnătura ministrului Nagy Zsolt.”

Înalta Curte, Completul de 5 judecători reține că imobilul din Calea Victoriei nr. 133-135 reprezenta un bun important aflat în administrarea Companiei Naționale Poșta Română, iar Ministerului Comunicațiilor și Tehnologiei Informației era reprezentantul acționarului unic Statul Român (devenit acționar majoritar din anul 2006).

Inculpatul Nagy Zsolt, în calitate de ministru al Ministerului Comunicațiilor și Tehnologiei Informației, cunoștea toate problemele legate de natura juridică a dreptului de proprietate asupra terenului din Calea Victoriei nr.133-135, semnând o serie de înscrisuri, concluzii scrise adresate instanțelor de judecată în litigiile aflate pe rol în legătură cu acest imobil.

Împrejurarea că, în recurs, martorul Armean Cezar a recunoscut că îi aparține semnătura evidențiată sub numele ministrului Nagy Zsolt de pe actul reprezentând „Concluzii scrise cu privire la excepția de nelegalitate a HG 371/1998”, depuse într-un dosar aflat pe rolul Tribunalului București, nu este de natură să înlăture cele mai sus reținute, inculpatul Nagy Zsolt, în calitate de ministru al Ministerului Comunicațiilor și Tehnologiei Informației, cunoscând problemele legate de natura juridică a dreptului de proprietate asupra imobilului din Calea Victoriei nr.133-135.

Totodată, se constată că o parte din actele ce au însoțit proiectul de hotărâre de guvern, transmise de Ministerul Justiției (certificatul constatator de la O.R.C., extrasul de carte funciară, adresa Ministerului Finanțelor Publice –Cabinet secretar de stat nr.53136 din 6 octombrie 2006), au fost obținute de reprezentanții S.C. IMOPOST DEVELOPMENTS S.A., împrejurare care confirmă ipoteza avansată de martorul Crețeanu Sorin, care a arătat că este posibil ca hotărârea de guvern să fi fost promovată *”urmă a garanțiilor pe care le solicitam Companiei Naționale Posta Română”* cu privire la titlul de proprietate asupra imobilului (filele 20-23 vol. 2 d.u.p.).

În tot acest context probator, Înalta Curte, Completul de 5 judecători concluzionează că modalitatea în care a fost inițiată hotărârea de guvern, urgența cu care s-a acționat (pentru care nu poate exista o altă justificare în afara constatărilor Înaltei Curți de Casație și Justiție din decizia 661/2007 referitoare la faptul că imobilul, proprietate publică, se afla doar în administrarea Companiei Naționale Poșta Română, dându-se indicații primei instanțe să verifice dacă prin „*vreun act legal i s-a transmis dreptul de proprietate*”), demonstrează, în mod evident, faptul că inculpatul Nagy Zsolt a inițiat și promovat hotărârea de Guvern în interesul exclusiv al S.C. IMOPOST DEVELOPMENTS S.A., în lipsa actului normativ prin care se confirma retroactiv faptul că imobilul aparținea domeniului privat al statului, fiind previzibilă soluția pe care urma să o pronunțe instanța de rejudecare în litigiul dintre Compania Națională Poșta Română și ANAF.

În raport de considerentele anterioare, Înalta Curte, Completul de 5 judecători nu poate achiesa la punctul de vedere exprimat de prima instanță, în sensul că inculpatul Nagy Zsolt ar fi acționat din culpă, prin omisiunea de a înregistra nota de fundamentare și proiectul hotărârii de guvern, la Ministerul Comunicațiilor și Tehnologiei Informației și de a o supune examinării de către comisia de specialitate din cadrul ministerului.

Toată procedura de elaborare a unui act normativ, astfel cum aceasta este reglementată de art. 5 din H.G. 50/2005 și cum a fost descrisă și de martorul Armean Cezar, este în sens invers, ministrul fiind ultima persoană din cadrul ministerului la care ajunge proiectul unei hotărâri de guvern însoțit de nota de fundamentare, și aceasta după ce existau toate verificările și avizele necesare. Orice proiect de hotărâre de guvern (fie că reprezintă un act administrativ cu caracter individual sau act administrativ cu caracter normativ) trebuia redactat în cadrul direcției de specialitate, verificat de șeful de serviciu al acelei direcții, avizat de celelalte direcții care au legătură cu acesta, verificat de direcția economică și de cea juridică, transmis ulterior Secretarului General al Ministerului, iar apoi Secretarului de Stat coordonator, și, în final, ministrului.

Nici apărarea formulată de inculpatul Nagy Zsolt, în sensul că actele pe care le-a semnat nu produc prin ele însele consecințe juridice, nu poate fi primită, întrucât, pentru adoptarea unei hotărâri de guvern, sunt obligatorii o serie de acte pregătitoare, care constau tocmai în întocmirea notei de fundamentare, a proiectului de hotărâre, respectiv obținerea unor avize prevăzute de lege, în lipsa cărora actul normativ nu poate fi adoptat.

Concluzionând, Înalta Curte, Completul de 5 Judecători constată că, atât în privința laturii obiective cât și a celei subiective, sunt întrunite

elementele constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu în formă calificată prev. de art. 13² din legea nr. 78/2000 rap. la art. 248-248¹ C.pen., inculpatul Nagy Zsolt efectuând activitățile specifice funcției, cu încălcarea condițiilor de fond și formă ale activității de inițiere, elaborare și avizare a actelor normative, prin aprecierea singulară și personală asupra utilității actului normativ, întocmind proiectul acestuia și solicitând avizele de legalitate fără aportul sau implicarea direcțiilor de specialitate din cadrul ministerului pe care-l conducea și fără a înregistra demersul la nivelul acestei instituții, elemente ce dovedesc și atitudinea subiectivă a acestuia în săvârșirea infracțiunii reținute în sarcina sa.

În acest fel, inculpatul a contribuit la producerea urmării imediate, constând în trecerea definitivă, cu caracter retroactiv, a bunului în domeniul privat al statului, prin aceasta obținându-se un avantaj patrimonial, în favoarea S.C. Imopost Developments S.A., dreptul de proprietate asupra terenului din Calea Victoriei, nr.133 -135, cauzându-se astfel statului român un prejudiciu.

Apărarea inculpatului Nagy Zsolt a mai susținut că actele administrative cu caracter individual nu sunt supuse principiului neretroactivității. Înalta Curte, Completul de 5 judecători reține că ceea ce a avut caracter retroactiv a fost schimbarea regimului juridic al terenului, care, din proprietatea publică a statului, a devenit prin H.G. 377/2007, proprietate privată a statului din anul 1996.

E.2. Referitor la faptele pentru care a fost trimis în judecată inculpatul Chiuariu Tudor Alexandru, Înalta Curte, Completul de 5 judecători, în urma analizării ansamblului probator administrat în cursul urmăririi penale, în fața instanței de fond și în recurs, reține următoarele:

Proiectul hotărârii de guvern a fost înregistrat în cadrul Ministerului Justiției, sub nr.52975/23.04.2007, având următoarea viză: "*La SG pt. înregistrare după care URGENT la Avizare*", lucrarea fiind repartizată consilierului juridic Romițan Ciprian din cadrul Direcției de Avizare Acte Normative.

După analiza efectuată de către consilierul juridic Ciprian Romițan și verificarea lucrării de directorul Direcției de Avizare Acte Normative, martora Gheorghe (fostă Vrabie) Alina Luiza și directorul adjunct, martora Nicolescu Cristina, s-a concluzionat că proiectul de act normativ nu poate fi avizat favorabil, întrucât nu era lămurit regimul juridic al imobilului, dispozițiile hotărârii aveau un caracter retroactiv, existând totodată contradicții între argumentele din nota de fundamentare și obiectul ce se dorea a fi

reglementat prin hotărârea de guvern. Totodată, luându-se legătura cu Direcția Juridică din cadrul Ministerului Comunicațiilor și Tehnologiei Informației pentru a primi informații suplimentare despre proiectul de hotărâre de guvern, s-a constatat că nu se cunoștea de existența acestui proiect de act normativ.

În aceste condiții, în seara aceleiași zile de 23.04.2007 a fost redactată o adresă către Ministerul Comunicațiilor și Tehnologiei Informațiilor, prin care li se restituia întreaga lucrare ce a vizat Proiectul de hotărâre de guvern.

Întrucât inculpatul Chiuariu Tudor Alexandru, care deținea la acea dată funcția de ministru al Justiției, nu a fost de acord cu punctul de vedere exprimat de Direcția Avizare Acte Normative, în dimineața zilei de 24.04.2007 acesta i-a solicitat consilierului său personal, martorului Zaharia Lefter Constantin, să aibă o discuție cu Direcția de Avizare Acte Normative și să formuleze un punct de vedere cu privire la proiectul de act normativ.

În cadrul acestor discuții, directorul Direcției de Avizare Acte Normative - martora Gheorghe (fostă Vrabie) Alina Luiza, directorul adjunct - martora Nicolescu Cristina și consilierul juridic Romițan Ciprian și-au menținut poziția, explicându-i martorului Zaharia Lefter Constantin motivele pentru care nu poate fi acordat avizul de legalitate proiectului de hotărâre de guvern, refuzând solicitarea acestuia de a emite un aviz favorabil.

În aceste circumstanțe, la aceeași dată, 24.04.2007, Direcția de Avizare Acte Normative a întocmit o notă referitoare la proiectul de Hotărâre a Guvernului privind modificarea Hotărârii Guvernului nr.550/1996 privind transmiterea unui imobil, situat în Municipiul București, în administrarea Companiei Naționale "Poșta Română", semnată de Romițan Ciprian, verificată de directorul adjunct Nicolescu Cristiana și avizată de directorul Gheorghe (fostă Vrabie) Alina Luiza (filele 372-373, vol.8), în care s-au formulat următoarele observații cu privire la proiectul H.G. nr.377/2007:

„1. Este necesară refacerea instrumentului de prezentare și motivare conform structurii prevăzute în anexa la Hotărârea Guvernului nr.1361/2006 privind conținutul instrumentului de prezentare și motivare a proiectelor de acte normative supuse aprobării Guvernului.

2. La pct.1 din cuprinsul art.1 nu rezultă regimul juridic al imobilului, mai precis dacă acesta se află în domeniul public sau privat al statului.

Astfel, din analiza dispozițiilor art.1 din Hotărârea Guvernului nr.550/1996 rezultă cu claritate că imobilul compus din construcție și terenul aferent, situat în municipiul București, Calea Victoriei nr.133-135, sector 1, se află în proprietatea publică a statului.

În ceea ce privește certificatul de atestare a dreptului de proprietate asupra terenului seria M12 nr.0450, Direcția Avizare Acte Normative apreciază că, în conformitate cu art.3 din H.G. nr.834/1991 privind stabilirea și evaluarea unor terenuri deținute de societățile comerciale cu capital de stat, "prevederile art.1 nu se aplică terenurilor care, în condițiile legii, fac parte din domeniul public, precum și terenurilor cărora le sunt aplicabile prevederile Hotărârii Guvernului nr.746/1991 [...]"

De asemenea, se precizează faptul că "eliminarea cuvântului "publică" din cuprinsul art.1 alin.1 nu este de natură să înlătore neconcordanța existentă cu privire la regimul juridic al imobilului în discuție, în continuare H.G. nr.550/1996 urmând să prevadă că imobilul "este proprietatea statului", în vreme ce prin certificat se constată că acest teren este proprietatea privată a unei companii naționale.

În concluzie, se arată, "prin urmare, având în vedere că, până în prezent, nu a intervenit, în condițiile Legii nr.213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia cu modificările și completările ulterioare, niciun act normativ de modificare a regimului juridic al acestui imobil, acesta rămâne în proprietatea publică a statului, fiindu-i aplicabile dispozițiile referitoare la caracterul inalienabil și inesesizabil al acestor bunuri", pentru considerentele mai sus arătate, Direcția de Avizare Acte Normative refuzând avizarea favorabilă a proiectului propus.

În aceeași zi, respectiv 24.04.2007, la solicitarea inculpatului Chiuriu Tudor Alexandru, consilierul său personal a întocmit o Notă de informare privind avizul negativ înaintat de Direcția Avizare Acte Normative referitor la Proiectul de Hotărâre a Guvernului privind modificarea H.G. nr.550/1996 privind transmiterea unui imobil, situat în municipiul București, în administrarea Regiei Autonome "Poșta Română", (vol.8, filele 370-371), în care se concluzionează că un aviz fundamentat din punct de vedere legal trebuie să țină cont de două realități juridice incontestabile, și anume: existența unui titlu de proprietate asupra imobilului în discuție, respectiv certificatul de atestare a dreptului de proprietate asupra terenului seria M12 nr.0450, de care nu se poate face abstracție atâta timp cât nu a fost declarat nul și, prin urmare, desființat de o instanță judecătorească; existența unui aviz emis în condiții legale de către Ministerul Economiei și Finanțelor, în cuprinsul căruia se confirmă faptul că imobilul în discuție nu face parte din domeniul public al statului, neregăsindu-se în inventarul bunurilor din această categorie, considerente în raport cu care s-a apreciat că se impune avizarea favorabilă a proiectului de Hotărâre a Guvernului privind modificarea H.G. nr.550/1996.

Având la baza acest punct de vedere exprimat de martorul Zaharia Lefter Constantin, inculpatul Chiuariu Tudor Alexandru a avizat favorabil proiectul de Hotărâre de Guvern, acesta fiind restituit prin adresa nr. 525975/24.04.2007.

În cursul aceleiași zile, martora Gheorghe (fostă Vrabie) Alina Luiza a fost chemată de către inculpatul Chiuariu Tudor Alexandru, care i-a atras atenția că a greșit formulând un aviz negativ, întrucât existau argumente care susțineau punctul de vedere contrar, și i-a solicitat demisia, demisie ce a fost depusă de martoră la data de 26.04.2007, însoțită însă de o notă de informare de răspuns la nota de informare întocmită anterior de către consilierul Zaharia Lefter Constantin, în care aceasta își menținea punctul de vedere exprimat anterior în nota Direcției de Avizare Acte Normative.

Proiectul de hotărâre de guvern, având toate avizele prevăzute de lege, a fost inclus în prima parte a ordinii de zi a Ședinței Guvernului din data de 25 aprilie 2007 și a fost aprobat de către Guvernul României în cadrul aceleiași ședințe, în forma propusă de Ministerul Comunicațiilor și Tehnologiei Informațiilor.

Înalta Curte, Completul de 5 judecători constată că analiza coroborată a materialului probator administrat este de natură să înlăture prezumția de nevinovăție de care se bucură inculpatul Chiuariu Tudor Alexandru și confirmă învinuirea adusă acestuia prin actul de sesizare, criticile formulate de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție fiind întemeiate.

În primul rând, astfel cum s-a arătat anterior, în analiza criticilor inculpaților legate de inaplicabilitatea procedurii prevăzută de Hotărârea de Guvern 50 din 13 ianuarie 2005 *pentru aprobarea Regulamentului privind procedurile, la nivelul Guvernului, pentru elaborarea, avizarea și prezentarea proiectelor de acte normative spre adoptare*, **era obligatoriu avizul de legalitate al Ministerului Justiției în cazul Hotărârii de Guvern în discuție**, acesta neîncadrându-se în niciuna din categoriile de acte cu caracter individual prevăzute de art. 8 alin. 7 (numiri și revocări din funcție; stabilirea unor date; aprobarea de indicatori tehnico-economici de investiții; aprobarea bugetelor de venituri și cheltuieli ale agenților economici și ale instituțiilor publice, pentru cazurile prevăzute de lege, și a rectificării acestora; acordarea de ajutoare financiare și de urgență; alocarea de fonduri de la bugetul de stat, suplimentarea bugetelor instituțiilor publice din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului și din Fondul de intervenție la dispoziția Guvernului; aprobarea finanțării de proiecte și acțiuni din fondurile pentru promovarea

imaginii externe a României; aprobarea stemelor pentru județe, municipii, orașe și comune).

În acest context, este de subliniat **importanța pe care o aveau avizele favorabile** în ceea ce privește modalitatea de adoptare a proiectelor de acte normative în ședința de guvern.

Astfel, potrivit dispozițiilor art. 19 alin. 6 din Hotărârea de Guvern 50 din 13 ianuarie 2005, în prima parte a agendei de lucru erau înscrise proiectele de acte normative și alte documente, care aveau toate avizele ministerelor implicate, inclusiv formele refăcute conform avizelor Consiliului Legislativ, Consiliului Economic și Social și, după caz, Consiliului Suprem de Apărare a Tarii sau Consiliului Concurenței, în scopul facilitării luării unei decizii rapide de către Guvern asupra actelor care sunt agreeate de toate ministerele implicate și care nu mai comportă discuții suplimentare pentru a fi adoptate de Guvern.

Martorii Zorilă Constantin (fl. 135 vol. 2 dosar fond, filele 366-367 vol. 2 dosar recurs); Iliuță Nicolae (fl. 130, vol. 5 dosar fond filele 363-365 vol. 2 dosar recurs); Voicu Mihai Alexandru (fl. 291 vol. 4 dosar fond); Bolojan Ilie (fila 28 dosar fond, fila 4 vol. 2 d.u.p.), audiați în cauză, au evidențiat procedura adoptării actului în ședința de Guvern și importanța existenței avizelor favorabile emise de ministerele menționate pentru adoptarea hotărârii "în bloc", respectiv fără discuții și odată cu alte acte aflate în prima parte a ordinii de zi, aceasta fiind practica constantă la nivelul Guvernului. Chiar și inculpatul Nagy Zsolt a arătat în declarația sa dată în fața instanței de fond, menținută și în fața instanței de control judiciar, utilitatea și importanța acestor avize susținând că: "adoptarea oricărui act normativ este precedată de o dezbateră efectivă asupra actului pus în discuție în cazul în care nu există toate avizele".

În al doilea rând, modul în care a acționat inculpatul Chiuariu Tudor Alexandru în vederea avizării favorabile a proiectului HG 377/2007 demonstrează faptul că acesta cunoștea interesul ca proiectul de hotărâre de guvern să fie adoptat cât mai repede și în forma propusă.

Astfel, din declarațiile constante ale martorei Gheorghe (fostă Vrabie) Alina Luiza, care deținea la acea dată funcția de director al Direcției de Avizare Acte Normative din cadrul Ministerului Justiției, rezultă că "lucrarea a fost adusă în cadrul direcției de către consilierul ministrului justiției de la acea vreme, respectiv de numitul Lefter Zaharia" iar spre sfârșitul programului, a fost contactată telefonic de martorul Lefter Zaharia Constantin care „a întrebat de stadiul proiectului, reiterând urgența acestuia și comunicându-se că este nevoie de formularea unui punct de vedere în aceeași zi". Martora a mai

precizat că, întrucât nu era lămurit regimul juridic al bunului ce constituia obiectul proiectului Hotărârii de Guvern nr.377/2007, punctul de vedere al Direcției a fost redactat și dat pe circuit, sub forma unei adrese de restituire a proiectului nevizat către ministerul inițiator, respectiv Ministerul Comunicațiilor și Tehnologiei Informațiilor.

În acest context, martora Gheorghe (fostă Vrabie) Alina Luiza a fost chemată a doua zi de martorul Lefter Zaharia Constantin, care nu a fost de acord cu punctul de vedere întocmit de către direcție, solicitând să fie redactat un aviz favorabil simplu, fără observații. Ca urmare a refuzului său, au fost invitați în biroul consilierului Ministrului Justiției, atât directorul adjunct Cristina Nicolescu, cât și consilierul Ciprian Romițan, care a avut lucrarea repartizată în cadrul Direcției de Avizare Acte Normative. *„Consilierul Zaharia a încercat să îi convingă pe aceștia să revină asupra punctului de vedere exprimat anterior și să emită un aviz pozitiv pentru acel proiect de hotărâre de guvern, dar cei doi au adoptat o poziție similară cu cea pe care mi-am exprimat-o față de consilierul Lefter Zaharia. În aceste condiții, după ce toți trei am plecat din biroul consilierului Lefter Zaharia, a fost redactată de către consilierul Ciprian Romițan Nota existentă în Vol. VIII DUP, la filele 372-373 și care mi-a fost prezentată, astăzi, în instanță de către președintele completului de judecată, Notă pe care, de altfel, am semnat-o atât eu, cât și directorul adjunct Cristina Nicolescu, Notă în care am explicat motivul pentru care nu am putut da un aviz favorabil sub aspectul legalității Proiectului HG nr. 377/2007. În final, urmare celor convenite cu consilierul Lefter Zaharia, am căzut de acord ca Direcția de Avizare Acte Normative să redacteze un aviz favorabil, dar doar să redacteze acel aviz favorabil, fără însă a purta vreo semnătură din partea directorului sau directorului adjunct al Direcției de Avizare Acte Normative sau semnătura vreunui consilier din cadrul acelei direcții, având în vedere că niciunul dintre noi nu am îmbrățișat vreun moment ideea avizării pozitive a acelui proiect de hotărâre de guvern. Această adresă, cu aviz favorabil pentru Proiectul de HG nr. 377/2007, fără a purta vreo semnătură din partea direcției noastre, împreună cu tot dosarul ce viza acest proiect de act normativ, au fost trimise de instituția noastră consilierului Lefter Zaharia” (vol. 2 dosar recurs).*

Deși inculpatul Chiuariu Tudor Alexandru a invocat existența unei relații de dușmănie cu martora Gheorghe (fostă Vrabie) Alina Luiza, Înalta Curte, Completul de 5 judecători constată că, în cauză, declarațiile martorei au fost constante și nu sunt izolate în ansamblul probator, acestea coroborându-se, astfel cum se va arăta în cele ce urmează, cu declarațiile martorilor Nicolescu Cristina și Zaharia Lefter Constantin, dar și cu înscrisurile existente la dosar (nota întocmită de Direcția Avizare Acte normative, nota întocmită de Zaharia

Lefter Constantin). Ca atare, nu există nici un fel de date din care să rezulte un eventual subiectivism al martorei și care să determine înlăturarea depozițiilor acesteia, și, de altfel inculpatul Chiuariu Tudor Alexandru nici nu a contestat niciuna dintre afirmațiile sale.

Martora Nicolescu Cristina, director adjunct la Direcția Analiză și Avizare Acte Normative din cadrul Ministerului Justiției, a învederat atât în cursul urmăririi penale, cât și în fața primei instanțe, aspectele de nelegalitate care împiedicau darea unui aviz favorabil, acestea constând în încălcarea principiului neretroactivității în sensul că, prin hotărârea ce urma a fi adoptată de către guvern, se urmărea trecerea retroactivă a imobilului situat în Calea Victoriei nr.133-135 din domeniul public al statului, în domeniul privat al statului, ceea ce încălca dispozițiile art.15 din Constituția României; faptul că inițiatorul proiectului de hotărâre nu făcea distincția, în proiect, între domeniul public al statului și domeniul privat al statului.

Martora a mai arătat că, având în vedere că existau nelămuriri cu privire la proiectul de Hotărâre de Guvern nr.377/2007, s-a luat legătura cu Direcția juridică de la Ministerul Comunicațiilor, însă la nivelul ministerului inițiator nu se cunoștea nimic despre acest proiect. Martora a confirmat faptul că, împreună cu Romițan Ciprian, au fost chemați de consilierul personal al ministrului justiției, martorul Zaharia Lefter Constantin „încercând să ne convingă că interpretarea noastră este greșită și că Ministerul Justiției ar trebui să emită un aviz de legalitate asupra proiectului de hotărâre”.

Martorul Zaharia Lefter Constantin, consilier al ministrului justiției Chiuariu Tudor Alexandru și direct subordonat acestuia (fișa postului, fila 371 vol. 1 d.u.p.), în declarațiile sale (filele 176-177 vol. 5 dosar fond, filele 363-368 vol. 1 d.u.p.), recunoaște faptul că a purtat discuții pe marginea avizului negativ cu directorul și directorul adjunct al Direcției Avizare Acte Normative, comunicându-le contra-argumentele care îl determinau să aibă o poziție diametral opusă celei exprimate de cele două martore.

De asemenea, martorul a arătat că a întocmit nota în care și-a expus în scris punctul de vedere conform căruia proiectul de act normativ putea fi avizat favorabil, la solicitarea expresă a ministrului Justiției, împrejurări recunoscute, de altfel, de către inculpatul Chiuariu Tudor Alexandru.

Aspectele învederate de către martora Gheorghe (fostă Vrabie) Alina Luiza în fața instanței de recurs sunt extrem de relevante și contribuie la conturarea vinovăției inculpatului Chiuariu Tudor Alexandru. Astfel, descriind procedura existentă în cadrul Ministerului Justiției, martora a arătat că, după avizarea unui proiect de act normativ, întreaga documentație se înainta de către Direcția Avizare Acte Normative Secretarului de Stat coordonator al

Direcției de Avizare Acte Normative de la nivelul Ministerului Justiției, iar după viza dată de către acesta, proiectul de act normativ se înainta Ministrului Justiției. „***Fac precizarea că, în ceea ce privește Proiectul HG nr. 377/2007 nu a fost respectată această procedură, iar proiectul nu a fost trimis Secretarului de Stat coordonator al Direcției de Avizare Acte Normative de la nivelul Ministerului Justiției. În cazul Proiectului HG nr. 377/2007, direcția noastră nu a mai înaintat documentația secretarului de stat coordonator, întrucât lucrarea a fost solicitată direct de consilierul personal al Ministrului Justiției. Din activitatea pe care personal am derulat-o la nivelul direcției pe care o coordonăm și în care a fost implicat și consilierul personal al ministrului justiției, consilierul Zaharia, fac precizarea că nu a mai existat vreo situație în care direcția noastră să emită un aviz negativ cu privire la un proiect de act normativ, care, ulterior, să fi fost contestat printr-o notă redactată de către consilierul Zaharia sau de vreun alt consilier al ministrului justiției de la acea vreme, astfel încât punctul de vedere exprimat de către consilierul Zaharia pentru Proiectul HG nr. 377/2007, diferit de cel al direcției pe care o coordonăm, a reprezentat o situație singulară.***”

De asemenea, și martorul Zaharia Lefter Constantin a precizat că a fost consultat de ministrul justiției în legătură cu mai multe proiecte de acte normative, ***însă o opinie scrisă a formulat doar în ceea ce privește această hotărâre de guvern.***

În tot acest context probator, la care se adaugă și solicitarea făcută ulterior martorei Gheorghe (fostă Vrabie) Alina Luiza de a-și da demisia din funcția de director al Direcției de Avizare Acte Normative, Înalta Curte, Completul de 5 judecători nu poate accepta apărarea inculpatului, care își justifică acțiunile sale prin aceea că nu s-ar fi indicat textele de lege care ar fi fost încălcate în ipoteza unui aviz favorabil și că ar avut o opinie juridică diferită de cea expusă în avizul negativ.

Înalta Curte, Completul de 5 judecători constată că Nota Direcției de Avizare Acte Normative, întocmită de consilierul juridic Romițan Ciprian, verificată de Directorul adjunct, martora Cristina Nicolescu și avizată de directorul direcției, martora Gheorghe (fostă Vrabie) Alina Luiza, face referiri la toate dispozițiile legale care împiedicau darea unui aviz favorabil, fiind motivată atât în fapt cât și în drept (fila 372 vol. 8 d.u.p.).

De asemenea, se constată, în mod evident, că, ***din punct de vedere al formei, instrumentul de prezentare și motivare a hotărârii de guvern nu respecta structura impusă de Anexa la Hotărârea Guvernului nr. 1361/2006*** privind conținutul instrumentului de prezentare și motivare a

proiectelor de acte normative supuse aprobării guvernului, **structură obligatorie conform art. 2 alin. 1 din același act normativ.**

Anexa impunea existența a 8 secțiuni, fiecare dintre acestea având mai multe subpuncte (secțiunea 1- titlul proiectului; secțiunea a 2-a - motivul emiterii actului normativ; secțiunea a 3-a impactul socioeconomic al actului; secțiunea a 4-a – impactul financiar asupra bugetului general consolidat, atât pe termen scurt, pentru anul curent, cât și pe termen lung (pe 5 ani); secțiunea a 5-a - efectele proiectului de act normativ asupra legislației în vigoare; secțiunea a 6-a - consultările efectuate în vederea elaborării proiectului de act normativ; secțiunea a 7-a - activități de informare publică privind elaborarea și implementarea proiectului de act normativ; secțiunea a 8-a - măsuri de implementare), existând mențiunea că, dacă proiectul de act normativ nu se referă la un subiect indicat într-o anumită secțiune, atunci la secțiunea respectivă se va nota "Proiectul de act normativ nu se referă la acest subiect".

Or, dincolo de opinia diferită asupra fondului problemei de drept, pe care inculpatul o invocă în apărarea sa, **primul aspect învederat de către compartimentul de specialitate din minister era legat de forma actului**, care, în mod vădit, nu îndeplinea condițiile obligatorii anterior arătate, impunându-se restituirea proiectului în vederea refacerii lui, astfel cum a solicitat Direcția de Avizare Acte Normative.

Modalitatea în care a procedat inculpatul, implicându-și, încă de la primirea proiectului, consilierul său personal, insistența redactării unui aviz favorabil în pofida opiniei constante a direcției de specialitate din cadrul ministerului, care comunicase aspectele de nelegalitate **atât în privința formei cât și a fondului**, solicitarea făcută consilierului său de redactare a unui punct de vedere care să susțină avizul favorabil, **împrejurarea că acest mod de lucru a avut caracter singular**, demonstrează, în opinia Înaltei Curți că, în spatele acțiunilor inculpatului Chiuariu Tudor Alexandru nu a stat „o opinie juridică diferită”, ci un interes în obținerea rapidă a unui aviz favorabil din partea Ministerului Justiției.

Înalta Curte, Completul de 5 Judecători reține că, din probele administrate în cauză, astfel cum au fost evidențiate în cele ce preced, rezultă că inculpatul Chiuariu Tudor Alexandru, în virtutea funcției deținută, cunoștea necesitatea existenței acestor avize în vederea adoptării sigure și facile a hotărârii de guvern și a acționat în consecință.

Ca atare, în raport de toate considerentele anterioare, instanța de recurs constată că, în cauză, atât din perspectiva laturii obiective, cât și a laturii subiective, sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de abuz în

serviciu în formă calificată prev. de art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 248-248¹ Cod penal, inculpatul Chiuariu Tudor Alexandru exercitându-și atribuțiile specifice funcției de ministru deținute cu încălcarea condițiilor de fond și formă ale activității de avizare a actelor normative, impunându-și propria voință unei întregi direcții de specialitate ce își asumase motivat un punct de vedere contrar celui urmărit de inculpat, iar prin ignorarea avizului negativ al acestei direcții, inculpatul a dispus efectuarea unui aviz favorabil, pe care l-a semnat alături de consilierul său, aviz ce confirma legalitatea modului de rezolvare a situației juridice a imobilului, deși acesta era în mod vădit nelegal, încălcând principiul neretroactivității prevăzut de art. 15 alin. 2 din Constituție.

În cadrul criticilor vizând temeiul soluției de achitare, inculpatul Chiuariu Tudor Alexandru a susținut că avizul dat de Ministerul Justiției este doar consultativ și nu produce prin el însuși consecințe juridice de sine stătătoare, astfel că s-ar fi impus achitarea sa în temeiul dispozițiilor art. 10 lit. a Cod procedură penală.

Înalta Curte, Completul de 5 judecători reține că procedura de elaborare și apoi de avizare a unui act normativ descrisă de H.G. 50 din 13 ianuarie 2005 este una extrem de complexă, la nivelul fiecărei autorități publice fiind constituite colective speciale în componența cărora sunt desemnați juriști și specialiști în domeniu și implică verificări ulterioare din partea compartimentelor de specialitate din mai multe ministere. În momentul în care proiectul unui act normativ ajunge pe agenda de lucru a Guvernului, având toate avizele favorabile, acesta este prezumat că este agreat de toate ministerele implicate și nu există nicio problemă din perspectiva legalității sale. În aceste condiții, în scopul facilitării luării unei decizii rapide, actele respective sunt trecute în prima parte a agendei de lucru și adoptate în bloc, nemaifiind necesare alte discuții suplimentare în Guvern, neputând fi imaginată, în mod rezonabil, situația ca toată această procedură anterioară să fie eludată, iar actul normativ să fie rezultatul voinței câtorva persoane.

Ca atare, apărarea formulată nu poate fi primită, întrucât tocmai existența avizelor favorabile era cauza ce excludea și a și exclus dezbaterile în guvern pe marginea actului, acesta fiind aprobat în bloc cu celelalte acte de pe prima parte a ordinii de zi, fără obiecțiuni (fila 496, vol. 8 d.u.p).

Tot în acest context, s-a arătat că Guvernul poate adopta o Hotărâre de guvern chiar și în lipsa acestui aviz sau în ipoteza avizului negativ, iar în susținerea acestei apărări s-a depus la dosar ordinea de zi din mai multe ședințe de guvern, din care rezultă într-adevăr că, deși a existat un aviz

negativ din partea Ministerului Justiției sau acesta chiar a lipsit, actele normative respective au fost adoptate de către Guvernul României.

Situația invocată de către inculpatul Chiuariu Tudor Alexandru nu este însă similară, întrucât existența avizelor negative sau lipsa acestora deschidea dezbaterile în Guvern asupra problemelor pe care le ridică actul normativ propus spre adoptare, acesta fiind trecut în partea a doua a agendei de lucru, conform art. 19 alin. 7 lit. b din HG 50/2005, respectiv în cazul în care existau „*puncte de vedere divergente pentru care este necesară o decizie a Guvernului*”.

S-a mai susținut de către apărarea inculpatului că bunul imobil a trecut în patrimoniul S.C. Imopost Developments S.A. la data de 26 iulie 2005, deci cu 2 ani anterior momentului adoptării HG 377/2007, astfel că avantajul patrimonial a fost obținut de această societate în anul 2005.

Înalta Curte, Completul de 5 judecători apreciază că fapta inculpatului a contribuit la producerea urmării imediate, constând în trecerea definitivă, cu caracter retroactiv, a bunului în domeniul privat al statului, prin aceasta obținându-se un avantaj patrimonial, în favoarea S.C. Imopost Developments S.A., constând în consolidarea dreptului de proprietate asupra terenului din Calea Victoriei, nr.133 -135.

Astfel cum s-a arătat anterior (IV.4.E1), în raport de îndrumările date instanței de rejudicare de către Înalta Curte de Casație și Justiție și de constatările acesteia, prin decizia nr. 661/2007, în lipsa hotărârii de guvern care să statueze asupra regimului juridic al imobilului ca bun aflat în proprietatea privată a statului, era previzibilă soluția ce urma să fie pronunțată de către instanța de judecată în contestația promovată de către Compania Națională Poșta Română S.A. împotriva raportului de control întocmit de A.N.A.F., prin care se constata că licitația a purtat asupra unui bun aflat în proprietatea publică a statului. Acesta a fost contextul în care a fost promovat de urgență actul normativ, iar modul în care inculpatul Chiuariu Tudor Alexandru a acționat, descris în cele de preced, demonstrează faptul că acesta cunoștea interesul în adoptarea hotărârii de guvern.

În raport de toate considerentele anterioare, având în vedere concluzia la care a ajuns instanța de recurs, urmare analizării coroborate a întregului material probator administrat și a criticilor formulate de recurenți - respectiv că activitatea inculpaților **Chiuariu Tudor Alexandru și Nagy Zsolt**, membrii ai guvernului, care au acționat pentru a confirma retroactiv și cu putere de lege operațiunea de translatăre a dreptului de proprietate a imobilului din Calea Victoriei nr.133 -135, în patrimoniul S.C. Imopost Developments S.A., folosind în acest scop funcțiile deținute și implicând Guvernul României, aparține

ilicitului penal - Înalta Curte, Completul de 5 Judecători urmează a admite, sub acest aspect, recursul declarat de Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție privind pe intimații inculpați Chiuariu Tudor Alexandru și Nagy Zsolt, apreciind că soluția dispusă de prima instanță este nelegală sub aspectul încadrării juridice a faptei reținute în sarcina inculpatului Nagy Zsolt, precum și sub aspectul soluției de achitare a inculpatului Chiuariu Tudor Alexandru în raport de infracțiunea reținută în sarcina sa.

IV.5 Referitor la criticile formulate sub aspectul laturii civile, prin care se contestă modul în care a procedat prima instanță, dispunând restabilirea situației anterioare săvârșirii infracțiunii, arătând că aceasta nu mai este posibilă întrucât imobilul existent anterior a fost demolat, fiind demarate lucrări pentru o nouă construcție, Înalta Curte, Completul de 5 judecători reține următoarele:

Potrivit art.14 Cod procedură penală, acțiunea civilă are ca obiect tragerea la răspundere civilă a inculpatului, precum și a părții responsabile civilmente (alin.1), în vederea reparării juste și integrale a pagubelor cauzate prin infracțiune.

Caracterul cert al prejudiciului presupune că acesta este sigur, atât în privința existenței, cât și în privința posibilității de evaluare.

Potrivit textului invocat, există două modalități de reparare a pagubelor produse prin infracțiune și anume repararea în natură și plata unor despăgubiri bănești.

Între cele două modalități, are prioritate –atunci când este posibil - reparația în natură, deoarece despăgubirile civile se acordă numai dacă prima modalitate nu este posibilă.

În ceea ce privește recuperarea pagubei în natură, dispozițiile Codului de procedură penală prevăd patru modalități: a) restituirea bunului; b) restabilirea situației anterioare săvârșirii infracțiunii; c) desființarea totală sau parțială a unui înscris și d) prin orice alt mijloc de reparare în natură.

Atunci când săvârșirea infracțiunii atrage o modificare a situației de fapt anterioare, producătoare de prejudiciu material părții civile, repararea pagubei se va face în natură prin restabilirea situației anterioare comiterii faptelor.

În contextul cauzal, Înalta Curte, Completul de 5 Judecători reține că infracțiunile reținute în sarcina inculpaților au produs un prejudiciu, iar acest prejudiciu a fost evaluat, fiind actual la momentul la care s-a pretins repararea.

Prejudiciul a rezultat, așadar, din activitatea infracțională reținută în sarcina inculpaților, fiind generat prin aportul în natură adus de Compania

Națională Poșta Română S.A. la constituirea societății nou înființate, respectiv terenul situat în Municipiul București, Calea Victoriei nr.133-135, sector 1.

Instanța de control judiciar reține că partea civilă a solicitat, în principal – astfel cum rezultă din precizările cererii de constituire de parte civilă depuse în cursul cercetării judecătorești - în temeiul art.14 alin.3 lit. a Cod procedură penală, repararea pagubei în natură prin restabilirea situației anterioare săvârșirii infracțiunii prin desființarea parțială a Actului constitutiv al S.C. Imopost Developments S.A., în ceea ce privește aportul în natură adus de Compania Națională Poșta Română S.A.la constituirea societății nou înființate, respectiv terenul situat în Mun.București, Calea Victoriei nr.133-135, sector 1.

În atare condiții, constatând că recuperarea pagubei este posibilă prin restabilirea situației anterioare, instanța de fond, în temeiul dispozițiilor art.14 alin.3 lit. a coroborat cu art.348 Cod procedură penală, în mod corect a admis acțiunea civilă formulată de Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice – ANAF, respectiv Ministerul Comunicațiilor și Societății Informaționale, dispunând restabilirea situației anterioare prin aducerea imobilului situat în Mun. București, Calea Victoriei nr.133-135, sector 1, în proprietatea publică a statului, cu drept de administrare asupra acestuia în favoarea Companiei Naționale Poșta Română S.A. și anularea parțială a actului constitutiv al S.C. IMOPOST DEVELOPMENTS S.A.

În raport de dispozițiile art. 14 alin. 3 lit. a teza a III-a Cod procedură penală, care se referă la restabilirea situației anterioare săvârșirii infracțiunii prin desființarea totală sau parțială a unui înscris (nu anularea), pentru acuratețe juridică se impune **desființarea parțială** a actului constitutiv al S.C. IMPOST DEVELOPMENTS S.A. - pct.3.1.5. până la 3.1.5.2., inclusiv - autentificat prin încheierea de autentificare nr. 722 din 26.07.2005, (filele 29-30 vol.VIII urmărire penală), prin înlăturarea dispoziției instanței de fond, de **anulare parțială** a acestui înscris.

În ceea ce privește solicitarea parchetului de anulare a H.G. nr. 377/2007, Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 judecători, deși a constatat că aceasta a fost adoptată urmare a vicierii votului celorlalți membri ai Guvernului, datorită conduitei infracționale a inculpaților Nagy Zsolt și Chiuariu Tudor Alexandru, apreciază că o atare soluție nu este posibilă, întrucât ar conduce la încălcarea principiului separației puterilor în stat. Urmează ca, luând act de prezenta hotărâre de condamnare a inculpaților Nagy Zsolt și Chiuariu Tudor Alexandru și de faptele reținute în sarcina acestora, instituția emitentă, Guvernul României, să ia măsuri în vederea

revocării actului administrativ individual prin care a fost schimbat regimul juridic al terenului din Calea Victoriei nr. 133-135.

IV.6. Cu privire la individualizarea judiciară a pedepselor aplicate inculpaților Nagy Zsolt, Chiuariu Tudor Alexandru, Toader Dan Mihai și Marinescu Andrei, Înalta Curte, Completul de 5 Judecători are în vedere criteriile enumerate de art. 72 Cod penal, care prevăd că la stabilirea și aplicarea pedepselor se ține seama de dispozițiile părții generale ale codului, de limitele de pedeapsă fixate în partea specială, de gradul de pericol social al faptelor săvârșite, de persoana infractorului și de împrejurările care atenuează sau agravează răspunderea penală.

În aceeași ordine de idei, Înalta Curte, Completul de 5 Judecători reține că numai o pedeapsă justă și proporțională este de natură să asigure atât exemplaritatea, cât și finalitatea acesteia, prevenția specială și generală înscrise și în Codul penal român, în art. 52 alin.1, potrivit căruia „scopul pedepsei este prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.”

În contextul cauzei, Înalta Curte, Completul de 5 Judecători reține, de asemenea, faptul că aplicarea și executarea pedepselor pot conduce la atingerea scopurilor urmărite, dacă efectuarea lor are loc în timp util. În general, sancționarea infractorilor prin aplicarea pedepsei devine cu atât mai eficace și contribuie cu atât mai intens la realizarea scopurilor de mai sus, cu cât ea intervine într-un interval de timp cât mai scurt și cât mai apropiat de momentul infracțiunii.

Exemplaritatea, care decurge din supunerea celui condamnat la executarea pedepsei, devine cu atât mai puternică cu cât punerea în executare se produce imediat după condamnare. În aceste condiții, conștiința socială are încă vie și exactă imaginea pericolului pe care îl prezintă fapta și făptuitorul, a urmărilor dăunătoare sau primejdioase ale faptei săvârșite și va reacționa mai adecvat.

Cu referire la speță, în raport de toate aceste considerații și, mai ales, de materialul probator administrat în cauză, instanța de control judiciar reține că inculpații, prin conjugarea eforturilor proprii, au creat cadrul optim pentru atingerea scopului și obținerea beneficiului infracțional, contribuția efectivă a fiecărui inculpat și nivelul înalt de instruire al acestora fiind, de asemenea, criterii utile aspectului analizat, inculpații dovedind un real dispreț pentru valorile apărute de legea penală.

Astfel, instanța de control judiciar are în vedere eforturile proprii ale inculpatului Chiuariu Tudor Alexandru, care, în contextul unor opoziții exprese ale salariaților din subordine, a dat dispoziții în vederea efectuării avizului favorabil Hotărârii de Guvern, dar și contribuția efectivă a fiecăruia dintre

inculpați, precum și împrejurarea că toți inculpații au profitat de funcțiile deținute, în exercitarea cărora au săvârșit faptele și care, de fapt, îi obligau la diligențe sporite.

Înalta Curte, Completul de 5 Judecători reține, totodată, faptul că acțiunile infracționale au fost desfășurate de inculpații autori, Nagy Zsolt și Chiuariu Tudor Alexandru în funcția de ministru, iar de inculpații autori Toader Dan Mihai și Marinescu Andrei, în funcțiile de conducere pe care aceștia le dețineau în cadrul Companiei Naționale Poșta Română, de director general, președinte al Consiliului de Administrație și respectiv, de director executiv al Direcției de Dezvoltare strategică a Companiei Naționale Poșta Română.

În acest context, se constată că, prin atitudinea de folosire abuzivă, în disprețul normelor de drept și a moralei, a autorității cu care au fost investiți, inculpații Nagy Zsolt, Chiuariu Tudor Alexandru, Toader Dan Mihai și Marinescu Andrei au creat nu doar prejudicii de imagine a autorității din care au făcut parte, dar și o stare de neîncredere a societății în autoritățile statului, cu privire la care inculpații au lăsat să se creadă că sunt aservite intereselor lor personale.

Conduita inculpaților Nagy Zsolt, Chiuariu Tudor Alexandru, Toader Dan Mihai și Marinescu Andrei în cursul procesului penal s-a înscris în aceiași parametri de negare a acțiunilor ilicite penale sau de încercare de diminuare a contribuției infracționale ori a elementelor esențiale angajării răspunderii penale.

Din altă perspectivă, Înalta Curte, Completul de 5 judecători consideră că durata procedurii, calculată de la data epuizării activității infracționale (2005 și respectiv 2007) sau a actului de începere a urmăririi penale (2008), trebuie să se reflecte în modul de individualizare a pedepselor și generează reducerea cuantumului acestora, precum și orientarea spre o modalitate de executare a pedepsei mai puțin severă.

Astfel, se apreciază că modalitatea în care inculpații au desfășurat activitatea infracțională, gravitatea concretă a faptelor, poziția procesuală a inculpaților, care nu au recunoscut săvârșirea faptelor, refuzând practic să își asume răspunderea pentru propriile fapte, perseverând în a considera că modalitatea în care au acționat ar fi fost una legală, justifică aplicarea pedepsei închisorii în quantum de câte 4 ani pentru inculpații Nagy Zsolt și Toader Dan Mihai și de câte 3 ani și 6 luni pentru inculpații Chiuariu Tudor Alexandru și Marinescu Andrei, precum și a pedepsei complementare constând în interzicerea exercițiului drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a) teza a II – a, lit. b) și c) Cod penal de câte 3 ani pentru inculpații Chiuariu

Tudor Alexandru, Toader Dan Mihai și Marinescu Andrei și de 4 ani pentru inculpatul Nagy Zsolt, pedepse apte a asigura îndeplinirea scopului de exemplaritate și educativ al pedepsei.

La stabilirea acestui quantum, Înalta Curte, Completul de 5 Judecători va ține seama, așadar, și de durata procesului, împrejurarea că, în cauză, prejudiciul este acoperit prin restabilirea situației anterioare prin aducerea imobilului situat în Municipiului București, Calea Victoriei nr.133-135, sect.1, în proprietatea publică a statului, cu drept de administrare asupra acestuia în favoarea Companiei Naționale Poșta Română S.A., circumstanțe care se încadrează în dispozițiile art. 74 alin. 2 din Codul penal.

Totodată, pornind de la aceleași dispoziții legale mai sus menționate – art. 72 din Codul penal - care obligă instanța ca, la stabilirea și aplicarea pedepsei, să aibă în vedere toate criteriile generale de individualizare, în raport de rezonanța socială negativă redusă a manifestării infracționale, față de timpul scurs de la data săvârșirii infracțiunii și față de circumstanțele personale ale inculpaților (faptul că nu sunt cunoscuți cu antecedente penale, nivelul lor înalt de instrucție), instanța apreciază că se justifică aplicarea prevederilor art.86¹ din Codul penal care reglementează suspendarea executării pedepsei sub supraveghere pe durata unui termen de încercare stabilit în conformitate cu dispozițiile art.86² Cod penal, apreciind că pedepsele astfel individualizate sub aspectul quantumului și al modalității de executare sunt îndeplătoare pentru a-i determina pe inculpații din prezenta cauză să conștientizeze consecințele conduitei lor ilicite și să adopte, pe viitor, o atitudine de respect față de valorile sociale ocrotite de lege, realizându-se, astfel, scopul pedepsei, așa cum este reglementat de art. 52 Cod penal.

În aceeași ordine de idei, cu referire la pedeapsa complementară aplicată inculpaților, Înalta Curte, Completul de 5 Judecători reține, totodată, că, nesocotirea de către inculpați a atribuțiilor de serviciu ce le reveneau în virtutea funcțiilor deținute, atrage o nedemnitate nu numai în ce privește dreptul de a ocupa o funcție sau de a exercita o profesie ori de a desfășura o activitate, de natura aceleia de care s-au folosit pentru săvârșirea infracțiunilor, dar și a dreptului de sufragiu pasiv, lipsa reperelor morale legate de interesul general, public, justificând această concluzie.

Ca urmare, se va constata nedemnitatea inculpaților în exercitarea:

1.dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electivă publice, dreptului de a ocupa o funcție implicând exercițiul autorității de stat, prevăzute de art. 64 alin.1 litera a, teza a II-a și litera b Cod penal;

2.dreptului de a ocupa o funcție sau de a exercita o profesie ori de a desfășura o activitate, de natura aceleia de care s-a folosit condamnatul pentru săvârșirea infracțiunii, prevăzut de art. 64 alin.1 litera c Cod penal, aceste drepturi urmând a fi avute în vedere atât pentru stabilirea conținutului pedepsei complementare cât și accesorii.

Totodată, văzând dispozițiile art. 71 alin. (5) Cod penal, conform cărora în cazul în care s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei închisorii sau suspendarea executării pedepsei închisorii sub supraveghere, pe durata suspendării, se suspendă și executarea pedepsei accesorii, instanța de recurs va dispune suspendarea executării pedepsei accesorii stabilite față de inculpați.

Prin urmare, pentru considerentele mai sus menționate, Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul de 5 judecători, în baza dispozițiilor art. 385¹⁵ alin. 1 pct. 2 lit. d Cod procedură penală, va admite recursul declarat Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție și recurenții - inculpați Toader Dan Mihai, Marinescu Andrei, Lepădatu Emanoil și Folfă Ioan, împotriva sentinței penale nr.1568 din 27 noiembrie 2012, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția Penală în dosarul nr.10330/1/2010, va casa, în parte, sentința penală recurată și, în rejudecare:

1.Va condamna pe inculpatul **Nagy Zsolt** pentru infracțiunea prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 – 248¹ Cod penal, prin reținerea art.74 alin.2 Cod penal și art.76 alin.2 Cod penal, **la pedeapsa principală de 4 (patru) ani închisoare și 4 (patru) ani pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art.64 alin.1 lit. a) teza a II – a, lit. b) și c) Cod penal**, prin înlăturarea dispoziției primei instanțe vizând schimbarea încadrării juridice a faptei reținute în sarcina acestui inculpat, precum și a condamnării acestuia pentru infracțiunea prevăzută de art.249 alin.2 Cod penal.

Va aplica inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art.64 alin.1 lit. a) teza a II – a, lit. b) și c) Cod penal, în condițiile și pe durata prevăzută de art.71 Cod penal.

În baza art.86¹ Cod penal, se va dispune suspendarea executării pedepsei sub supraveghere pe durata unui **termen de încercare de 8 (opt) ani**, stabilit în condițiile prevăzute de art.86² Cod penal.

În baza art.86³ Cod penal, pe durata termenului de încercare, inculpatul **Nagy Zsolt** va fi obligat să se supună următoarelor măsuri de supraveghere:

a) să se prezinte, la datele fixate, la Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul Ilfov;

- b) să anunțe, în prealabil, orice schimbare de domiciliu, reședință sau locuință și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea;
- c) să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă;
- d) să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele lui de existență.

În baza art.359 Cod procedură penală, se va atrage atenția inculpatului asupra dispozițiilor art.86⁴ Cod penal privind revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere.

În baza art.71 alin.5 Cod penal, pe durata suspendării sub supraveghere a executării pedepsei principale se va suspenda și executarea pedepselor accesorii.

2.Va condamna pe inculpatul Chiuariu Tudor Alexandru pentru infracțiunea prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 – 248¹ Cod penal, cu aplicarea art.74 alin.2 Cod penal și art.76 alin.2 Cod penal, la pedeapsa principală de 3 (trei) ani și 6 (șase) luni închisoare și 3 ani pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art.64 alin.1 lit. a) teza a II – a, lit. b) și c) Cod penal.

Va aplica inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art.64 alin.1 lit. a) teza a II – a, lit. b) și c) Cod penal, în condițiile și pe durata prevăzută de art.71 Cod penal.

În baza art.86¹ Cod penal, se va dispune suspendarea executării pedepsei sub supraveghere pe durata unui termen de încercare de 6 (șase) ani, stabilit în condițiile prevăzute de art.86² Cod penal.

În baza art.86³ Cod penal, pe durata termenului de încercare, inculpatul **Chiuariu Tudor Alexandru** se va supune următoarelor măsuri de supraveghere:

- a) să se prezinte, la datele fixate, la Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul Bacău;
- b) să anunțe, în prealabil, orice schimbare de domiciliu, reședință sau locuință și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea;
- c) să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă;
- d) să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele lui de existență.

În baza art.359 Cod procedură penală, se va atrage atenția inculpatului asupra dispozițiilor art.86⁴ Cod penal privind revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere.

În baza art.71 alin. 5 Cod penal, pe durata suspendării sub supraveghere a executării pedepsei principale se va suspenda și executarea pedepselor accesorii.

3. Va fi descontopită pedeapsa rezultantă de 6 ani închisoare și 3 ani pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzută de art.64 alin.1 lit. a) teza a II – a, lit. b) și c) Cod penal, aplicate inculpatului **TOADER DAN MIHAI**, în pedepsele componente, care vor fi repuse în individualitatea lor.

Va fi redusă pedeapsa stabilită **inculpatului Toader Dan Mihai** pentru infracțiunea prevăzută de art.13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art.248 – 248¹ Cod penal, prin reținerea dispozițiilor art.74 alin.2 Cod penal și art.76 alin.2 Cod penal, de la 6 ani închisoare și 3 ani pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzută de art.64 alin.1 lit. a) teza a II – a, lit. b) și c) Cod penal, **la 4 (patru) ani închisoare și 3 (trei) ani pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzută de art.64 alin.1 lit. a) teza a II – a, lit. b) și c) Cod penal.**

În baza art.11 pct.2 lit. a) raportat la art.10 lit. d) Cod procedură penală, va achita pe inculpatul **Toader Dan Mihai** pentru infracțiunea prevăzută de art.10 lit. a) din Legea nr.78/2000.

Va fi aplicată inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art.64 alin.1 lit. a) teza a II – a, lit. b) și c) Cod penal, în condițiile și pe durata prevăzută de art.71 Cod penal.

În baza art.86¹ Cod penal, se va dispune suspendarea executării pedepsei sub supraveghere pe durata unui **termen de încercare de 7 (șapte) ani**, stabilit în condițiile prevăzute de art.86² Cod penal.

În baza art.86³ Cod penal, pe durata termenului de încercare, inculpatul **Toader Dan Mihai** se va supune următoarelor măsuri de supraveghere:

- a) să se prezinte, la datele fixate, la Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul București;
- b) să anunțe, în prealabil, orice schimbare de domiciliu, reședință sau locuință și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea;
- c) să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă;
- d) să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele lui de existență.

În baza art.359 Cod procedură penală, atrage atenția inculpatului asupra dispozițiilor art.86⁴ Cod penal privind revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere.

În baza art.71 alin.5 Cod penal, pe durata suspendării sub supraveghere a executării pedepsei principale se va suspenda și executarea pedepselor accesorii.

4. Va fi descontopită pedeapsa rezultantă de 5 (cinci) ani și 6 (șase) luni închisoare și 3 (trei) ani pedeapsa complementară a interzicerii exercitării

drepturilor prevăzută de art.64 alin.1 lit. a) teza a II – a, lit. b) și c) Cod penal, aplicate inculpatului **Marinescu Andrei**, în pedepsele componente, care vor fi repuse în individualitatea lor.

Va fi redusă pedeapsa stabilită inculpatului **Marinescu Andrei** pentru infracțiunea prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 – 248¹ Cod penal, prin reținerea dispozițiilor art.74 alin.2 Cod penal și art.76 alin.2 Cod penal, de la 5 (cinci) ani și 6 (șase) luni închisoare și 3 (trei) ani pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzută de art.64 alin.1 lit. a) teza a II – a, lit. b) și c) Cod penal, **la 3 (trei) ani și 6 (șase) luni închisoare și 3 (trei) ani pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzută de art.64 alin.1 lit. a) teza a II – a, lit. b) și c) Cod penal.**

În baza art.11 pct.2 lit. a) raportat la art.10 lit. d) Cod procedură penală, va achita pe inculpatul **Marinescu Andrei pentru infracțiunea prevăzută de art.10 lit. a) din Legea nr.78/2000.**

Va fi aplicată inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art.64 alin. 1 lit. a) teza a II – a, lit. b) și c) Cod penal, în condițiile și pe durata prevăzută de art.71 Cod penal.

În baza art.86¹ Cod penal, se va dispune suspendarea executării pedepsei sub supraveghere pe durata unui **termen de încercare de 6 (șase) ani**, stabilit în condițiile prevăzute de art.86² Cod penal.

În baza art.86³ Cod penal, pe durata termenului de încercare, inculpatul **Marinescu Andrei** se va supune următoarelor măsuri de supraveghere:

- a) să se prezinte, la datele fixate, la Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul București;
- b) să anunțe, în prealabil, orice schimbare de domiciliu, reședință sau locuință și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea;
- c) să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă;
- d) să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele lui de existență.

În baza art.359 Cod procedură penală, se va atrage atenția inculpatului asupra dispozițiilor art.86⁴ Cod penal privind revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere.

În baza art.71 alin.5 Cod penal, pe durata suspendării sub supraveghere a executării pedepsei principale se va suspenda și executarea pedepselor accesorii.

5.În baza art.11 pct.2 lit. a) raportat la art.10 lit. d) Cod procedură penală, va achita pe inculpatul **LEPĂDATU EMANOIL**, pentru infracțiunea prevăzută de art.10 lit. a) din Legea nr.78/2000.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D E C I D E:**

Admite recursurile formulate de **MINISTERUL PUBLIC - PARCETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE - DIRECȚIA NAȚIONALĂ ANTICORUPȚIE** și recurenții - inculpați **TOADER DAN MIHAI, MARINESCU ANDREI, LEPĂDATU EMANOIL** și **FOLFĂ IOAN**, împotriva sentinței penale nr.1568 din 27 noiembrie 2012, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția Penală în dosarul nr.10330/1/2010.

Casează, în parte, sentința penală recurată și, în rejudicare:

1. Condamnă inculpatul Nagy Zsolt (...) pentru infracțiunea prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 – 248¹ Cod penal, prin reținerea art.74 alin.2 Cod penal și art.76 alin.2 Cod penal, **la pedeapsa principală de 4 (patru) ani închisoare și 4 (patru) ani pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art.64 alin.1 lit. a) teza a II – a, lit. b) și c) Cod penal**, prin înlăturarea dispoziției primei instanțe vizând schimbarea încadrării juridice a faptei reținute în sarcina acestui inculpat, precum și a condamnării acestuia pentru infracțiunea prevăzută de art.249 alin.2 Cod penal.

Aplică inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art.64 alin.1 lit. a) teza a II – a, lit. b) și c) Cod penal, în condițiile și pe durata prevăzută de art.71 Cod penal.

În baza art.86¹ Cod penal, dispune suspendarea executării pedepsei sub supraveghere pe durata unui **termen de încercare de 8 (opt) ani**, stabilit în condițiile prevăzute de art.86² Cod penal.

În baza art.86³ Cod penal, pe durata termenului de încercare, inculpatul **Nagy Zsolt** trebuie să se supună următoarelor măsuri de supraveghere:

- a) să se prezinte, la datele fixate, la Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul Ilfov;
- b) să anunțe, în prealabil, orice schimbare de domiciliu, reședință sau locuință și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea;
- c) să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă;
- d) să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele lui de existență.

În baza art.359 Cod procedură penală, atrage atenția inculpatului asupra dispozițiilor art.86⁴ Cod penal privind revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere.

În baza art.71 alin.5 Cod penal, pe durata suspendării sub supraveghere a executării pedepsei principale se suspendă și executarea pedepselor accesorii.

2. Condamnă inculpatul Chiuariu Tudor Alexandru (...) pentru infracțiunea prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 – 248¹ Cod penal, cu aplicarea art.74 alin.2 Cod penal și art.76 alin.2 Cod penal, la pedeapsa principală de 3 (trei) ani și 6 (șase) luni închisoare și 3 ani pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art.64 alin.1 lit. a) teza a II – a, lit. b) și c) Cod penal.

Aplică inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art.64 alin.1 lit. a) teza a II – a, lit. b) și c) Cod penal, în condițiile și pe durata prevăzută de art.71 Cod penal.

În baza art.86¹ Cod penal, dispune suspendarea executării pedepsei sub supraveghere pe durata unui termen de încercare de 6 (șase) ani, stabilit în condițiile prevăzute de art.86² Cod penal.

În baza art.86³ Cod penal, pe durata termenului de încercare, inculpatul **Chiuariu Tudor Alexandru** trebuie să se supună următoarelor măsuri de supraveghere:

a) să se prezinte, la datele fixate, la Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul Bacău;

b) să anunțe, în prealabil, orice schimbare de domiciliu, reședință sau locuință și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea;

c) să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă;

d) să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele lui de existență.

În baza art.359 Cod procedură penală, atrage atenția inculpatului asupra dispozițiilor art.86⁴ Cod penal privind revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere.

În baza art.71 alin.5 Cod penal, pe durata suspendării sub supraveghere a executării pedepsei principale se suspendă și executarea pedepselor accesorii.

Înlătură dispoziția primei instanțe, prin care onorariul parțial convenit apărătorului desemnat din oficiu pentru inculpatul Chiuariu Tudor Alexandru, în sumă de 150 lei, se va plăti din fondul Ministerului Justiției.

În baza art.191 alin.2 Cod procedură penală, obligă inculpatul **Chiuariu Tudor Alexandru** la plata sumei de 3000 lei, cu titlu de cheltuieli judiciare către stat în fața primei instanțe, din care suma de 150 lei reprezentând onorariul parțial convenit apărătorului desemnat din oficiu se va avansa din fondul Ministerului Justiției.

3.Descontopește pedeapsa rezultantă de 6 ani închisoare și 3 ani pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzută de art.64 alin.1 lit. a) teza a II – a, lit. b) și c) Cod penal, aplicate inculpatului **TOADER DAN MIHAI** (...), în pedepsele componente, pe care le repune în individualitatea lor.

Reduce pedeapsa stabilită inculpatului Toader Dan Mihai pentru infracțiunea prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 – 248¹ Cod penal, prin reținerea dispozițiilor art.74 alin.2 Cod penal și art.76 alin.2 Cod penal, de la 6 ani închisoare și 3 ani pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzută de art.64 alin.1 lit. a) teza a II – a, lit. b) și c) Cod penal, la 4 (patru) ani închisoare și 3 (trei) ani pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzută de art.64 alin.1 lit. a) teza a II – a, lit. b) și c) Cod penal.

În baza art.11 pct.2 lit. a) raportat la art.10 lit. d) Cod procedură penală, **achită pe inculpatul Toader Dan Mihai pentru infracțiunea prevăzută de art.10 lit. a) din Legea nr. 78/2000.**

Aplică inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art.64 alin.1 lit. a) teza a II – a, lit. b) și c) Cod penal, în condițiile și pe durata prevăzută de art.71 Cod penal.

În baza art.86¹ Cod penal, dispune suspendarea executării pedepsei sub supraveghere pe durata unui **termen de încercare de 7 (șapte) ani**, stabilit în condițiile prevăzute de art.86² Cod penal.

În baza art.86³ Cod penal, pe durata termenului de încercare, inculpatul **Toader Dan Mihai** trebuie să se supună următoarelor măsuri de supraveghere:

- a) să se prezinte, la datele fixate, la Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul București;
- b) să anunțe, în prealabil, orice schimbare de domiciliu, reședință sau locuință și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea;
- c) să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă;
- d) să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele lui de existență.

În baza art.359 Cod procedură penală, atrage atenția inculpatului asupra dispozițiilor art.86⁴ Cod penal privind revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere.

În baza art.71 alin.5 Cod penal, pe durata suspendării sub supraveghere a executării pedepsei principale se suspendă și executarea pedepselor accesorii.

4.Descontopește pedeapsa rezultantă de 5 (cinci) ani și 6 (șase) luni închisoare și 3 (trei) ani pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzută de art.64 alin. 1 lit. a) teza a II – a, lit. b) și c) Cod penal, aplicate inculpatului **Marinescu Andrei** (...), în pedepsele componente, pe care le repune în individualitatea lor.

Reduce pedeapsa stabilită inculpatului Marinescu Andrei pentru infracțiunea prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 – 248¹ Cod penal, prin reținerea dispozițiilor art.74 alin.2 Cod penal și art.76 alin.2 Cod penal, de la 5 (cinci) ani și 6 (șase) luni închisoare și 3 (trei) ani pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzută de art.64 alin.1 lit. a) teza a II – a, lit. b) și c) Cod penal, la 3 (trei) ani și 6 (șase) luni închisoare și 3 (trei) ani pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzută de art.64 alin.1 lit. a) teza a II – a, lit. b) și c) Cod penal.

În baza art.11 pct.2 lit. a) raportat la art.10 lit. d) Cod procedură penală, **achită pe inculpatul Marinescu Andrei pentru infracțiunea prevăzută de art.10 lit. a) din Legea nr.78/2000.**

Aplică inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art.64 alin.1 lit. a) teza a II – a, lit. b) și c) Cod penal, în condițiile și pe durata prevăzută de art.71 Cod penal.

În baza art.86¹ Cod penal, dispune suspendarea executării pedepsei sub supraveghere pe durata unui **termen de încercare de 6 (șase) ani**, stabilit în condițiile prevăzute de art.86² Cod penal.

În baza art.86³ Cod penal, pe durata termenului de încercare, inculpatul **Marinescu Andrei** trebuie să se supună următoarelor măsuri de supraveghere:

a) să se prezinte, la datele fixate, la Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul București;

b) să anunțe, în prealabil, orice schimbare de domiciliu, reședință sau locuință și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea;

c) să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă;

d) să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele lui de existență.

În baza art.359 Cod procedură penală, atrage atenția inculpatului asupra dispozițiilor art.86⁴ Cod penal privind revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere.

În baza art.71 alin.5 Cod penal, pe durata suspendării sub supraveghere a executării pedepsei principale se suspendă și executarea pedepselor accesorii.

5.În baza art.11 pct.2 lit. a) raportat la art.10 lit. d) Cod procedură penală, **achită pe inculpatul LEPĂDATU EMANOIL (...), pentru infracțiunea prevăzută de art.10 lit. a) din Legea nr.78/2000.**

Înlătură dispoziția primei instanțe privind obligarea inculpatului **Lepădatu Emanoil** la plata cheltuielilor judiciare către stat, în cuantum de 3000 lei.

Onorariul parțial convenit apărătorului desemnat din oficiu pentru inculpatul **Lepădatu Emanoil**, pentru judecata în fața instanței de fond, în sumă de 150 lei, se va plăti din fondul Ministerului Justiției.

6.În baza art.11 pct.2 lit. b) raportat la art.10 lit. g) teza a II – a Cod procedură penală, raportat la art.122 lit. d) și art.124 Cod penal, **încetează procesul penal pornit împotriva inculpatului FOLFĂ IOAN (...), pentru săvârșirea infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată, prevăzută de art.290 Cod penal raportat la art.17 lit. c) din Legea nr.78/2000.**

Dispune **desființarea parțială** a Actului Constitutiv al SC IMOPOST DEVELOPMENTS SA – pct. 3.1.5. până la 3.1.5.2, inclusiv, autentificat prin încheierea de autentificare nr.722 din 26 iulie 2005 (filele 29-30 vol. VIII – dosar de urmărire penală) și înlătură dispoziția de **anulare parțială** a acestui înscris.

Menține celelalte dispoziții ale sentinței penale recurate.

Respinge, ca nefondate, recursurile declarate de către recurenții – intimați - inculpați **Nagy Zsolt** și **Chiuariu Tudor Alexandru** împotriva aceleiași sentințe penale.

Potrivit art. 192 alin. 2 Cod procedură penală, obligă recurenții – intimați - inculpați **Nagy Zsolt** și **Chiuariu Tudor Alexandru** la plata sumelor de câte 900 lei, cu titlu de cheltuieli judiciare către stat, în recurs, din care sumele de câte 200 lei, reprezentând onorariile parțiale convenite apărătorilor desemnați din oficiu până la prezentarea apărătorilor aleși, se vor avansa din fondul Ministerului Justiției.

Onorariile parțiale convenite apărătorilor desemnați din oficiu, în recurs, până la prezentarea apărătorilor aleși, pentru recurenții – inculpați **Folfă Ioan, Marinescu Andrei, Lepădatu Emanoil și Toader Dan Mihai**, în sumă de câte 200 lei, se vor plăti din fondul Ministerului Justiției.

Conform art.192 alin.3 Cod procedură penală, celelalte cheltuieli judiciare rămân în sarcina statului.

Definitivă.

Pronunțată, în ședință publică, astăzi 24 ianuarie 2014.